

অভিজ্ঞান

দেৱৰাজ বয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ
ত্ৰয়োদশ সংখ্যা ২০২০-২১ বৰ্ষ

শ্ৰদ্ধাৰে/ স্নেহেৰে

শ্ৰীযুত/শ্ৰীযুতা লৈ

অভিজ্ঞানৰ এই সংখ্যাটি আগবঢ়ালোঁ।

সম্পাদক
উজ্জ্বল ফুকন

অভিজ্ঞানৰ নেপথ্যত

মুখ্য উপদেষ্টা :

ড° পুতুল চন্দ্ৰ শইকীয়া

উপদেষ্টা :

ড° মৌচুমী বৰুৱা

ড° জয়া কলিতা

মধুস্মিতা গগৈ

ড° জয়ন্ত দত্ত

সভাপতি :

ড° জ্যোতিৰ্ময়ী ভট্টাচাৰ্য

কাৰ্যকৰী সভাপতি :

প্ৰব কুমাৰ সৰ্দাৰ

সম্পাদক :

উজ্জ্বল ফুকন

সহ-সম্পাদক :

গীতাজলী শইকীয়া

জোনমনি বৰ্মন

বেটুপাত :

প্ৰিয়ম গগৈ

সদস্য-সদস্যা :

স্নাতক বৰ্ষ যোগাসিকৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

প্ৰকাশক :

অসমীয়া বিভাগ, দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়

অক্ষৰ বিন্যাস :

ডিজিটেল হাব, গোলাঘাট, ভ্ৰাম্যভাষ : ৯৪৩৫৫ ২৬১১৬

মুদ্ৰণ :

দেৱ প্ৰিণ্টাৰ্চ, গড়মূৰ, মাজুলী

দূৰভাষ : ৯৯৫৪০৩২৬৭৬

ই-মেইল : debaprinters@gmail.com

OFFICE OF THE PRINCIPAL
DEBRAJ ROY COLLEGE
GOLAGHAT-785 621 (ASSAM)

Accredited By NAAC with 'A' Grade in 2011 &
Selected by UGC as College with potential for excellence for
Second time, 2014

Ph : 03774-285607(P)
Fax : 03774-285607
Website : www.drcollege.ac.in
E-mail: drcollege49@gmail.com

Ref. No. : DRC/

Date: / /

শুভেচ্ছাবাণী

দেবৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগে বিগত বছৰ কেইটিৰ দৰে এইবাৰো বিভাগীয় মুখপত্ৰ “অভিজ্ঞান”ৰ ২০২০-২০২১ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ দিহা কৰিছে বুলি শুনি অতিশয় আনন্দিত হৈছোঁ। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ সঠিক পথৰ সন্ধান দিয়া অভিজ্ঞান প্ৰকাশৰ যোগাত্মক চিন্তাৰ বাবে শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীসকলকো শলাগ লৈছোঁ। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস এনে ধৰণৰ আলোচনীয়ে মহাবিদ্যালয়ত সূক্ষ্ম বৌদ্ধিক বাতাবৰণ গঢ়ি তোলাত অৰিহণা যোগাব। সামূহিক প্ৰচেষ্টাত প্ৰাণ পাই উঠা “অভিজ্ঞান” পৰশত ছাত্ৰ সমাজৰ সাহিত্য প্ৰতিভাৰ চাকিগছি অধিক আলোকময় হোৱাৰ শুভ কামনাৰে।

(ড° পুতুল চন্দ্ৰ শইকীয়া)
অধ্যক্ষ
দেবৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়

অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকণ
ঞধুস্মিতা গঠেব স্বাগতম

সম্পাদকীয়

সাহিত্য, অভিজ্ঞান আৰু আমি

সাহিত্যক সমাজৰ দাপোন আখ্যা দিয়া হয়। সমাজৰ আদৰ্শ ধ্যান-ধাৰণা, আবেগ-অনুভূতি, প্ৰেম-বিদ্ৰোহ, প্ৰাপ্তি-অপ্ৰাপ্তি ইত্যাদিবোৰ সাহিত্যত প্ৰতিফলিত হয়। এটা জাতিৰ সামগ্ৰিক জাতীয় উত্তৰণত সাহিত্যৰ ভূমিকা অপৰিসীম। প্ৰত্যেক জাতীয় সাহিত্যৰ দৰে অসমীয়া সাহিত্যৰো গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাস আছে। মৌখিক সাহিত্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এই উত্তৰ আধুনিক সময়লৈকে আমাৰ সাহিত্যই সুদীৰ্ঘ পৰিক্ৰমা অতিক্ৰম কৰিছে আৰু এই পৰিক্ৰমা অব্যাহত থাকিব।

সময়ৰ ইতিহাস গৰকি ক্ৰমশঃ বাঢ়ি অহা জটিলতাৰ সমান্তৰালভাৱে আমাৰ জাতীয় জীৱনৰ সৰলতা, উদাৰ নৈতিকতা, অতিথি পৰায়ণতা, পৰম্পৰাগত আৰ্থ সামাজিক ব্যবস্থা ইত্যাদিবোৰৰ পৰিৱৰ্তন নোহোৱাটোৱে আমাৰ জাতীয় জীৱনলৈ সংকট নমাই অনাৰ অন্যতম কাৰক হিচাপে চিহ্নিত কৰিব পাৰি। সুদীৰ্ঘ দিন ধৰি জ্বলন্ত সমস্যা ৰূপে বিদেশী সমস্যা, সামাজিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক দিশত প্ৰধান সমস্যা ৰূপেই বাঢ়ি আহিছে। এই সমস্যাৰ মূল সমাধান ৰাজনৈতিক দৃষ্টিকোণেৰেহে সম্ভৱ যদিও অপ্ৰিয় হ'লেও সমস্যাটোৰ লগত নৈতিকতাহীন ৰাজনৈতিক স্বার্থান্বেষী ধুবন্ধৰ শ্ৰেণী এটা জড়িত হৈ আছে। এই শ্ৰেণীটোৱে প্ৰকৃতার্থত আমাৰ জাতীয় জীৱনৰ সৰল মনস্তত্ত্বৰ সুযোগ চাতুৰ্যপূৰ্ণভাৱে ব্যৱহাৰ কৰি বাবে বাবে ৰাজনৈতিক ক্ষমতা কুক্ষিগত কৰি নৈতিকতাহীন স্বার্থান্বেষণত ব্যস্ত হৈ আহিছে। নতুন প্ৰজন্মই প্ৰকৃত শিক্ষাৰ আলোকেৰে এনেবোৰ কথা গুৰুত্ব সহকাৰে উপলব্ধি কৰিবৰ হ'ল। ক্ৰমশঃ বাঢ়ি অহা এই বিদেশী সমস্যাৰ বাবেই অসমৰ জল-স্থল, হাবি-বন, চৰ-চাপৰি আদি পতিত ভূমিৰ লগতে কৃষি ভূমিও বহিৰাগতৰ হাতলৈ গৈছে। ইয়াৰ বাবে সহজলভ্যতাৰ প্ৰতি হাবিয়াস, কৰ্ম বিমুখতা, হীনমান্যতা, ফোঁপোলা আভিজাত্য, সৰল মানৱতাবাদী দৃষ্টিভঙ্গী অদূৰদৰ্শীতা আদিৰ দৰে গুণসমূহ প্ৰধানকৈ দায়ী। সময় থাকোঁতেই আত্মসমালোচনাৰে উপকৃত হৈ এনেধৰণৰ বদগুণ সমূহ আঁতৰ কৰিব লাগিব।

সাহিত্যই জাতীয় জীৱনৰ এনেবোৰ সমস্যা সঠিক ধৰণেৰে প্ৰতিফলিত কৰি তাৰ সমাধানৰ যথোচিত পথ নিৰ্দেশনা দিব পাৰে। সাহিত্যৰ উপলব্ধি আত্মিক উপলব্ধি, সাহিত্যৰ উপলব্ধি দূৰদৰ্শী উপলব্ধি, সাহিত্যৰ উপলব্ধি প্ৰকৃতার্থত মগজুৰ উপলব্ধি। সেয়ে আমি আশা কৰিব পাৰোঁ সাহিত্যই এনে সমস্যা সমাধানৰ বাবে মগজুৰ উৎকৰ্ষৰ প্ৰকৃত ক্ষেত্ৰ প্ৰদান কৰিব পাৰে — এই কথা আমি দাঠি ক'ব পাৰোঁ।

সাম্প্ৰতিক সময় দুঃসময়। এফালে যান্ত্ৰিকতা আৰু ব্যক্তি স্বার্থ, আনফালে প্ৰাকৃতিক

মাৰিমৰকৰ অস্থিৰ ধামধুমীয়াত সমগ্ৰ মানৱসমাজৰ লগতে ছাত্ৰসমাজো উপনীত হৈছে। এনে এক সন্ধিক্ষণত ছাত্ৰসমাজৰ অধ্যয়ন পিপাসাৰ লগতে সাহিত্য চৰ্চাকে ধৰি অন্যান্য আনুসংগিক দিশসমূহো দ্বিধা সংশয়ৰ মাজেৰে আগবাঢ়িছে। এনে প্ৰতিকূল পৰিৱেশৰ মাজেৰেই গতানুগতিক ধাৰাবাহিকতা বন্ধা কৰি দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মুখপত্ৰ “অভিজ্ঞান”ৰ ত্ৰয়োদশ সংখ্যা প্ৰকাশ কৰিবলৈ লোৱা হৈছে। “অভিজ্ঞান”ত যথাসম্ভৱ বিভাগীয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সাহিত্য প্ৰতিভা স্থান দিবলৈ যত্ন কৰা হৈছে। এইক্ষেত্ৰত সম্পাদনা সমিতিৰ তৰফৰ পৰা বিচৰাধৰণেৰে সন্তোষজনক সহাঁৰি নোপোৱাটো অত্যন্ত দুখজনক। বিভাগটোৰ মুষ্টিমেয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পৰা যি লেখা-মেলা পোৱা হ’ল তাৰে অধিকাংশ সম্পাদনা সমিতিয়ে প্ৰকাশৰ উপযোগী কৰি সজাই পৰাই ‘অভিজ্ঞান’ত স্থান দিব লগা হোৱাটোৱে বিভাগীয় ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ সৃষ্টিশীলতাৰ সপক্ষে থকা দীনতাকে প্ৰকাশ কৰিছে। বিষয়টো অনুজসকলৰ সচেতনতাৰ বাবে উল্লেখ কৰা হ’ল।

অভিজ্ঞান আমাৰ সৃষ্টিশীলতা কৰ্ষণৰ প্ৰাথমিক ক্ষেত্ৰ। “জুই শালত পুৰিলেহে কমাৰশালত গঢ়িব পাৰি”— এই কথাটো বিভাগৰ বন্ধুসকলে সাৰোগত কৰি ল’লে ইয়াৰ পৰাই এদিন উন্নত মানৱ সাহিত্য সৃষ্টিৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিব পাৰিব।

আমি আশা কৰিম, এই সংখ্যাৰ ‘অভিজ্ঞান’ৰ লেখক-লেখিকাসকলে এদিন বিশ্বসাহিত্যলৈ খোজ দিব। অভিজ্ঞানৰ এই সংখ্যা প্ৰকাশৰ লগত জড়িত সমূহ লেখক-লেখিকা, মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° পুতল চন্দ্ৰ শইকীয়া ছাৰ, বিভাগীয় প্ৰধান ড° জ্যোতিৰ্ময়ী ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ, সাহিত্য চ’ৰাৰ সমূহ বিষয়াবৰীয়ালৈ সম্পাদনা সমিতিৰ তৰফৰ পৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। আলোচনীখন আটক ধুনীয়াকৈ সজাই পৰাই ছপা ৰূপত পাঠকৰ মাজলৈ উলিয়াই দিয়াত সহায় কৰা ডিজিটেল হাবৰ স্বত্বাধিকাৰী মৃদুল শৰ্মা ছাৰক এই আপাহতে বিশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

পুণঃশচ ‘অভিজ্ঞান’ৰ সফলতা বিফলতা বিচাৰৰ ভাৰ এতিয়া আপোনাৰ ওপৰত। জ্ঞাতে অজ্ঞাতে থাকি যাব পৰা দোষ-ত্রুটিসমূহ আঙুলিয়াই দি আমাক কৃতার্থ কৰাৰ লগতে অভিজ্ঞানৰ উত্তৰোত্তৰ শ্ৰীবৃদ্ধিত আপোনাৰ সচেতন সহযোগিতা আন্তৰিকতাৰে কামনা কৰিলোঁ।

জয়তু দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়

জয়তু অসমীয়া বিভাগ।

উজ্জ্বল মুকন

১১ অক্টোবৰ, ২০২১

সূচীপত্ৰ

চিত্ৰশিল্প

▶▶ শীলভদ্রৰ 'মধুপুৰ বহুদূৰ'	ধ্ৰুৱ কুমাৰ সৰ্দাৰ	৯
▶▶ নেপালী জনগোষ্ঠীৰ কথিত অসমীয়া ভাষা : সমাজভাষাবৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণেৰে বিশ্লেষণ	ড° জয়া কলিতা	১৪
▶▶ অসমীয়া উপন্যাসৰ পাঠত যাদুকৰী বাস্তৱবাদ	ড° জয়ন্ত দত্ত	২৭
▶▶ আলি আঃয়ে লুগাং (আলি-আয়ে-লুগাং)	জাহ্নবী পেগু	৩৩
▶▶ অসমীয়া ভাষাৰ সংকট আৰু আমি	গীতাত্ৰী শইকীয়া	৩৫
▶▶ যোগাভ্যাসৰ প্ৰয়োজনীয়তা	অৰ্পিতা গগৈ	৩৭
▶▶ ন'বেল বঁটাৰ বিষয়ে কিছু কথা	ৰজি আফৰিণা আহমেদ	৩৯
▶▶ ড্ৰাগছ এক সামাজিক সমস্যা	মৌচুমী গগৈ	৪১
▶▶ কৰ'না মহামাৰী আৰু বিভিন্ন দিশ	গীতাজলী বৰা	৪৩

কণিকা সাহিত্য

▶▶ খটক খটক	উজ্জ্বল ফুকন	৪৪
▶▶ সপোন কুঁহি	জোনমণি বৰ্মন	৪৭
▶▶ সম্বন্ধ	গীতাজলী শইকীয়া	৫১
▶▶ টপ বেংক	সুমন গগৈ	৫৭
▶▶ অব্যক্ত বেদনা	নিয়নকুমাৰ তাঁতী	৫৯
▶▶ আকাশৰ নীলাবোৰ যদি নেহেৰায়	সত্যব্ৰত গগৈ	৬৬
▶▶ শ্লোগান	উজ্জ্বল ফুকন	৬৮
▶▶ মৃত সন্তান	নাং প্ৰিয়ম গগৈ	৬৮
▶▶ সঠিক সিদ্ধান্ত	লাকীমণি দত্ত	৬৯
▶▶ বন্ধুত্ব	মুনমুন দাস	৬৯
▶▶ স্বাৰলম্বী	বনশ্ৰী বৰুৱা	৭০

সূচীপত্ৰ

ভ্ৰমণ সাহিত্য

▶▶ পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ নদীদ্বীপলৈ চাইকেলেৰে ভ্ৰমণ	শুভাংশু শইকীয়া	৭১
--	-----------------	----

কাব্য জাৰনা

▶▶ অক্টোবৰ	সত্যব্ৰত গগৈ	৭৭
▶▶ প্ৰথম প্ৰেমৰ অনুভূতি	প্ৰাৰ্থ প্ৰতিম গগৈ	৭৮
▶▶ নৈপৰীয়া সপোন	বিশ্বজিৎ সোনোৱাল	৭৯
▶▶ অনুভৱ এশাৰী	জয়া শইকীয়া	৮০
▶▶ সপোনৰ ঠিকনা তুমি	প্ৰিয়ংকা শইকীয়া	৮১
▶▶ অপেক্ষা	অনামিকা হাজৰিকা	৮২

চিত্ৰ স্বাদৰ লেখা

▶▶ আধালিখা পৃষ্ঠা	গীতাজলী শইকীয়া	৮৩
▶▶ নীলা খামৰ চিঠি	আদিত্য ভৰালী	৮৫
▶▶ বৰদোৱা	পঞ্চম যান্মাসিকৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী	৮৬
▶▶ ষষ্ঠ যান্মাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নাম ঠিকনা		৮৮

শীলভদ্ৰৰ ‘মধুপুৰ বহুদূৰ’

►► প্ৰফেচৰ কুমাৰ সৰ্দাৰ

সহকাৰী অধ্যাপক

অসমীয়া বিভাগ

শীলভদ্ৰ ৰেবতীমোহন দত্ত চৌধুৰীৰ ছদ্ম নাম। গ্ৰন্থকাৰ ঔপন্যাসিক আৰু শিক্ষাবিদ ৰেবতীমোহন দত্ত

চৌধুৰীৰ বৰ্তমানৰ ধুবুৰী জিলাৰ গৌৰিপুৰৰ অভিজাত জমিদাৰ পৰিয়ালত জন্ম হয় ১৯২৪ চনৰ ১৪ চেপ্তেম্বৰত। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল ৰমনী মোহন দত্তচৌধুৰী আৰু মাতৃৰ নাম আছিল অমিয়লতা দত্তচৌধুৰী।

গৌৰিপুৰতে শিক্ষা জীৱনৰ পাতনি মেলি পি.চি. ইনষ্টিটিউশ্ব্যনৰ পৰা প্ৰবেশিকা উত্তীৰ্ণ হয়, কটন কলেজৰ পৰা বিজ্ঞান শাখাত আই.এচ.ছি উত্তীৰ্ণ হৈ পূববংগৰ ৰংপুৰত (বৰ্তমান বাংলাদেশ) কাৰমাইকেল কলেজৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। ১৯৪৬ চনত কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা গণিত বিষয়ত প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান দখলেৰে স্নাতোকোত্তৰ ডিগ্ৰী গ্ৰহণ কৰে।

১৯৪৭ চনত কটন কলেজৰ গণিতৰ অধ্যাপকৰূপে যোগদান কৰি ১৯৪৯ চনত চাকৰি ইস্তাফা দি কাকতৰ চাকৰিত নিয়োজিত হৈ সাংবাদিকতা কৰে যদিও সেই বছৰতে চাহ বাগানৰ মেনেজাৰ ৰূপে নিযুক্ত হয়। ১৯৫৭ চনত অসম অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ত গণিতৰ অধ্যাপকৰূপে যোগদান কৰি ১৯৮২ চনত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। এখেতে গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অংশকালীন অধ্যাপকৰূপেও সুখ্যাতিৰে সেৱা আগবঢ়াইছিল।

১৯৫৭ চনত গুৱাহাটীৰ উজান বজাৰৰ নবীন চন্দ্ৰ চৌধুৰী আৰু বসন্তালা চৌধুৰীৰ কন্যা নলীনী চৌধুৰীৰ সৈতে বিবাহ পাশত আৱদ্ধ হয়। ১৯৬০ চনত পুত্ৰ ৰাজৰ্ষি দত্তচৌধুৰী আৰু ১৯৬৭ চনত দ্বিতীয় পুত্ৰ ৰামানুজ দত্ত চৌধুৰীৰ জন্ম হয়।

১৯৬৪ চনত ‘অসম বাতৰি কাকত’ৰ পূজা সংখ্যাত ‘অভিযোগ’ শীৰ্ষক ছটিগল্পৰে সাহিত্যিক জীৱনৰ পাতনি মেলিছিল। অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয়ত চাকৰিত যোগদান কৰাৰ পিছত সৌৰভ কুমাৰ চলিহা, চন্দ্ৰ প্ৰসাদ শইকীয়াৰ দৰে ব্যক্তিৰ নিকট সান্নিধ্য লাভ কৰি প্ৰায় চল্লিছ বছৰ বয়সত গল্প ৰচনাত মনোনিবেশ কৰা ৰেবতী মোহন দত্তচৌধুৰীয়ে এটা সাক্ষাৎকাৰত কাকতৰ সম্পাদক এজনক কৈছিল যে, “চল্লিছ বছৰীয়া এজন গণিতৰ শিক্ষকে গল্প লিখিছে, মানুহে শুনিলে কি ক’ব? তেনে ধাৰণা লৈয়ে ছদ্ম নাম ব্যৱহাৰ কৰিছিলোঁ।”

শীলভদ্ৰই গল্পকাৰ ৰূপে আত্মপ্ৰকাশ কৰিলেও উপন্যাস ৰচনাৰেও সুখ্যাতি অৰ্জন কৰি গৈছে। তেখেতৰ উপন্যাস সমূহ হ’ল —

(১) মধুপুৰ আৰু তৰংগিনী (১৯৭১), (২) আগমণিৰ ঘাট (১৯৭৩), (৩) আহঁতগুৰি (১৯৭৩), (৪) অবিচ্ছিন্ন (১৯৮০), (৫) প্ৰাচীৰ(১৯৮০), (৬) গধূলি (১৯৮১), (৭) অনুসন্ধান (১৯৮৭)।

শীলভদ্ৰ ঔপন্যাসিকতকৈয়ো গল্পকাৰৰূপে অধিক জনপ্ৰিয়। মুঠ ২৬ খন গল্প পুথিৰে অসমীয়া গল্প দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

সাহিত্যিক সমৃদ্ধ কৰি গৈছে। সেইবোৰ হ'ল —

(১) বাস্তৱ (১৯৭৫) (২) কোনো ক্ষোভ নাই (৩) সমুদ্ৰ তীৰ (৪) তৰুৱা কদম (৫) বীৰ সৈনিক (৬) শীলভদ্ৰৰ কুৰিটা গল্প (৭) মেজাজ (৮) বতুবাবুৰ গেৰেজ (৯) প্ৰতীক্ষা (১০) উত্তৰণ (১১) বিশ্বাস আৰু অন্যান্য গল্প (১২) দায়িত্ব আৰু অন্যান্য গল্প (১৩) জীৱন আৰু অন্যান্য গল্প (১৪) আকৌ মধুপুৰ (১৫) দূৰগত আৰু অন্যান্য গল্প (১৬) মধুপুৰ বহুদূৰ (১৭) তৰ্পণ (১৮) চিঠি আৰু অন্যান্য গল্প (১৯) নিৰ্বাচিত গল্প (২০) লগৰীয়া (২১) অন্য এক মধুপুৰ (২২) মধুপুৰৰ মধুকৰ (২৩) উত্তৰ নাই (২৪) আপোন মানুহ (২৫) জীৱনৰ ৰং (২৬) সায়াহ।

ইয়াৰ উপৰিও স্মৃতিচাৰণ, মধুপুৰৰ স্মৃতি, অতীত খণ্ড চিত্ৰ আছিল তেখেতৰ বসাল তথ্যসমৃদ্ধ আত্মজীৱনী। 'ৰিপভ্যান উইংকল আৰু কেইটামান গল্প' 'মেটাফ'ৰ'চিছ', ৰূপান্তৰ আছিল তেখেতৰ অনুবাদ সাহিত্য।

সাহিত্য কৰ্মৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে শীলভদ্ৰই —

- (i) 'অনুসন্ধান' উপন্যাসৰ বাবে 'অসম প্ৰকাশন পৰিষদ বঁটা' (১৯৯০)
- (ii) 'দায়িত্ব আৰু অন্যান্য গল্প' সংকলনৰ বাবে 'ভাৰতীয় ভাষা পৰিষদৰ বঁটা' (১৯৯২)
- (iii) 'মধুপুৰ বহুদূৰ' গল্প পুথিৰ বাবে 'সাহিত্য অকাদেমি বঁটা' (১৯৯৪)
- (iv) সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়োৱা জীৱন যোৰা অৱদানৰ বাবে 'অসম উপত্যকা সাহিত্য বঁটা' (২০০২) লাভ কৰে।

শীলভদ্ৰৰ (আঠখন) গল্পসংকলন, উপন্যাস— ইংৰাজী, বাংলা, তেলেগু, উড়িয়া, পাঞ্জাবী, কন্নড় আৰু হিন্দী ভাষালৈ অনূদিত হোৱা কথাটোৱে সাহিত্যিক গৰাকীৰ জনপ্ৰিয়তাৰ কথাকেই সূচোৱা নহয় অসমীয়া সাহিত্যৰ বাবেও অত্যন্ত গৌৰৱৰ বিষয়। এইগৰাকী মহান সাহিত্যিকৰ ২০০৪ চনৰ ২৯ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে গুৱাহাটীৰ এখন চিকিৎসালয়ত বাৰ্ষিক্যজনিত অসুখত মৃত্যু হয়।

বাস্তৱ জীৱনৰ সৰু সৰু স্মৃতি, অভিজ্ঞতা, সাধাৰণ যেন লগা সহজ সৰল কথা বতৰাবোৰক অসাধাৰণ ৰূপত গল্পৰ বিষয়বস্তু কৰি তুলি সহৃদয় পাঠকৰ অন্তৰ্জগত আহ্বাদিত কৰি তুলিব পৰা অপূৰ্ব ক্ষমতাসম্পন্ন গল্পকাৰ শীলভদ্ৰ। তেখেতৰ গল্পৰ দক্ষ কলা কুশলতাৰ বাবেই গল্পসমূহত বাহ্যিক বাস্তৱতাৰ সমান্তৰালভাৱে আৱিস্কৃত হয় অন্তৰ্জগতৰ অনেক অনাবিস্কৃত সত্যৰ বিচিত্ৰ ৰূপ, যি বিচিত্ৰতাই পাঠক-চিত্তক গল্পৰ মৰ্মৰ সৈতে সহজেই একাত্ম কৰি তোলে। আমাৰ আলোচ্য গল্প 'মধুপুৰ বহু দূৰ' গল্পটোও ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। এগৰাকী সচেতন লেখক হিচাপে সহজ সৰল বিষয় নিৰ্বাচনেৰে গল্পটোক আংগিকৰ কলা কৌশলৰ দিশত সংহত আৰু আটলি গাঁথনিৰে গল্পটো আকৰ্ষণীয় ৰূপত নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াইছে। বাস্তৱ জীৱনৰ সৰু সৰু ঘটনাবস্তুত অনুৰণিত হৈ থকা নষ্টালজীয়াৰ কৰুণ সুৰটোৱে পাঠক-চিত্তক গল্পটোৰ সৈতে সহজ আত্মীয়তা স্থাপনেৰে মোহাছন্ন কৰি তোলে।

'মধুপুৰ বহুদূৰ' গল্পটো আলোচনা কৰিবলৈ যাওঁতে গল্পটোৰ বিষয়বস্তুতনো কি আছে সেই কথা আলোচনা কৰি চোৱাৰ প্ৰয়োজনীয়তা আছে। নিজৰ ওপজা ঠাই বা জন্মভূমিৰ পৰা আঁতৰি আহি জীৱিকাৰ তাড়নাত মহানগৰীৰ জীৱন যাত্ৰাত অভ্যস্ত হৈ পৰিব লগা এজন শ্ৰৌচ ব্যক্তিৰ জন্মভূমিৰ সৈতে থকা মানসিক যোগাযোগ

বা মনৰ মাজত উটি ভাঁহি ফুৰা তাৰ সজীৰ স্মৃতিৰ ৰোমন্থনকেই গল্পৰ বিষয়বস্তুৰূপে গ্ৰহণ কৰিছে। গল্পকাৰৰ ওপজা ঠাই, এখনি সৰু চহৰ মধুপুৰ— জন্মভূমি। চহৰখনৰ সৈতে আন্তৰিক সম্পৰ্ক, পৰিচয় অত্যন্ত সজীৰ আৰু শক্তিশালী। সৰু চহৰখনৰ প্ৰতিটো বৃত্তিৰ লগত জড়িত প্ৰায় সকলোখিনি মানুহকে লেখকে চিনি পাইছিল। কৰ্মসূত্ৰে মহানগৰীৰ বাসিন্দা হৈ তাৰ জীৱনটোৰ সৈতে মিলি যাবলৈ বিচাৰোঁতে মধুপুৰৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই তেওঁৰ মানস পটত অগা-দেৱা কৰি থাকে। প্ৰত্যেকজনৰ সৈতে লেখকে আৱিষ্কাৰ কৰে এক আন্তৰিক সহযোগ। সেয়ে লেখকে সিহঁতক প্ৰতিনিয়ত মনৰ মাজত কঢ়িয়াই লৈ ফুৰোঁতে তেওঁৰ ধাৰণা হয় যেন মধুপুৰৰ সেই জীৱনটোহে তেওঁৰ প্ৰকৃত জীৱন আছিল। ঠিক তেনে এক জীৱনহে তেওঁৰ প্ৰকৃততে কাম্য আছিল। মধুপুৰলৈ গৈ তাৰ মানুহবোৰক লগ পালে তেওঁৰ ভাৱ হয় সিহঁতৰ লগত তেওঁৰ পুনৰ মানসিক যোগাযোগ হোৱাটো অসম্ভৱ। তেওঁ পূৰ্বে থৈ যোৱা নিজৰেই ওপজা ঠাইৰ সেই মানুহবোৰৰ সৈতে তেওঁৰ মনসংযোগ প্ৰকৃততে বিচ্ছিন্ন হৈ পৰিছে। মৰমৰ জন্মভূমিসেই মধুপুৰ চহৰখন তেওঁৰ পৰা এতিয়া যেন বহু নিলগত। নিজৰ জন্মভূমিৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিবলগীয়া হোৱা প্ৰতিজন মানুহৰ মনোজগতত প্ৰতিফলিত হোৱা এই চিৰন্তন শ্বাসত উপলব্ধিক গল্পটোৰ মূল সম্বলৰূপে গ্ৰহণ কৰা হৈছে। লেখকৰ ব্যক্তিগত জীৱনক আশ্ৰয় কৰি প্ৰকাশ কৰা বিষয়বস্তুৰে গল্পটোৰ মাজত সাৰ্বজনীন ৰূপ গ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াতেই বিষয় নিৰ্বাচনৰ দক্ষতাও প্ৰতিফলিত হৈছে।

‘মধুপুৰ বহুদূৰ’ গল্পটো চুটি গল্পৰ কলা কৌশলৰ দিশৰ পৰা অত্যন্ত সফল গল্প। গল্পৰ ঐক্যকেন্দ্ৰমুখী ভাৱনা গল্পটোত অব্যাহত আছে। গল্পটো পঢ়ি যাওঁতে দুই এঠাইত গল্পকাৰৰ এনে দৃষ্টিভংগী বিচ্ছিন্ন হোৱা যেন অনুভৱ এটাও মনলৈ নহাকৈ নাথাকে— “ফৰাছী বিপ্লৱে মানুহক উন্মত্ত কৰি তুলিছিল। কি হ’ল তাৰ পৰিণতি? মহাত্মা গান্ধীয়ে গোটেই ভাৰতৰ মানুহক উদ্দীপ্ত কৰি তুলিছিল। তেওঁৰ আন্দোলনৰ মূল ভেটি আছিল নৈতিক প্ৰমূল্য। নৈতিকতাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো আপোচৰ প্ৰশ্নই নাই। মহাত্মাৰ নামত চিঞৰি থকাবোৰৰ নৈতিকতা ক’লে গ’ল?” গল্পত বৰ্ণিত এনেবোৰ কথাই গল্পটোৰ বিষয়বস্তুৰ পৰা গল্পকাৰ আঁতৰি অহা যেন অনুভৱ এটা মনলৈ নহাকৈ নাথাকে। কিন্তু এনেবোৰ বৰ্ণনাই তৎকালীন সমাজ মানসিকতা এটাৰো আভাস নিদিয়াকৈ নাথাকে আৰু এয়া বিন্দুত সিন্ধুৰ দৰ্শনৰেই প্ৰতিফলন বুলিব লাগিব। গভীৰ সমাজ বীক্ষা শীলভদ্ৰৰ কথা সাহিত্যৰ মাজত দেখা যায় আৰু সেয়ে বহু গল্পত এনে অপ্ৰাসংগিক যেন বিষয়ৰ বৰ্ণনাৰ পিছতেই পুনৰ গল্পৰ বিষয় বস্তুত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে গল্পৰ বিষয়বস্তু যে সংহত সেই কথাটো উপলব্ধি হয়। এই গল্পটোৰো ঘটনাবস্তু যে সংহত সেই কথাটো উপলব্ধি হয়। এই গল্পটোৰো ঘটনাবস্তুৰ বৰ্ণনাত অনুৰূপ বৈশিষ্ট্যই ফুটি উঠিছে। কাৰণ গল্পটোৰ প্ৰতিটো কথাই মধুপুৰ আৰু মধুপুৰৰ মানুহৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ মৰম, স্নেহ, দায়বদ্ধতা অথচ সিহঁতৰ কাৰণে একো কৰিব নোৱাৰা দুখটোকহে উজ্জ্বলাই তুলিছে। এই গুণটোৰ বাবেই গল্পটো পঢ়ি যাওঁতে গল্পটোৰ বিষয়বস্তুৰ পৰা প্ৰকৃততে পাঠকক এক মুহূৰ্তৰ বাবেও মনোসংযোগ বিচ্ছিন্ন হ’বলৈ দিয়া নাই।

চুটি গল্প খণ্ডিত পৰিসৰৰ সাহিত্য। ব্যক্তি জীৱনৰ কোনো এক মুহূৰ্তৰ ঘটনাৰ আলমতেই চুটি গল্প সৃষ্টি হয় বাবেই গল্পত চৰিত্ৰৰ সংখ্যাও সীমিত হয়। কিন্তু “মধুপুৰ বহু দূৰ” গল্পটোত এই বৈশিষ্ট্য ৰক্ষিত নহৈ বহু

চৰিত্ৰৰ সমাবেশ ঘটিছে। গল্পটোত লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় লেখকৰ ওপজা ঠাই মধুপুৰৰ বিভিন্ন চৰিত্ৰই আহি বিভিন্ন সময়ত ভীৰ কৰিছে। মধুপুৰ অঞ্চলৰ সকলোবোৰ ঘটনাৰ অন্যতম কেন্দ্ৰ জমিদাৰ ৰাজাবাহাদুৰ, যাযাবৰী সংগীত পৰিচালক ফেলুবাৰু, বহুৰূপী তগৰ, সাধু বাবা চন্দ্ৰশীল, অতিথি কবিৰাজ মহাশয়, চিকিৎসক উপেন খাঁ, গণক সত্যনাথ শৰ্মা, পোষ্ট মাষ্টাৰ শশাংক দত্ত, হেড মাষ্টাৰ প্ৰবোধ বাগচী, ডাক্তাৰ দীনেশ চক্ৰৱৰ্তী, মেচ ফেক্টৰীত কাম কৰা প্ৰভাত দত্ত, আদি অলেখ চৰিত্ৰৰ স্বাভাৱিক ৰূপ গল্পকাৰে গল্পটোৰ মাজত ফুটাই তুলিছে। এই চৰিত্ৰসমূহৰ ভিতৰত আকৌ কেইটামান চৰিত্ৰৰ জীৱন আৰু কৰ্মাৱলী নিজেই একো একোটা স্বতন্ত্ৰ গল্পৰ উৎস। কিন্তু গল্পটোত অন্যতম লক্ষ্যনীয় দিশ হ'ল যে অনেক গল্প সুলভ বিষয়বস্তু আৰু বহু চৰিত্ৰৰ সমাবেশ ঘটিলেও গল্পটোৰ যি ঐক্যকেন্দ্ৰমুখী ভাবনা সেয়া কতোৱেই বিনষ্ট হ'বলৈ দিয়া নাই। গল্পটো সুক্ষ্মভাৱে লক্ষ্য কৰিলে দেখা যায় যে তাৰ যি মূল বক্তব্য বিষয় সেয়া হৈছে ৰাজ বাহাদুৰ জমিদাৰৰ পৰা ভিক্ষাৰী জনলৈকে মধুপুৰৰ সকলো বাসিন্দাই নিস্বার্থভাৱে লেখকক ভাল পায় আৰু তেওঁৰ ওপৰত সকলোৰে অপৰিসীম আস্থা আৰু ভাৰসা আছে। অথচ মধুপুৰ আৰু মধুপুৰবাসীৰ বাবে তেওঁ জীৱনত একোৱেই কৰিব নোৱাৰিলে। অতি সতৰ্কতাৰে সৃষ্ট গল্পটোৰ এই কেন্দ্ৰীয় ভাৱনাটোতে সংপৃক্ত হৈ আছে গল্পটোত সৃষ্ট মধুপুৰৰ সৰু-বৰ চৰিত্ৰসমূহ আৰু মধুপুৰৰ প্ৰতি থকা লেখকৰ হৃদয়ৰ নিবিড় আত্মীয়তাৰ কথা। সেয়ে গল্পটোৰ মাজত বহু চৰিত্ৰৰ অভিব্যক্তি থাকিলেও প্ৰত্যেকটো চৰিত্ৰই কিন্তু গল্পটোৰ কেন্দ্ৰীয় ভাব সাপেক্ষ হৈ স্বকীয় দীপ্তিৰে উজ্জ্বল হৈ গল্পৰ শিল্প সৌন্দৰ্যৰ দিশটোকেই সমৃদ্ধ কৰিছে।

গল্পটোৰ অন্য এক বিশেষত্বৰ ৰূপত গল্পটোৰ মাজত চিত্ৰিত নষ্টালজীয়াৰ সৌন্দৰ্যই গল্পটোক এক অনন্য সুখপাঠ্যতা প্ৰদান কৰিছে। আবেগ সঞ্চাৰী ভাষাৰ তীব্ৰ আবেদনময়তাৰে গল্পকাৰে পাঠকক পোনপটীয়াকৈ তাৰ বিষয়বস্তুৰ মাজলৈলৈ যাবলৈ সক্ষম হৈছে। গল্পকাৰৰ ভাষাত — “আবেগৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত নোহোৱাকৈ নিৰাসক্ত ভাবে নিজৰ জন্ম স্থানৰ কথা লিখাটো সচাঁকৈয়ে বৰ টান কাম; বিশেষকৈ মানুহজন যদি জীৱনৰ সৰহভাগ সময় তেওঁৰ জন্মস্থানৰ পৰা আঁতৰত থাকে। তেওঁ যিখন চিত্ৰ মনত সাঁচি থৈছে সেইখন এখন অতি পুৰণি চিত্ৰ। বৰ্তমানৰ চিত্ৰৰ লগত তাৰ কোনো সাদৃশ্য নাই।” এনেধৰণেৰে চিৰন্তন অনুভূতিৰ বাস্তৱসন্মত বৰ্ণনাৰ মাজেদি পাঠকৰ হৃদয়ৰ সৈতে যুগসূত্ৰ স্থাপনাৰে পৰৱৰ্তী ঘটনাংশৰ সংযোজনাৰে গল্পকাৰৰ নষ্টালজীয়া আকৰ্ষণীয় ৰূপত দাঙি ধৰিছে। গল্পত বৰ্ণিত লেখকৰ ওপজা চহৰ মধুপুৰৰ সৈতে অন্য যি কোনো এখন সৰু চহৰৰ সাদৃশ্য পৰিলক্ষিত হয়। কিন্তু নিজৰ ওপজা ঠাই বা জন্মভূমি সদায় ব্যতিক্ৰম বুলি ভৱাটো ব্যক্তি চৰিত্ৰৰেই এটা উমৈহতীয়া বা সাৰ্বজনীন বৈশিষ্ট্য। গল্পকাৰ শীলভদ্ৰও এই উমৈহতীয়া বৈশিষ্ট্যৰেই ধাৰক বাহক। সেয়ে সৰু চহৰ মধুপুৰৰ ঐতিহ্য বা ইয়াৰ ব্যক্তি চৰিত্ৰৰ বৈশিষ্ট্য অন্য চহৰসমূহতকৈ পৃথক। জীৱন-জীৱিকাৰ তাড়নাত এই চহৰ এৰি যিমনেই তেওঁ কৰ্মস্থলী মহানগৰীৰ জীৱনক আঁকোৱালি ল'ব বিচাৰে সিমনেই এৰি অহা মধুপুৰৰ চৰিত্ৰই আহি তেওঁৰ মনোজগতত অগাদেৱা কৰেহি। তেওঁ অনুভৱ কৰে যেন তেওঁৰ হৃদয়ৰো হৃদয়ৰ নিভৃত কোণলৈকে সম্প্ৰসাৰিত হৈ আছে মধুপুৰ। মধুপুৰৰ প্ৰত্যেকটো সৰু-বৰ ঘটনা, চৰিত্ৰ, মধুপুৰৰ গৌৰৱ জমিদাৰ ৰাজা বাহাদুৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মানুহ হত্যাকাৰী বাবুৰামলৈকে এই সকলোৱেই তেওঁৰ মানসিক জগতখনত সহজেই আহ-যাহ কৰি থাকে জীৱন্ত ৰূপত।

নিজৰ জন্মস্থান মধুপুৰ মানেই গল্পকাৰৰ মনত এক বৃজাব নোৱাৰা আকৰ্ষণ, অনুভৱ, শিহৰণ, স্মৃতিৰ নিৰ্যাস। সেয়ে জীৱনৰ ভাটি বয়সতো মধুপুৰৰ ঘৰখনৰ চোতালৰ আগৰ শেৱালীজোপাৰ গোন্ধত আমোল মোলাই থকা সুৰাস এতিয়াও সতেজ হৈয়েই আছে। যুদ্ধৰ আগৰ মধুপুৰৰ চিত্ৰ আৰু যুদ্ধৰ পিছৰ মধুপুৰৰ চিত্ৰ এতিয়াও তেওঁৰ মানস পটত স্থিৰ, সজীৱ হৈ আছে। কিন্তু বাস্তৱত এয়া সম্ভৱ নহয় বাবেই মধুপুৰৰ বুকুলৈ নামি আহিছে বাৰে বাৰে পৰিৱৰ্তনৰ টো আৰু সময়ৰ সৈতে হাত মিলাই পূৰ্বৰ মধুপুৰেও পৰিৱৰ্তনৰ মাজেৰেই বিকশিত হৈ আছে। সেয়ে সময়ে এলাগী কৰি অনা ৰাজা বাহাদুৰ জমিদাৰৰ ঐতিহ্যও অৱক্ষয়ৰ এলান্ধুৰে বিলীন কৰি আনিছে। সেইদৰে তেওঁৰ দেউতাকৰ অভিজাত্য আৰু প্ৰতিপত্তিও আগৰ দৰে আৰু এতিয়া নাই। কিন্তু তথাপি তেওঁৰ বাবে একে হৈ থাকি গ'ল মধুপুৰৰ স্মৃতিৰ পৱিত্ৰ স্নিগ্ধতা আৰু মধুপুৰৰ মনুহবোৰৰ অকৃত্ৰিম মৰম, স্নেহ ভৰা আৰ্শ্ববাদ। ইয়াৰ মাজেৰেই গল্পটোত সৰস অনুভূতিৰ স্মৃতি নিৰ্যাসেৰে গঢ়ি তুলিছে এক জীৱনৰ পৰিমণ্ডল। ইয়াৰ বিষয়বস্তুৰ মাজলৈ সোমাই যোৱা প্ৰতিজন পাঠকেই যেন উপলব্ধি কৰিবলৈ বাধ্য হয় 'মধুপুৰ বহু দূৰ' গল্পটো বসৰ সুৰভি নিৰ্যাসেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ থকা জীৱনৰ পৰিমণ্ডল এটাৰ বাহিৰে আন একো নহয়। সেয়ে ইয়াত বিচাৰিব লগাকৈ অবয়ব অনুপস্থিত।

অসমীয়া গল্প সাহিত্যত স্মৃতি ৰোমছন বা নষ্টালজীয়াৰে আবৃত্ত জীৱনৰ পৰিমণ্ডলক লৈ সৃষ্ট সুখপাঠ্য গল্প অত্যন্ত বিৰল। আপোন ঠাইখনৰ পৰা কায়িকভাবে বাস্তৱত বিছিন্ন হৈ পৰিলেও স্মৃতিৰ মণিকোঠাত ওপজা ঠাইখনৰ সকলো ৰেহ ৰূপ সঞ্চিত হৈ আছে। সেয়ে স্মৃতি ৰোমছন কৰি লেখক আবেগ বিহুল হৈ পৰিছে — “মই মধুপুৰৰ প্ৰতিজন মানুহক লগ পাবৰ কাৰণে আকুল অথচ কাৰোবাক লগ পালে অস্বস্তিবোধ কৰোঁ, কবলৈ কথা বিচাৰি নাপাওঁ। মানসিক স্তৰতহে যোগাযোগৰ প্ৰয়োজনবোধ কৰোঁ, বাস্তৱত যোগসূত্ৰৰ ছিন্ন প্ৰান্ত বিচাৰি নাপাওঁ।” — হয়, গল্পকাৰৰ এই বিহুলতা, উপলব্ধি ব্যক্তি বিশেষৰ হৈয়ো সাৰ্বজনীন। বিভিন্ন কাৰণতেই হওক বা নিজৰ জীৱন জীৱিকাৰ তাড়নাতেই হওক নিজৰ ওপজা ঠাই এৰি অন্যত থকা প্ৰতিজন মানুহৰ অন্তৰত এনে উপলব্ধিয়ে সময়ে সময়ে জোকাৰণি তুলি যায়। তদুপৰি স্মৃতিৰ পটত স্থিৰ হৈ থকা ওপজা ঠাইৰ স্মৃতি আৰু সময়ৰ লগে লগে পৰিবৰ্তিত ৰূপ লাভ কৰা ওপজা ঠাইৰ বাস্তৱ ৰূপটোৰ মাজত সূচীত হয় ব্যৱধানৰ বিশাল ৰূপ। যত সযতনে সাচি থোৱা স্মৃতিও হৈ পৰে বহু সময়ত আচছৰা, অচিনাকী অনুভূতি সদৃশ। সেয়ে মধুপুৰলৈ তেওঁ কেতিয়াবা গ'লে উপলব্ধি কৰে যে যিখন মধুপুৰ তেওঁ অৰ্হনিহে অন্তৰ্জগতত কঢ়িয়াই লৈ ফুৰিছে সেইখন তেওঁৰ পৰা বহুদূৰলৈ আঁতৰি গৈছে। সেয়ে গল্পটোৰ নাম ভূমিকা 'মধুপুৰ বহু দূৰ'। অতীতৰ মধুপুৰ আৰু বৰ্তমানৰ মধুপুৰৰ মাজত আছে এক কৰুণ অথচ চিৰন্তন নষ্টালজীয়া উপলব্ধি। তাৰ মাজতেই ৰচিত জীৱনৰ পৰিমণ্ডলৰ মাজত প্ৰতিফলিত হৈছে গল্পটোৰ শিল্প সৌন্দৰ্য আৰু সামগ্ৰিক সফলতা।

নেপালী জনগোষ্ঠীৰ কথিত অসমীয়া ভাষা : সমাজভাষাবৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণেৰে বিশ্লেষণ

► ড° জয়া কলিতা

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ,

দূৰভাষ - ৮৬৩৮৭১৯০৭৬

০.০ প্ৰস্তাৱনা :

অসম বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মিলন ভূমি। প্ৰাক-ঐতিহাসিক কালৰে পৰা অসমত বসবাস কৰা বিভিন্ন জাতি উপজাতিৰ মহামিলনতে অসমীয়া জাতি গঠন হৈছে। অসমৰ প্ৰত্যেকখন জিলাতে নেপালী জনগোষ্ঠীৰ লোক পৰিব্যাপ্ত হৈ আছে। নেপালী জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে অনায়াসে সকলো লোকৰ লগত মিলি যাব পৰা মানসিকতা আছে। সেয়ে অসমৰ বিভিন্ন জিলাত কম বেছি পৰিমাণে বসবাস কৰি থকা নেপালী জনগোষ্ঠী এক সংমিশ্ৰিত ৰূপ দেখিবলৈ পোৱা যায়। বৃহত্তৰ অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াত এওঁলোকৰ প্ৰভূত বৰঙনি আছে। নেপালীসকলৰ ব্যক্তিত্ব, ঐকান্তিকতা, নিয়মানুবৰ্তিতা, শৃঙ্খলাবদ্ধতা আৰু দেশ প্ৰেমেৰে জনমানসত সুকীয়া স্থান অধিকাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। গোৰ্খা ৰেজিমেণ্টৰ পাৰদৰ্শিতা নিজৰ জীৱনকো তুচ্ছ কৰি অন্যৰ জীৱন, সম্পত্তি ৰক্ষাৰ মানসিকতা, সৰলতা আন্তৰিকতাৰে সামাজিক সম্প্ৰীতিত অৱগাহন কৰা নেপালী জনগোষ্ঠীৰ অন্তৰ্গত লোকসকলক প্ৰধানতঃ আৰ্যমূলীয় আৰু মংগোলীয় নামেৰে দুটা ভাগত ভাগ কৰা হৈছে। ইয়াৰে আৰ্যমূলীয় অন্তৰ্গত লোকসকলক উচ্চ বৰ্ণ বুলি অভিহিত কৰি ব্ৰাহ্মণ, ছেত্ৰী আৰু ঠাকুৰীসকলক অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে। মংগোলীয়মূলৰ লোকসকলক মধ্যবৰ্ণ হিচাপে ধৰা হয়। এই বংশোদ্ভৱ লোকসকলৰ ভিতৰত নেৱাৰ, মগৰ, গুৰুং, বাই, লিম্বু, ভূজেল, তামাং আদি উপাধিধাৰীসকলক ধৰা হয়। আৰ্য আৰু মংগোলীয় বংশোদ্ভৱ লোকসকলৰ সংমিশ্ৰণত হোৱা ভাগটোক নিম্নবৰ্ণ হিচাপে অভিহিত কৰা হৈছে। এওঁলোকৰ ভিতৰত সোনাৰ, দমাই, চাকী, গাইনে আদি উপাধিধাৰী লোকক ধৰা হয়। এই অসমৰ নেপালী ভাষী লোকসকলে নিজা সমাজত নেপালী ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে যদিও অসমৰ অন্যান্য লোকৰ লগত মনৰ ভাবৰ আদান প্ৰদান কৰোঁতে অসমীয়া ভাষাকে ব্যৱহাৰ কৰে। তেনে ক্ষেত্ৰত নেপালীসকলে ব্যৱহাৰ কৰা অসমীয়া ভাষাত স্বকীয় ঠাঁচ পৰিলক্ষিত হয়। এই স্বকীয়তা ধ্বনিগত, ৰূপগত, বাক্যগত আৰু শব্দগত আটাইকেইটা দিশত পৰিলক্ষিত হয়। আমাৰ এই আলোচনাত আটাইকেইটা দিশকে অৱলোকন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। আলোচনাটি যুগুত কৰোঁতে ডিব্ৰুগড় আৰু শোণিতপুৰ জিলাৰ নেপালী অধ্যুষিত অঞ্চলৰ পৰা ক্ষেত্ৰভিত্তিক অধ্যয়ন কৰি সমাজ ভাষাবৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণেৰে বিশ্লেষণ কৰা হৈছে।

১.০ ধ্বনিগত :

নেপালীসকলৰ কথিত অসমীয়া ভাষাত মান্য অসমীয়া ভাষাৰ আঠোটা স্বৰবৰ্ণৰ ঠাইত সাতোটা স্বৰবৰ্ণৰ

উচ্চাৰণ শূন্যবলৈ পোৱা যায়। সেই স্বৰবৰ্ণকেইটা হ'ল—/অ, অ', আ, ই, উ, ও, এ/।

তলত এইকেইটা উচ্চাৰণৰ স্থান আৰু ধৰণ অনুসৰি তালিকা কৰা হ'ল-

	সন্মুখ	কেন্দ্ৰীয়	পশ্চাৎ
উচ্চ	ই		উ
উচ্চমধ্য			ও
মধ্যনিম্ন	এ		অ'
নিম্নমধ্য			
নিম্ন		আ	অ

১.১.১ মধ্য অসমীয়াত দুটা /আ/ ধ্বনি ওচৰা ওচৰিকৈ থাকিলে প্ৰথমৰ /আ/ ধ্বনি /এ/ হয়। অন্যহাতে প্ৰায়ে /আ/ ধ্বনি /অ/ লৈ পৰিবৰ্তন হৈ উচ্চাৰণ কৰা শূন্যবলৈ পোৱা যায়।

যেনে : মান্য অসমীয়া

নেপালী অসমীয়া

আইনা

অ'ইনা

পোৱালী

পোৱা'লী

আদা

অ'দা / এ'দা

গাখীৰ

গ'খীৰ

আচাৰি

অ'চাৰি

১.১.২ মান্য অসমীয়া /ও/ স্বৰধ্বনি নেপালী অসমীয়াত /উ/ ধ্বনি হিচাপে উচ্চাৰিত হয়। প্ৰায় বয়োজ্যেষ্ঠ পুৰুষ মহিলা আৰু যুৱক-যুৱতী মাজত /উ/ ধ্বনি উচ্চাৰণ কৰে। শিক্ষিতসকলে /ও/ উচ্চাৰণ কৰে।

যেনে : মান্য অসমীয়া

নেপালী অসমীয়া

সোণাৰি

চুনাৰী/ সূনাৰী

ভাওনা

ভাউনা

গোহালি

গুহালি

ডোখৰ

ডুখৰ

দোকান

দুকান

১.১.৩ নেপালীসকলৰ প্ৰায় সংখ্যক পুৰুষ-মহিলা আৰু যুৱক-যুৱতীয়ে শব্দৰ মধ্য আৰু শেষ স্থানত /আ/ ধ্বনি /উ/ ধ্বনিলৈ পৰিবৰ্তন কৰি উচ্চাৰণ কৰে।

যেনে : মান্য অসমীয়া

নেপালী কথিত অসমীয়া

আমাৰ

হামেকো

ৰঙা

ৰাতো

বগা

চেতো

২.০ ব্যঞ্জন ধ্বনি :

নেপালী অসমীয়া ভাষাত মান্য অসমীয়া ভাষাৰ তেইশটা ব্যঞ্জনবৰ্ণৰ ঠাইত চৌবিশটাৰ উচ্চাৰণ পোৱা যায়। নেপালী অসমীয়া পশ্চতালব্য উষ্ম /স (x)/ ধ্বনিৰ উচ্চাৰণ পোৱা নাযায়। কিন্তু অসমীয়াত উচ্চাৰণ নেহোৱা /ছ/ আৰু /ঝ/ ধ্বনি দুটা নেপালী অসমীয়াত উচ্চাৰিত হয়। নেপালীৰ ব্যঞ্জন ধ্বনিৰ তালিকা প্ৰস্তুত কৰা হ'ল-

	গুৰ্ণ	দন্তমূলীয়	তালব্য	পশ্চতালব্য	কৰ্ণনালীয়	
অল্পপ্ৰাণ	প	ব	ত	দ	ক	খ
মহাপ্ৰাণ	ফ	ভ	থ	ধ	খ	ঘ
উষ্ম		চ	জ			হ
ঘৃষ্ট		ছ	ঝ			
নাসিক্য		ম		ন		ঙ
কম্পিত				ৰ		
পাশ্চিক				ল		
অদ্বন্দ্ব		ৱ		য়		

২.১ ব্যঞ্জন ধ্বনিৰ পৰিবৰ্তন ৰূপ :

২.১.১. মান্য অসমীয়া /জ/ ধ্বনি অসমীয়া নেপালী প্ৰায়বোৰ লোকে /ঝ/ হিচাপে উচ্চাৰণ কৰে।

যেনে :	মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
	জিলি	ঝিলি
	জুপুৰী	ঝুপুৰী
	জকা	ঝকা
	জপনা	ঝপনা
	কাগজ	কাগঝা
	জোনাক	ঝুনাক

২.১.২ নেপালী স্বৰ মধ্যবৰ্তী /হ/ লোপ হৈ কেতিয়াবা /আ/ ধ্বনি হিচাপে উচ্চাৰণ কৰে। অৱশ্যে অন্য জনগোষ্ঠীৰ মাজতো এই বৈশিষ্ট্য আছে।

যেনে :	মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
	বাঁহ	বাচ
	খৰাহী	খৰাই
	চাহ	চাহ
	ঘাঁহ	ঘাচ্

২.১.৩ নেপালী কথিত অসমীয়া ভাষাত ধ্বনি উচ্চাৰণত পশ্চতালব্য ধ্বনি /স(x)/ ধ্বনি পোৰা নাযায় তাৰ ঠাইত সৰহ সংখ্যক নেপালীলোকে /চ/ ধ্বনি উচ্চাৰণ কৰে।

মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
আকাশ	আকাচ
আশা	আচা
শপত	চপত
শেষ	চেচ
অসমীয়া	আচামীয়া
সেৱক	চেৱক
সময়	চময়
শালপাত	চালপাত
শলা	চালদি

৩.০ ৰূপগত বৈশিষ্ট্য :

অসমত দীৰ্ঘদিন বসবাস কৰা নেপালীসকলে অসমীয়া ভাষা শুদ্ধকৈ ক'বলৈ যত্ন কৰিছে যদিও ভাষা কওঁতে কিছুমান শব্দ উচ্চাৰণত পৰিৱৰ্তন চকুত পৰে। সেইবোৰৰ ভিতৰত বিশেষকৈ নিৰ্দিষ্টতাৰাচক প্ৰত্যয়, বচন, সৰ্বনাম, ক্ৰিয়া বিশেষণ আদিবোৰত ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত মান্য অসমীয়াৰ লগত কিছু প্ৰভেদ পোৱা গৈছে।

৩.১ সৰ্বনামৰ প্ৰয়োগ :

নেপালী অসমীয়া ভাষাত তুচ্চাৰ্থ আৰু মান্যার্থ দুয়োটাৰে প্ৰয়োগ আছে। নিজতকৈ বয়সত সৰু হ'লে 'তই' ব্যৱহাৰ কৰে। অন্যহাতে মান্যার্থ 'তুমি' 'তেওঁ' আৰু 'আপুনি' ব্যৱহাৰ কৰে। সৰ্বনামৰ প্ৰয়োগ এনেদৰে দেখুওৱা হ'ল—

	একবচন	বহুবচন
১ম পুৰুষ	মই	আমি/হামি
২য় পুৰুষ তুচ্চ,মান্য	তই/তঃত	তহঁত/ তিমেণ
অধিক মান্যার্থ	আপুনি	আপোনালোক
৩য় তুচ্চ	সি	সিহঁত

সৰ্বনামৰ ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত নিজস্ব বৈশিষ্ট্য পৰিলক্ষিত হয়। সৰ্বনামৰ ব্যৱহৃত ৰূপবোৰ বয়োজ্যেষ্ঠসকলৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি ভিন্নতা ব্যাখ্যা কৰা হ'ল—

যেনে :	মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
	আমাৰ	হামেকো
	তই	তঃ/ত

তোৰ	তুই
মোৰ	মোৰো
তহঁতৰ	তিমেন
সিহঁতৰ	ওনেৰকো

৩.৩ নিৰ্দিষ্টতাবাচক প্ৰত্যয়ৰ ব্যৱহাৰ :

নেপালীসকলে ব্যৱহাৰ কৰা কথিত অসমীয়া ভাষাত নিৰ্দিষ্টতাবাচক প্ৰত্যয়ৰ ক্ষেত্ৰত -টা-টো-জন/জনীৰ ব্যৱহাৰ আছে। এওঁলোকৰ মাজত মান্য অসমীয়াৰ দৰে -খন/খনি, -খিলা, -থোক, -জোপা আদিৰ ব্যৱহাৰ নাই বুলিয়ে ক'ব পাৰে।

যেনে :	মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
	এজোপা	এওটা
	চকীখন	চকিটো
	মানুহজন	মানুহজন/টো/টো
	দুজোপা	দুওটা

৩.৩ বহুবচনাত্মক প্ৰত্যয়ৰ ব্যৱহাৰ :

নেপালীসকলে কথিত অসমীয়া ভাষাত বহুবচনাত্মক প্ৰত্যয়ৰ ব্যৱহাৰ পোৱা যায়। নেপালী অসমীয়াত -বোৰ/-বিলাক/-সকল/ আদিৰ ঠাইত/-ছৰ/ শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰে। নেপালী সমাজত 'কতিমান'(কেইটামান) শব্দটোৰ ব্যৱহাৰ প্ৰায়ে পোৱা যায়। ইয়াৰে বয়োজ্যেষ্ঠসকলৰ মাজত- ছৰ-কতিমান ব্যৱহাৰ কৰে।

যেনে :	মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
	কাঁঠালবোৰ	কাঁঠালছৰ
	ফুলবিলাক	ছৰফুল
	মানুহবিলাক	মানুহছৰ

৩.৪ বিশেষ্য বিশেষণ শব্দৰ ব্যৱহাৰ :

নেপালী কথিত অসমীয়াত বিশেষ্য আৰু বিশেষণ শব্দৰ সুকীয়া ৰূপ পোৱা যায়। নেপালীসকলৰ মাজত সৰহসংখ্যক পুৰুষ মহিলা, যুৱক-যুৱতী আৰু বয়োজ্যেষ্ঠ পুৰুষ মহিলাৰ মাজত এনে বহুতো শব্দ পোৱা যায়। মান্য অসমীয়া কিছুমান বিশেষ্য বিশেষণ শব্দ অসমীয়া নেপালীসকলে এনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰে।

যেনে : বিশেষ্য :

মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
ৰঙালাউ	ফৰ্টি
অমিতা	চমবা

কেচি	কইচি
জিভা	জিৰা
চাউল	চামল
বেঙেনা	বইগুণ
বিশেষণ :	
কলা	বইৰী
ক'লা	কালো
চালাক	চালাক
নীলা	নীলো
ৰঙা	চেতো
ডাঙৰ	ঠুলী
সন্মুখত	ছামনে
সেউজীয়া	হৰিও
হালধীয়া	পহেলো

৩.৫ ক্ৰিয়া বিশেষণ :

ক্ৰিয়া বিশেষণ শব্দবোৰ নেপালীত নিজা ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰে। ইয়াৰে বয়োজ্যেষ্ঠ পুৰুষ আৰু মহিলাৰসকলে বিশেষণীয় শব্দবোৰ ব্যৱহাৰ কৰি নিজাভাৱে অসমীয়া ভাষা কয়। তলত তেনে ক্ৰিয়া বিশেষণীয় শব্দসমূহ হ'ল—

মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
কিমান	ক'তি
অথনি	অগি
কেতিয়া	কইলে
ক'ত	কাহা
কেনেকৈ	কচৰে
তেনেকৈ	তব
যেনেকৈ	যব

৪.১ শব্দগত বৈশিষ্ট্য :

নেপালী কথিত অসমীয়া ভাষাত মান্য অসমীয়াৰ বহুবোৰ শব্দৰ সমাবেশ ঘটিছে যদিও স্বকীয় বৈশিষ্ট্য পূৰ্ণ শব্দবোৰ সমাবেশ ঘটিছে। তদুপৰি মান্য অসমীয়াৰ বহু শব্দ ধ্বনি পৰিবৰ্তনৰ ৰূপত যদিও ব্যৱহাৰ হৈছে তথাপি কিছুমান শব্দত নিজা বৈশিষ্ট্য থাকি গৈছে। তেনে শব্দগত বৈশিষ্ট্যত প্ৰধানকৈ সমাজ-সংস্কৃতিসূচক দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

শব্দ, খাদ্য সম্পৰ্কীয় শব্দ, ঘৰুৱা অন্যান্য শব্দ আৰু সম্বন্ধবাচক শব্দৰ দ্বাৰা নিৰ্ণয় কৰিব পাৰি।

সম্বন্ধবাচক শব্দ :

সম্বন্ধবাচক শব্দসমূহত নেপালীৰ কথিত অসমীয়াত নিজা ধৰণে ব্যৱহাৰ কৰা শব্দ পোৱা গৈছে। যিবিলাক শব্দ বয়সস্থ পুৰুষ মহিলাসকলে প্ৰায়ে ব্যৱহাৰ কৰে। তথাপি নগৰমুখী নেপালী লোকসকলে ইংৰাজী শব্দও ব্যৱহাৰ কৰিছে।

যেনে :	মান্য অসমীয়া	নেপালী কথিত অসমীয়া
	আইতা	আমৈ
	দেউতা	বাউ
	মা	আমা
	বাই	দিদী
	ককাই	দাদা
	ককাদেউতা	বা/কেবা
	খুৰা	কাকা
	খুৰী	কাকী
	বৰদেউতা	বৰআউ
	বৰমা	বৰেআমা
	মাহী	চানিম
	জেঠাই	থুলাও
	ভিনিদেউ	থুলি
	মোমাই	মামা
	মামী	মাইবু

খাদ্য সম্পৰ্কীয় শব্দ :

মা.অ	নে.ক.অ
বাঁহৰ গাজ	তামাৰ ঠেতু
পঞ্চামৃত	অপুঙ্গ
সান্দহৰ লাডু	কচাৰ
মুৰি	খট্টে
মুলাৰ চাতনি	চিন্কি
লাইশাকৰ আচাৰ	গুন্দৰুফ
তিয়ঁহৰ চাতনি	খল্লী

আমৰ আচাৰ	থেবে
পিঠাগুৰিত পানী দি তৈয়াৰ কৰা পিঠা	ছেলৰুটি

সমাজ-সংস্কৃতিসূচক শব্দ :

পূৰ্বপুৰুষৰ স্মৃতি ৰক্ষার্থে আয়োজন কৰা পূজা	যোল্লশৰাধ
আই পূজা	সনসাবী পূজা
নাৰীকেন্দ্ৰীক উৎসৱ	তীজ
কৃষিভিত্তিক উৎসৱ	তিহাৰ
ন-পুৰুষৰ শ্ৰাদ্ধ	নান্নেমুখী শ্ৰাদ্ধ
দৰা-কইনা	বেউনা-বেউলী
বিবাহৰ দিন ধাৰ্য কৰা	জনৈ-চুপাৰী

সাজ-পাৰ সম্বন্ধীয় শব্দ :

গামোচা	খদা
বিহা	পটুকী
ব্লাউজ	চৌ-বন্দি-চলৌ
পাইজামা	দৌৰা
হাফচুৰেতাৰ সদৃশ সাজ	জহৰকোট
মূৰত লোৱা কাপোৰ	ঘুমটৌ

● ঘৰুৱা জীৱনত ব্যৱহৃত সঁজুলি নাম :

ঢাবী	মাম্ৰো
ডুলি	কোঠো
ঘোম	জাপি
টোম	ফুংচৌ,
বাঁহৰ গাখীৰ ৰখা যতন	ধিৰি,
বাঁহৰ খৰাহী	ডালৌ,
গোবৰ পাচি	ঢাকী
তলত খুটা থকা পাচি	খুটেডালো
মহলা,	মুখা
গাখীৰ মঠি মাখন তৈয়াৰ	
কৰা কাঠৰ সঁজুলি	পেৰোংগো, ঠেকী, মদানী,

গচা	থৰেউলু
কাঠৰ বৈয়াম	কচিয়াৰী,
তেল ৰখা চাৰিকুনীয়া যতন	মালী
তেল ৰখা যতন	গৰিউ,
চুঙা	ধুংৰো,
বাকচ	গুৰাতে
ঘিউৰবৈয়াম	চিংবাং,
গৰু ম'হৰ দানা দিয়া যতন	দুৰ
চুকুল,	ঢাৰী
ধানখেৰৰ পিৰা	পিৰো
তামৰ পাত্ৰ	কুড়ে,
ডাঙৰ কেৰাহী	খড়কুড়ো,
কাঁহী	চুঠুৰা,
মৈদা	চুলেচি

খেতি বাতিৰ সঁজুলি :

নাঙল যুঁৱলী	হলো যুৰা
ডুলি সৰু	ভকাৰি
মৰাপাতৰ পঘা	দামৰো
তামৰ ধানজোখা সঁজুলি	পাথি
চাউল জোখা সঁজুলি	মানু,
পঘা	ডামলো,
জাপি	ঘোম,
এচাৰি	ল'ৰি
বিৰা	ভাৰ
উখন	ওখনি
মৰাপাতৰ পঘা	নিহিৰ,
কুঠাৰ	বনচৰো
কোৰ	ক'দাল
লোৰ সঁজুলি	কট্টি,
দীঘলীয়া দা	খুৰা
ধান থোৱা যতন	থুনচে

● পূজা পাতলত ব্যবহৃত সঁজুলিৰ নাম :

কলহ	গাগো,
ঘটি	লোটোহা
হেঁতা	ডাডু
ঘটি	আমখোৰা
চাকি	দিয়ো,
কেৰাহী	তাই
টেকেলী	কচুৰী,
চালপাতৰ সৰু মেলাহী আকৃতি আহিলা	দোনা,
চালপাতেৰ নিৰ্মিত ডাঙৰ ঘূৰণীয়া যতৰ	টপৰি

৫.০ বাক্যগত বৈশিষ্ট্য :

নেপালীসকলে কোৱা অসমীয়া বাক্যৰ লগত মান্য অসমীয়া বাক্যৰ মিল পৰিলক্ষিত হয়। নেপালীসকলে নিজা ভাষা কোৱালোকৰ মাজত ভাৱৰ আদান প্ৰদান কৰিবলৈ স্বকীয় ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে। কিন্তু বাহ্যিক দিশত অন্য লোকৰ লগত কথা বার্তা পাতিবলৈ অসমীয়া ভাষাকে ব্যৱহাৰ কৰে। অৱশ্যে এওঁলোকৰ নঞৰ্থক আৰু প্ৰশ্নসূচক বাক্যসমূহ নিজা শব্দৰ সংযোগত কৰে।

নঞৰ্থক শব্দ :

নেপালীৰ বাক্যত নঞৰ্থক বাক্যত নাই, নহঁউ, ছেনন আদি ব্যৱহাৰ কৰি বাক্য গঠন কৰে।

মান্য অসমীয়া

নেপালী কথিত অসমীয়া

নে.ক.অ

মই শুই নুঠোতেই সি পালেহি।

মই ছই নউ উথুতেই হি পালেহি

মাক দেউতাকৰ গা ভাল নহয়।

বাউ-আমা গা ভাল নহুউ

ভাত নাই হোৱা

ভাত হোৱা নাই

প্ৰশ্নবোধক বাক্য :

প্ৰশ্নবোধক বাক্যত নেপালী কথিত অসমীয়া অত নিজা ধৰণে ব্যৱহাৰ হয়।

যেনে : মান্য অসমীয়া

নেপালী কথিত অসমীয়া

ঘৰলৈ যাবা নেকি?

ঘৰত যোৱা কি হয়?

তুমি ক'লে যোৱা

তুমি কাহা জানছ?

তুমি পানী এগিলাচ দিবা নেকি?

তুমি পানী এগিলাচ দেউ?

উপসংহাৰ :

নেপালী জনগোষ্ঠী লোকসকলে অসমীয়া ভাষা ব্যৱহাৰ কৰোঁতে তেওঁলোকৰ মাজত ব্যাকৰণগত ভেদ

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

পৰিলক্ষিত হয়। নেপালীসকলে ব্যৱহাৰ কৰা ভাষা অৰ্থাৎ ধ্বনি, ৰূপ আৰু বাক্যগত দিশত নিজা ৰূপত প্ৰতিফলিত হৈছে। এনে ভাষা ব্যৱহাৰৰ ভিন্নতা বয়স অনুযায়ী, সামাজিক স্তৰ অনুযায়ী জীৱন নিবাসৰ পৰিবেশ অনুযায়ী বিচাৰ কৰি কিছুমান সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পাৰি।

● নেপালী জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ ভিতৰত যিসকল গ্ৰাম্য অঞ্চলত বসবাস কৰে তেওঁলোকে ঘৰুৱা জীৱনত সৰহ সময় নেপালী ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে। যাৰ বাবে অসমীয়া ভাষা কওঁতে কিছুমান ধ্বনি পৰিৱৰ্তন হৈ ব্যৱহৃত কৰে।

● নেপালীসকলৰ অন্তৰ্গত ভাষিক উপজনগোষ্ঠীসমূহে বেলেগ বেলেগ সামাজিক বান্ধোনেৰে বান্ধ খাই থকাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত তেওঁলোকৰ মাজত অসমীয়া কথিত ৰূপটোত ভিন্নতা পোৱা গৈছে।

পুৰুষ আৰু নাৰীৰ মাজত ভাষাগত ভিন্নতা লক্ষণীয় বিষয়। অৱশ্যে বয়স অনুসৰি ভাষাৰ ব্যৱহাৰৰ ভিন্নতা দেখিবলৈ পোৱা যায়। সধাৰণতে সৰহ সময় বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মাজত থকা লোকসকলে অসমীয়া ভাষাৰ শুদ্ধতা নিৰূপনত বিশেষ মনোযোগ দিয়াৰ বাবে তেওঁলোকৰ ভাষা মান্য অসমীয়াৰ ওচৰচপা।

এনেদৰে নেপালী জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলৰ মাজত সমাজ ভাষাবৈজ্ঞানিক দৃষ্টিকোণেৰে বিশ্লেষণ কৰিবলৈ ল'লে অসমীয়া ভাষাৰ মান্যতা আৰু শুদ্ধতা নিৰূপনত সহায় কৰিব।

সমলদাতাৰ তালিকা :

১. মনপ্ৰসাদ উপাধ্যায় শাস্ত্ৰী (পুৰোহিত)	৩৯	বালম, ডিব্ৰুগড়
২. দিলিপ ৰাউত	৫৭	সোণাৰী, শিৱসাগৰ
৩. বিনোদ খনাল	৫৮	বুঢ়িয়ামাৰী, শোণিতপুৰ
৪. লোকনাথ উপাধ্যায়	৬২	বিশ্বনাথ চাৰিআলি
৫. গীতা উপাধ্যায়	৭২	চানমাৰি, তেজপুৰ
৬. খগেন শৰ্মা	৫০	নৰ্থ ইষ্ট ষ্টাডী চেণ্টাৰ, গুৱাহাটী ৭.
৭. খেমৰাজ নেপাল	৬০	বুঢ়িগাং, শোণিতপুৰ
৮. দিল্লীৰাম উপাধ্যায় (শাস্ত্ৰী)	৬০	দুলিয়াজান ডিব্ৰুগড়
৯. বিচু উপাধ্যায়	৫৫	তিলৈবাৰী নেপালী গাওঁ, ডিব্ৰুগড়
১০. চুণ্ডিৰাম উপাধ্যায়	৫৬	চিলাপথাৰ ৰেচিডেন্সিয়েল মাধ্যমিক বিদ্যালয়, ধেমাজি
১১. পিচু উপাধ্যায়	৬২	নাহৰপৰা বৰবিল, ডিব্ৰুগড়
১২. দিলীপ উপাধ্যায়	৬০	ৰজাবাৰী, শিৱসাগৰ

১৩. ক্ষমাদেৱী শৰ্মা	৪৫	নেমুপথাৰ শিঙিসোলা
১৪. চন্দ্ৰলাল দাহাল উপাধ্যায়	৭৮	তিলৈবাৰী নেপালী গাওঁ
১৫. স্বৰ্ণ লোহাৰ (পুৰোহিত)	৪৮	তিলৈ (গ্ৰান্ট ১০৮ নং সন্তোশ্ৰী মন্দিৰ)
১৬. মণিচন্দ্ৰ শৰ্মা (পুৰোহিত)	৫০	নতুন নিৰ্মালী গাওঁ, ডিব্ৰুগড়

গ্ৰন্থপঞ্জী :

কোঁৱৰ, অপৰ্ণা	: ভাষাবিজ্ঞান উপক্ৰমণিকা, ডিব্ৰুগড়, বনলতা, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০২
—	: ভাষা সাহিত্যৰ বিবিধ চিন্তা, ডিব্ৰুগড়, বনলতা, প্ৰথম প্ৰকাশ, ১৯৯৭
ছেত্ৰী, জ্ঞানবাহাদুৰ	: নেপালী সাহিত্যৰ এভূমুকি, অনুৰাগ প্ৰকাশন, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০১০
দাস, বিশ্বজিৎ (সম্পা) আৰু	
ফুকন চন্দ্ৰ বসুমতাৰী	: অসমীয়া ভাষা আৰু অসমৰ ভাষা, আঁকবাক, গুৱাহাটী ২০১০
নেপাল, ক্ষেমৰাজ	: অসমীয়া নেপালী জনজীৱন, শোণিতপুৰ, বসন্ত স্মৃতি সংস্থান, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০৭
পাঠক, ৰমেশ	: উপভাষা বিজ্ঞানৰ ভূমিকা, গুৱাহাটী, অশোক বুক ষ্টল, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০৮
ফুকন পাটগিৰি দীপ্তি (সম্পা)	: অসমীয়া ভাষা উপভাষা, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ প্ৰকাশন বিভাগ, ২০০৯
বৰুৱা, ভীমকান্ত	: অসমৰ ভাষা, বনলতা, ডিব্ৰুগড়, চতুৰ্থ সংস্কৰণ, ২০০৭
বৰা শইকীয়া, লীলাৱতী	: অসমীয়া ভাষাৰ ৰূপতত্ত্ব, বনলতা পানবজাৰ, গুৱাহাটী, দ্বিতীয় সংস্কৰণ ২০১১
মৰল, দিপঙ্কৰ	: উপভাষা বিজ্ঞান, ষ্টুডেন্ট ষ্টৰচ, গুৱাহাটী, কলেজ হোষ্টেল ৰোড, দ্বিতীয় প্ৰকাশ, ১৯৯
ৰাভা হাকাচাম, উপেন	: অসমীয়া আৰু অসমৰ তিব্বতবৰ্মীয় ভাষা, হাকাচাম কাও ছাদাম, ধূপধৰা (ৰাভা পাৰা) গোৱালপাৰা, অসম, প্ৰথম প্ৰকাশ ২০০০

অভিজ্ঞান _____ ত্ৰয়োদশ সংখ্যা ২০২০-২১ বৰ্ষ

— : অসমীয়া আৰু অসমৰ তিব্বতবৰ্মীয় উপভাষা, জ্যোতি প্ৰকাশন,
২০০০

Upadhyaya, Amrit kumar (ed) : *Son of Brahmaputra* ,Nireekshan, 2013 Sep.

Ghy-20, —

(ed) : *Son of Brahmaputra* , purbayon publication,
vol,xvii 2014 oct. ,

Upadhyaya, Jamadagni (General,ed) : *History and Culture of Assamese-Nepali*

*Department Of Historical and Antiquarian
Studies, Assam, First Edition-2009, June*

মহৎ লোকৰ বাণী

“সকলো বস্তু কিনিছা কিনি। পৰাপক্ষত মাহেকত এখন ভাল কিতাপ কিনিবা।”

—যতীন্দ্ৰ নাথ দুৱৰা

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

২৬

অসমীয়া উপন্যাসৰ পাঠত যাদুকৰী বাস্তৱবাদ

► ড° জয়ন্ত দত্ত

অংশকালীন প্ৰবক্তা

অসমীয়া বিভাগ

কল্পনাৰ অদ্ভুত বৰ্ণনাই পাঠকক উদ্বেক আৰু আনন্দ দিব পৰাটো কঠিন কাম। আপাত দৃষ্টিত সাহিত্যৰ ৰচনাত কল্পনাৰ প্ৰসংগ এৰাব নোৱাৰা বিষয়। সাহিত্যৰ প্ৰায়বোৰ বিধতেই (কবিতা, গল্প, উপন্যাস আদিত) কল্পনা আৰু বাস্তৱৰ সংমিশ্ৰণেৰে লেখকে ঘটনা বা বিষয়বস্তুক উপস্থাপন কৰে। ঘটনা বা কাহিনী, চৰিত্ৰক আধাৰ কৰি সাহিত্য বিচাৰৰ প্ৰসংগও যথেষ্ট পুৰণি। সাহিত্যৰ ৰচনাত অলৌকিক ঘটনা, চৰিত্ৰৰ লগতে চমৎকাৰী বৰ্ণনাসৈলী জন্মলগ্নৰ পৰাই জড়িত হৈ থকা দেখা যায়। আধুনিক সাহিত্যৰ জন্মলগ্নেৰে পৰা সাহিত্যৰ বিচাৰ বিশ্লেষণৰ দিশো সলনি হোৱা দেখা যায়। ঊনবিংশ শতিকাৰ ইংলেণ্ডীয় ৰোমাণ্টিকতাবাদে (Romanticism) সাহিত্যত জাগৰণ তোলাৰ পাছত ইউৰোপীয় বাস্তৱবাদে সাহিত্যৰ চিন্তাত নতুন দৃষ্টিভঙ্গী আৰু ভাৱ প্ৰৱাহৰ আগমন ঘটায়। বাস্তৱবাদী সাহিত্যই সাহিত্যৰ মাজত তৎকালীন সমাজ-ব্যৱস্থাক হুবহু ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ প্ৰযত্ন কৰিছে। বিশেষকৈ ফ্ৰান্স, জাৰ্মান, ৰাছিয়া, ইংলেণ্ড, আমেৰিকা আদি দেশত ঊনবিংশ শতিকাৰ শেষৰফালে বাস্তৱবাদী চিন্তাধাৰাই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে। এই সময়ছোৱাত উপন্যাস সাহিত্যই বাস্তৱৰ চৰিত্ৰ, ঘটনাক আধাৰ কৰি ব্যক্তিৰ জীৱন-যাত্ৰাক সাহিত্যৰ মাজত নিৰ্মাণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিল। তৎসত্ত্বেও এই সময়ছোৱাতে ৰুঢ় বাস্তৱতাক আওকাণ কৰি মুষ্টিমেয় লেখকে উপন্যাসৰ মাজত কল্পনাৰ অদ্ভুত বৰ্ণনা বাস্তৱৰ উৰ্ধ্বত নিৰ্মাণৰ প্ৰযত্নও কৰিছিল। বাস্তৱ ক্ৰিয়া-কৰ্মৰ গতানুগতিক ফৰ্ম বৰ্জন কৰি এই সময়ছোৱাতে ঘটনা, চৰিত্ৰই বাস্তৱৰ উৰ্ধ্বত অধিবাস্তৱবাদী (Super - realism) অভিধাৰে এক শ্ৰেণীৰ সাহিত্য সৃষ্টি কৰিছিল। কিন্তু এই মতাদৰ্শ আধাৰিত উপন্যাসে বৰ বিশেষ শক্তিশালী ৰূপত বিকাশ লাভ কৰা দেখা নগ'ল। তথাপি অধিবাস্তৱবাদক আধাৰ কৰি কিছুসংখ্যক উপন্যাস ৰচনা হৈছে। এইক্ষেত্ৰত অসমীয়া সাহিত্যত *অসীমত যাৰ হেৰাল সীমা* ৰ দৰে উপন্যাসৰ নাম লেখাত ল'বলগীয়া।

সময়ৰ লগে লগে বিভিন্ন সাহিত্যিক বিধা আৰু মতাদৰ্শই অসমীয়া সাহিত্যক প্ৰভাৱিত কৰি আহিছে। প্ৰকৃততে অসমীয়া সাহিত্যত উপন্যাস সৃষ্টিও আছিল পাশ্চাত্য প্ৰভাৱৰ ফল। ব্ৰিটেইনৰ অধিবাস্তৱবাদী উপন্যাসৰ সমান্তৰালকৈ আমেৰিকাত কল্পনা আৰু বাস্তৱৰ সংমিশ্ৰণেৰে উপন্যাস ৰচনাৰ এটা ধাৰাৰ সৃষ্টি হৈছিল। বিংশ শতিকাৰ পঞ্চাশৰ দশকত আমেৰিকাত এই ধাৰাৰে ৰচিত উপন্যাসসমূহে পৰৱৰ্তী সময়ত বিপুল জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰিছিল। বিশেষকৈ ১৯৬৭ ত প্ৰকাশিত গেব্ৰিয়েল গাৰ্চিয়া মাৰ্কুৱেজৰ *One Hundred years of solitude* উপন্যাসখনে তৎকালীন সাহিত্যত এটি নতুন জাগৰণ নমাইছিল। লুই বৰ্হেছ, মাৰ্কুৱেজৰ দৰে বিশ্বৰ প্ৰভাৱশালী উপন্যাসিকৰ হাতত সৃষ্টি হোৱা এই ধাৰাৰ উপন্যাসক পৰৱৰ্তী সময়ত আমেৰিকাত যাদুকৰী বাস্তৱবাদী (Magic-Realism) উপন্যাস আখ্যা দিছিল। অধিবাস্তৱবাদ আৰু যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ মাজত দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

বহুক্ষেত্ৰত মিল দেখা যায় যদিও দুয়োৰে মাজত যথেষ্ট পাৰ্থক্য আছে। বিংশ শতিকাৰ শেষৰফালে যাদুকৰী বাস্তৱবাদে বিশ্বৰ উপন্যাস সাহিত্যক বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱান্বিত কৰে। অসমীয়া সাহিত্যতো এনে ধৰণৰ মতাদৰ্শক গুৰুত্ব দি দুই-এগৰাকী ঔপন্যাসিকৰ হাতত এই ধৰ্মী উপন্যাস ৰচনাৰ প্ৰয়াস দেখা যায়। অসমীয়া সাহিত্যত ৰচনা হোৱা উপন্যাসসমূহক পোনপটীয়াকৈ যাদুকৰী বাস্তৱবাদী উপন্যাস হিচাপে প্ৰতিষ্ঠিত কৰিবলৈ যাওঁতে অনেক সীমাবদ্ধতাৰ কথা আহি পৰে; যদিও যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ দৃষ্টিভংগীৰে অসমীয়া উপন্যাসক বিচাৰ-বিশ্লেষণৰ আওতাত অনাৰ থল আছে। অসমীয়া সাহিত্যত যাদুকৰী বাস্তৱবাদ প্ৰকাশিত এখন প্ৰভাৱশালী উপন্যাস হ'ল লক্ষ্মীনন্দন বৰাৰ *কায়কল্প* (২০০২)। *কায়কল্প* উপন্যাসতেই যাদুকৰী বাস্তৱবাদী প্ৰকাশৰ পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা দেখা যায় একবিংশ শতিকাত। অসমীয়া সাহিত্যত এই ধাৰাৰ উপন্যাস কম। *কায়কল্প* ৰ পাছত প্ৰাৰ্থনা শইকীয়াৰ *জঁটাধাৰী* (২০১১) আৰু লক্ষ্যপতি দেউৰীৰ *অঘৰী মানুহ* (২০১০) অন্য দুখন যাদুকৰী বাস্তৱবাদ প্ৰকাশিত উপন্যাস। এই আলোচনাটোত এই তিনিওখন উপন্যাসৰ মাজেৰে প্ৰকাশিত যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ বিশ্লেষণ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হ'ব।

যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ মৌলিক উপাদান দৰাচলতে পুৰাকথা, লোককথা, আখ্যান আদিৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হয়। *Magical realism is characterized by two conflicting perspectives, one based on a rational view of reality and the other on the acceptance of the supernatural as prasaic reality.* Angel Flore ৰ মতে *Magial realism involves the fasion of the real and the fantastic or as he claims, "On amalgamation of realism and fantasy."* ^২ অধিবাস্তৱবাদী চিন্তাধাৰাৰ বাটকটীয়াসকলৰ দৰেই যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ স্ৰষ্টাসকলে এই কথা স্বীকাৰ নকৰে যে প্ৰাচীন সাহিত্যৰ পৰাই তেওঁলোকে উপাদান সংগ্ৰহ কৰে আৰু তাক লুকুওৱাৰ কৃত্ৰিম প্ৰচেষ্টাত বাস্তৱতাৰ (Reality) বাস্তৱতাৰে কথা অৱতাৰণা কৰে। বহু সমালোচকে যাদুকৰী বাস্তৱবাদ সচেতন মনৰ সৃষ্টি বুলি ক'ব খোজে। যাদুকৰী বাস্তৱবাদ প্ৰকৃততে সচেতন মনৰেই সৃষ্টি। সেইবাবেই ইয়াক *writting of consciousness* বুলি অভিহিত কৰা হয়। যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ উপাদানসমূহ লেখকে সচেতনভাৱে প্ৰাচীন সাহিত্য বা নিৰ্দিষ্ট সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰৰ পৰা তুলি লয় আৰু সমসাময়িক বাস্তৱতাৰ লগত একেটা পাত্ৰতে ইয়াক উপস্থাপনৰ প্ৰয়াস কৰে। এইক্ষেত্ৰত আমেৰিকান সাহিত্যলৈ মন কৰিব পাৰি। মুষ্টিমেয় আমেৰিকান লেখকৰ হাতত বিশেষকৈ উপন্যাসত যাদুকৰী বাস্তৱবাদে ভূমুকি মাৰে। ইয়াৰ পিছত কেৰেবিয়ান লেখক উইলচন হেৰিছ, আফ্ৰিকান লেখক এমছ'টটলা, এফ্ৰো আমেৰিকান টনি মৰিছন, এছিয়ান লেখক ছলমান ৰুশ্বাৰীৰ উপন্যাসে এই ধাৰাৰ উপন্যাসক এক অনন্য গতি প্ৰদান কৰিছে। মাৰ্কুৰেজে লিখা *One Hundred years of solitude* গ্ৰন্থৰ যোগেদি এই ধাৰাই সাহিত্যত সৰলৰূপে নিজক প্ৰতিষ্ঠিত কৰে। শৈশৱ অৱস্থাতে মাৰ্কুৰেজে সাধুকথা, পুৰাকথা আদি অতি বিশ্বাসযোগ্যভাৱে শুনি অহাৰ ফলস্বৰূপে উপন্যাসত এদিন বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত ইয়াক প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰয়াস কৰিছিল। আৰু এই কাৰ্যত মাৰ্কুৰেজ হৈছিল সফল। মাৰ্কুৰেজৰ উপন্যাসত বৰ্ণিত সাতোটা প্ৰজন্মৰ আয়ুস লাভ কৰা নাৰী উৰচুলা, মৃত্যুৰ পিছত সোঁশৰীৰে দেখা দিয়া বুৱেন্দীয়াৰ অলৌকিক ক্ৰিয়া-কৰ্মৰ লগত লক্ষ্মীনন্দন বৰাৰ 'কায়কল্প'ৰ অনুজ কৃপালনিৰ যৌৱন প্ৰাপ্তি ঘটনা; অথবা প্ৰাৰ্থনা শইকীয়াৰ *জঁটাধাৰী*ৰ আধুনিক শিৱৰ লগত বিশেষ পাৰ্থক্য নাই। সেইদৰে ১৯৭৭ চনত প্ৰকাশিত টনী মৰিছনৰ

song of saloman উপন্যাসৰ দক্ষিণ আমেৰিকাৰ ব্যক্তি এজন মৃত্যুৰ পিছত আফ্ৰিকালৈ উৰা মৰা কাহিনীৰ লগত লক্ষ্যপতি দেউৰীৰ অঘৰী মানুহত ভৱিষ্যতৰ সময়ৰ যুদ্ধৰ ভয়াৱহতাৰ সন্দৰ্ভত কাল্পনিক বৃত্তান্তৰ মিল মন কৰিবলগীয়া।

অসমীয়া সাহিত্যত আমেৰিকান যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ প্ৰভাৱত ৰচনা কৰা লক্ষ্মীনন্দন বৰাৰ *কায়কল্প* এখন প্ৰভাৱশালী উপন্যাস। উপন্যাসখনৰ মুখ্য চৰিত্ৰ অনুজ কৃপালনিৰ অদ্ভুত ক্ৰিয়া-কৰ্মই পাঠকক স্তম্ভিত কৰে। বিশ্ববিখ্যাত বহুৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰতিষ্ঠান ‘ভিভিয়ান ইন্টাৰনেচনেল’ৰ আণৱিক জীৱবিদ্যা বিভাগৰ মুৰব্বী অনুজ কৃপালনি। নিজৰ পাৰিবাৰিক জীৱনক লৈ অনুজ কৃপালনি সুখী নোহোৱাৰ হেতুকে দীৰ্ঘদিন তেওঁ গৱেষণাত মগ্ন হৈ ‘কায়কল্প-২৫’ নামৰ এবিধ অলৌকিক ঔষধ তৈয়াৰ কৰিছে। এই ঔষধে লাহে লাহে মানুহৰ যৌৱন দান কৰি বৃদ্ধজনক পুনৰ শক্তিশালী কৰি তুলিছে। ফলস্বৰূপে এই কায়কল্পৰ আৱিষ্কাৰে পৃথিৱীত এক অলৌকিক তথা অভাৱনীয় পৰিৱৰ্তন সূচনা কৰাৰ ইংগিত দিছে। চিকিৎসা বিজ্ঞানত আৱিষ্কাৰ হোৱা এই কায়কল্পই সমাজ-ব্যৱস্থাত কেনেধৰণৰ পৰিৱৰ্তন আনিব পাৰে সেই দিশ এটা ঔপন্যাসিকে ৰচনা কৰিছে। য’ত উপন্যাসখনত পাঠকে কল্পনা আৰু বাস্তৱৰ এক অদ্ভুত সমাহাৰ সহজতে অনুমান কৰিব পাৰে। সেইদৰে নয়না চৰিত্ৰৰ যোগেদি তৎকালীন সমাজ-ব্যৱস্থাৰ প্ৰসংগবোৰো তেওঁ ধৰি ৰাখিছে। পৰম্পৰাগত ভাৰতীয় দৰ্শন, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ আধুনিক দৰ্শন আৰু ভাৰতীয় সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যকো তেওঁ উপন্যাসত ধৰি ৰখাৰ চেষ্টা কৰিছে। য’ত তেওঁ হিমালয় পৰ্বতত বাস কৰা ঋষিমুনিসকলৰ জীৱন-যাপন পদ্ধতি, ভাৰতীয় আয়ুৰ্বেদিক চিকিৎসা পদ্ধতিৰ কথাবোৰো বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত উপন্যাসত তুলি ধৰিছে। এহাতে পৰম্পৰাগত সমাজ-সাংস্কৃতিক পৃষ্ঠভূমি আৰু আনহাতে যাদু ৰূপে আৱিষ্কাৰ হোৱা কায়কল্পৰ ঘটনাৰ বাবে উপন্যাসখনক এখন যাদুকৰী বাস্তৱবাদী উপন্যাস হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰি। অলৌকিক তথা চমৎকাৰী ঔষধ কায়কল্পই সমাজ-ব্যৱস্থাত কেনে বিৰূপ প্ৰভাৱ পেলাব এই সন্দৰ্ভত বাস্তৱবাদী দিশটো অনুজ কৃপালনিৰ যোগেদিয়েই প্ৰকাশ কৰাইছে — *কায়কল্প - ২৫ সেৱন কৰি ডেকা হ’বলৈ নহয়, বয়সৰ গতিক বিপৰীত দিশেদি ধাৰিত কৰিব নে নকৰে, এই বিষয়ে তেওঁ এটা সিদ্ধান্তলৈ আহিব নোৱাৰিলে। তেওঁ এতিয়া ডেকা হ’লে সকলো ওলট-পালট হৈ যাব। হয়তো অজস্তাৰ প্ৰেমত মজি নিজ কৰ্তব্য পাহৰি যাব, ‘ভাৰত বিজ্ঞানাগাৰ’ৰ সেৱাৰ আদৰ্শ ছিন্ন-ভিন্ন হৈ পৰিব, কায়কল্প - ২৫ ৰ অবিশ্বাস্য ক্ৰিয়া সম্পৰ্কে সকলোতে জনাজাত হৈ পৰিব, ... ‘ভাৰত গৱেষণাগাৰ’ৰ প্ৰতিজন বিজ্ঞানী আৰু কৰ্মী কায়কল্প - ২৫ পাবলৈ হুলস্থূল লগাই দাবী কৰিব যে তেওঁলোকক নিয়মিতভাৱে ইয়াৰ যোগান ধৰিব লাগিব।*° (পৃ. ৭৬) এনেধৰণৰ বাস্তৱবাদী দিশসমূহক ইংগিত কৰিলেও সমাজ-ব্যৱস্থাত কায়কল্পৰ আৱিষ্কাৰ এক যাদুকৰী ঘটনা। উপন্যাসখনত যাদুকৰী ঘটনা এটা ইমান বাস্তৱবাদী ৰূপত ঔপন্যাসিকে তুলি ধৰিছে যে পাঠকে অলৌকিক ঘটনা এটাকে বাস্তৱৰ দৰে কল্পনা কৰি কাহিনী আৰু বিষয়বস্তুত সোমাই পৰিছে। H₃ নামৰ ড্ৰাগ, বেণ্টেৰিয়াম, অণুজিয়াম, কায়কল্প -২৫ আদি অদ্ভুত অৱিষ্কাৰৰ বৃত্তান্তই পাঠকক অলপো আমনি নিদিয়াকৈ বাস্তৱধৰ্মী ভাৱধাৰাৰে মনোগ্ৰাহী ৰূপত ৰস আশ্বাদনৰ সুবিধা দিছে। উপন্যাসখনত বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিয়ে আনি দিয়া ভৱিষ্যতৰ সময়ৰ কাল্পনিক ঘটনা এটা বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত প্ৰত্যয়জনকভাৱে তুলি ধৰা হৈছে। আমেৰিকান সাহিত্যত মাৰ্কুৱেজৰ এখন বিখ্যাত উপন্যাস *Memories of my Melancoly whores* (ইংৰাজী অনুবাদ্য)

ত নব্বৈ বছৰ বয়সত এগৰাকী কিশোৰীৰ লগত কামনা-বাসনাত লিপ্ত হোৱাৰ কথা পোৱা যায়। নব্বৈ বছৰ বয়সত প্ৰেম বা বাসনাত লিপ্ত হোৱাৰ কথাটো যদিও অস্বাভাৱিক কিন্তু তেনে ধৰণৰ কথা এটা সত্যতাৰে সৈতে উপন্যাসখনত তুলি ধৰাৰ সমান্তৰালকৈ কাব্যকল্প উপন্যাসত অনুজ কৃপালিনীৰ কাব্যকল্প আৱিষ্কাৰৰ কথাও সত্য ৰূপত পাঠকক পতিয়ন নিওৱাৰ চেষ্টা কৰিছে।

জট্টাধাৰী প্ৰাৰ্থনা শইকীয়াৰ এখন যাদুকৰী বাস্তৱবাদ প্ৰকাশিত উপন্যাস। এই উপন্যাসতো কল্পনাৰ যোগেৰে প্ৰাচীন চৰিত্ৰ এটাক বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত তুলি ধৰাৰ যত্ন কৰা হৈছে। শিৱ সম্পৰ্কীয় গতানুগতিক বৃত্তান্তৰ পৰা ফালৰি কাটি আহি শিৱ সন্দৰ্ভত নতুন দিশ কিছুমান বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত ইয়াত তুলি ধৰা হৈছে। ভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপটত শিৱ চৰিত্ৰ নিজেই এক মহাবৃত্তান্ত (Metanarrative) শিৱ সম্পৰ্কীয় গতানুগতিক ধাৰণাক অগ্ৰাহ্য কৰি সাম্প্ৰতিক সময়ত শিৱৰ স্থিতিক ইয়াত তুলি ধৰা হৈছে। জনশ্ৰুতি, লোকবিশ্বাস, আখ্যান উপাখ্যান আৰু পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা অন্যান্য সাধুকথা প্ৰবাদসমূহে মেজিক বাস্তৱধৰ্মী সাহিত্যিক প্ৰয়োজনীয় উপাদানসমূহ প্ৰদান কৰি আহিছে। কোনো এক গোষ্ঠীয় বা অঞ্চলৰ সাংস্কৃতিক বিশ্বাস বিশেষত্বই কিদৰে মেজিক বিয়েলিজমৰ জন্ম দিব পাৰে তাৰ উদাহৰণ দেখা পোৱা যায় টনী মৰিছন, বেন অক্ৰী আদি প্ৰখ্যাত লেখকৰ উপন্যাসত।^৪ সেইদৰে অসমীয়া সাহিত্যতো প্ৰাচীন পুৰাকথাক আধাৰ কৰি বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত ৰচনা কৰা জট্টাধাৰী এখন গুৰুত্বপূৰ্ণ উপন্যাস। উপন্যাসখনত শিৱ চৰিত্ৰক আধুনিক চৰিত্ৰ হিচাপে তুলি ধৰা হৈছে। সমান্তৰালভাৱে পাৰ্বতী, নন্দী-ভৃংগী, ব্ৰহ্মা আদিকো তৎকালীন ৰাজনৈতিক বাগ্‌ধাৰা (Discourse) ৰ পৰা তুলি ধৰাৰ চেষ্টা কৰিছে। উপন্যাসখনত মহেশ, বিষ্ণু চতুৰ্বেদী আদি চৰিত্ৰই প্ৰাচীন মতাদৰ্শক আশ্চৰ্য্যজনকভাৱে পাঠকৰ মনৰপৰা খণ্ডন কৰি বাস্তৱিক ৰূপত প্ৰত্যয়জনকভাৱে প্ৰকাশৰ প্ৰয়াস কৰিছে। ভাৰতীয় পাঠক বা অসমীয়া পাঠকৰ মনত শিৱ এজন প্ৰাচীন দেৱতা। সমাজ বিশেষে শিৱ ভিন্ন ভাৱধাৰাৰে ধৰ্মীয় চেতনাত শিপাই আছে। এনে এজন শিৱক হঠাৎ আধুনিক কৰি মানুহৰ আগত তুলি ধৰাটো স্বাভাৱিকতে আশ্চৰ্য্যজনক। ইয়াো উপন্যাসিকৰ এক কাল্পনিক বৰ্ণনাৰ যাদু। শিৱৰ দৰে নন্দী ভৃংগীৰ প্ৰসংগ দিছে এনেধৰণে — ভৃংগীয়ে ভাঙৰ চিগাৰেট জ্বলালে। দুয়োটা ষ্টেচনৰ মূৰৰ লোৰ বেঞ্চখনত বহি চিগাৰেট হেঁপাত লাগিল। এনে সময়তে অনাকাঙ্ক্ষিত ভাৱে ষ্টেচনৰ লাইটমেনটো আহি সিহঁতৰ খবৰ-খাতি ল'বলৈ ধৰিলে।^৫ (পৃ. ১৪৬) লোৰ বেঞ্চত বহি ষ্টেচনত নন্দী-ভৃংগীয়ে চিগাৰেট হোপাৰ কথাটো অতি অলৌকিক। সেইদৰে উপন্যাসখনত মহেশ, নাৰায়ণ (বিষ্ণু), ব্ৰহ্মা এই তিনিওটা চৰিত্ৰৰ অস্বাভাৱিক বৰ্ণনা এটা বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত তুলি ধৰাৰ যত্ন কৰিছে — হাস্যবদনে নাৰায়ণ চতুৰ্বেদী কোঠাটোৰ মাজমজিয়াত থকা ঘূৰণীয়া বিচনাখনত বহি আছে। বাওঁকাষৰ ছ'ফাত বহি আছে ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাৰ মুখত হাঁহি নাই। চিন্তিত ভাবেৰে তলমূৰকৈ বহি আছে। মহেশ বহি আছে নাৰায়ণ চতুৰ্বেদীৰ সোঁফালৰ আৰামী চকীখনত। খুব নিৰ্লিপ্তভাৱে নাৰায়ণ চতুৰ্বেদীৰ কথাৰ উত্তৰ দি গৈছে। এয়াই মহেশৰ স্বভাৱ। নাৰায়ণ চতুৰ্বেদীৰ মন্ত্ৰী সভাৰ দুটাকৈ প্ৰধান দপ্তৰৰ দায়িত্ব বহন কৰি থকা কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী মহেশৰ ই সহজাত স্বভাৱ।^৬ (পৃ. ২৭) সমগ্ৰ উপন্যাসখনত সাম্প্ৰতিক ৰাজনৈতিক দৃষ্টিভংগীৰে প্ৰাচীন চৰিত্ৰসমূহক বাস্তৱৰ পটভূমিত প্ৰত্যয়জনকভাৱে তুলি ধৰাৰ প্ৰয়াস দেখা যায়। প্ৰত্যেকটো প্ৰাচীন চৰিত্ৰই উপন্যাসখনত আধুনিক চৰিত্ৰ হিচাপে ভূমুকি মাৰিছে। চৰিত্ৰসমূহৰ যোগেদি যিধৰণৰ কাহিনী ইয়াত তুলি ধৰা হৈছে, সেই কাহিনীটো উত্তৰ ঔপনিৱেশিক

(Post-colonial) সমাজ-ব্যৱস্থাৰ শাসন-শোষণ আদিকে মুখ্য কৰি ক্ষমতাৰ হস্তান্তৰৰ এখন ছবি তুলি ধৰা হৈছে। পৌৰাণিক চৰিত্ৰসমূহ আধুনিক ৰূপত নিৰ্মাণ কৰাটোৱেই উপন্যাসখনৰ প্ৰথম অলৌকিক তথা যাদুকৰী চৰ্ত। ইয়াৰ সমান্তৰালকৈ এই চৰিত্ৰসমূহৰ সাম্প্ৰতিক স্থিতিকেন্দ্ৰিক ত্ৰিগ্ৰা-কলাপ পৰম্পৰাগত বাগ্‌ধাৰাৰ পৰা পূৰ্ণ ৰূপত আশ্চৰ্য্যজনক আৰু অগ্ৰহণযোগ্য। তথাপিও পাঠকে বেছ অগ্ৰহেৰে উপন্যাসখনৰ বাস্তৱধৰ্মী দিশ এটাক গুৰুত্ব দি তৃপ্তি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

লক্ষ্যপতি দেউৰীৰ অঘৰী মানুহ একবিংশ শতিকাৰ দ্বিতীয় দশকত প্ৰকাশিত এখন যাদুকৰী বাস্তৱবাদী উপন্যাস। উপন্যাসখনত বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিয়ে যি বাস্তৱ পৃথিৱীৰ জন্ম দিছে, সেই বাস্তৱ সত্যতাক কেন্দ্ৰত ৰাখি কল্পনাৰে ভৱিষ্যতৰ সময় এছোৱাৰ কথা বৰ্ণনা কৰা হৈছে। উপন্যাসখনত সাম্প্ৰতিক সময়ৰ সন্ত্ৰাসবাদী চিন্তাধাৰাই মানবোত্তৰ ভৱিষ্যতক কিদৰে প্ৰচুৰ ভয়াৱহতালৈ ঠেলি দিছে সেই কথা উপন্যাসিকে তুলি ধৰিছে। উপন্যাসখনৰ বৰ্ণনাত উপন্যাসিকে সম্ভাৱ্য ভৱিষ্যতৰ কাল্পনিক ভাৱধাৰাক অতি বিশ্বাসযোগ্যভাৱে তুলি ধৰাৰ চেষ্টা কৰিছে। পাঠকে বাস্তৱৰ সন্ত্ৰাসবাদী চিন্তাধাৰাক উত্তৰ-ঔপনিৱেশিক ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মানসিক দ্বিধাৰ সপোনমুখী ভাৱধাৰাৰে এদিন প্ৰচুৰ ভয়াৱহতা কঢ়িয়াই অনা এখন কাল্পনিক চিত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ প্ৰয়াস কৰিছে। বিজ্ঞানৰ নানা আৱিষ্কাৰ, প্ৰযুক্তিয়ে ভৱিষ্যতে যে এদিন উপন্যাসত বৰ্ণিত হোৱাৰ দৰে ভয়াৱহতা সৃষ্টি কৰিব ইয়াক অবাস্তৱ হ'লেও অন্য এক সত্য ৰূপে স্বীকাৰ কৰি পাঠকে অতি অগ্ৰহেৰে উপন্যাসখন পঢ়ি যায়। উপন্যাসিকে সচেতনভাৱে পাঠকক ধৰি ৰাখিবলৈ যত্ন কৰি বিভিন্ন চৰিত্ৰ, ঘটনাৰ মাধ্যমেৰে মূল কাহিনীক আগুৱাই নিয়ে। আপাত দৃষ্টিত উপন্যাসখনৰ কাহিনীভাগ অপ্ৰাসংগিক সত্য এটাক লৈ ৰচিত কিন্তু যুদ্ধৰ ভয়াৱহতা সম্পৰ্কীয় চিন্তাধাৰাই পাঠকক মেঘাচ্ছন্ন কৰি ৰাখিছে। উপন্যাসখনত অবাস্তৱ ভাৱধাৰাক বাস্তৱ ৰূপত নিৰ্মাণ কৰিছে এনেধৰণে — ড° জৰ্জ্‌ভূমৰ গৱেষণা, ড° পৱনৰ গৱেষণা বাস্তৱিক দিশত ভিত্তিহীন। জৰ্জ্‌ভূমৰ আত্মবিশ্বাসী বোমা নিৰ্মাণৰ ঘটনাৰ লগত কায়কল্প উপন্যাসৰ অনুজ কৃপালিনীৰ কায়কল্প আৱিষ্কাৰ অনুৰূপ ঘটনা। দুয়োখন উপন্যাসতে এহাতে বিজ্ঞান প্ৰযুক্তি আনহাতে তৎকালীন ৰাজনৈতিক সামাজিক বাগ্‌ধাৰাকো সমান্তৰালভাৱে বাস্তৱিক ৰূপত তুলি দিয়াৰ প্ৰয়াস কৰিছে। উপন্যাসখনত এই দুয়োটা কাল্পনিক বৃত্তান্তৰ বাগ্‌ধাৰা পোৱা যায় এনেধৰণে — *ক'বলৈ গ'লে পশ্চিমা চৰকাৰে যিটো কাৰণৰ বাবে ইৰিকাখন আক্ৰমণ কৰিছে; সেই আক্ৰমণৰ মূল চেলুটোৱেই হ'ল— জৰ্জ্‌ভূম নিৰ্মিত উক্ত আত্মবিশ্বাসী বোমাৰ হস্তগতকৰণ। পশ্চিমা দেশৰ পৰা পলাতক বিজ্ঞানীগৰাকীক কৰায়ত্ত কৰাও আছিল এই যুদ্ধৰ অন্যতম কাৰণ।*^১ (পৃ. ১৯৮) উপন্যাসখনৰ কাহিনী সম্পূৰ্ণ ৰূপত কাল্পনিক, অবাস্তৱ যদিও যুদ্ধৰ ভয়াৱহতাৰ লগতে নিঃসঙ্গতাৰ কৰুণ বীভৎস বৰ্ণনাই পাঠকক বাস্তৱসন্মত তৃপ্তি প্ৰদান কৰে। এই দিশৰ পৰা উপন্যাসখনক পূৰ্ণ ৰূপত যাদুকৰী বাস্তৱবাদ আখ্যা দিব পাৰি। টনী মৰিচনৰ *বিলাভেদ* উপন্যাসত কৃষ্ণগংগা চেঠে বাস্তৱ জীৱনত যি নিদাৰুণ অত্যাচাৰ, নিৰ্যাতন সহ্য কৰিব লগা হৈছিল তাৰ বাস্তৱধৰ্মী বৰ্ণনাই পাঠকক যিদৰে আকৃষ্ট কৰে সমান্তৰালভাৱে উপন্যাসখনত প্ৰেতাৱাৰ প্ৰসংগই পাঠকক আচৰিত কৰি তোলে। তথাপি পাঠকে কেতবোৰ অবাস্তৱধৰ্মী বৰ্ণনাৰ প্ৰতি কোনোধৰণৰ প্ৰশ্ন নোতোলে। বৰঞ্চ ইয়াৰ বিপৰীতে পাঠকে আফ্ৰিকান সমাজ ব্যৱস্থাৰ বৰ্ণনাদী চেতনাৰ লগতে নিম্নবৰ্গীয় (Subaltern) ভাৱধাৰা ঔপনিৱেশিক পৃষ্ঠভূমিত কিদৰে শিপাই আছে তাৰ অনুসন্ধানৰহে যত্ন কৰে। লক্ষ্যপতি

দেউৰীৰ অঘৰী মানুহ উপন্যাসত বাস্তৱ আৰু উদ্ভটৰ সানমিহলি মায়াময় ঘটনাবাজিৰ লগত ছলমান ৰুশ্বাৰীৰ মিডনাইটছ চিলড্ৰেনৰো মিল দেখা যায়। কাহিনীকেন্দ্ৰিক আলোচনাৰ পৰা অৱশ্যে বেন ওক্ৰিৰ উপন্যাসৰ লগত ইয়াত আলোচিত তিনিওখন উপন্যাসৰে মিল দেখা যায়। যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ এগৰাকী প্ৰভাৱশালী প্ৰবক্তা, পেৰুৰ ঔপন্যাসিক য়াছাৰ নাম উল্লেখযোগ্য। য়াছাৰ উপন্যাস *The war of the end of the world* (1981) উপন্যাসৰ প্ৰভাৱ লক্ষ্যপতি দেউৰীৰ ওপৰত পৰিছে। য়াছাৰ উপন্যাসখনৰ যুদ্ধৰ পটভূমিৰ লগত অঘৰী মানুহ উপন্যাসখনৰ মিল দেখা যায়।

যাদুকৰী বাস্তৱবাদ মূলত আমেৰিকান সাহিত্যৰ পৰা আমদানিকৃত ধাৰণা যদিও অসমৰ পটভূমিত মুষ্টিমেয় অসমীয়া ঔপন্যাসিকে অসমীয়া উপন্যাসত ইয়াক প্ৰতিফলনৰ যত্ন কৰিছে। এইক্ষেত্ৰত তিনিওজন ঔপন্যাসিকক সাৰ্থক বুলি ক'ব পাৰি। যাদুকৰী বাস্তৱবাদৰ সন্দৰ্ভত Angel Flore কৈছে— *যাদুকৰী বাস্তৱবাদ হৈছে বাস্তৱ আৰু উদ্ভট আৰু আধিভৌতিকতাৰ সংমিশ্ৰণ*।^৬ এই দিশৰ পৰা তিনিওখন উপন্যাসকে পূৰ্ণ ৰূপত যাদুকৰী বাস্তৱবাদী উপন্যাস হিচাপে আলোচনা কৰাৰ থল আছে।

প্ৰসঙ্গ সূত্ৰ :

^১ Channaly, Amaryll Beatrice *Magical Realism and thus Fantastic*, New York, Garland Publishing, Inc, 1985 (<http://english.emory.edu/Bahri/Magical Realism.html>)

^২ ibid

^৩ বৰা, লক্ষ্মীনন্দন, *কায়কল্প*, প্ৰথম প্ৰকাশ, ২০০২, পৃ. ৩

^৪ বৰা, লক্ষ্মীনন্দন *গৰীয়সী* মেজিক ৰিয়েলিজম, গাৰ্চিয়া মাৰ্কেজ আৰু আমাৰ সাহিত্যত ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা, ড০ পৰী

হিলৈদাৰী, অষ্টদশ বছৰ, চতুৰ্থ সংখ্যা, জানুৱাৰী ২০১১, পৃ. ২১

^৫ শইকীয়া, প্ৰাৰ্থনা, *জঁটাধাৰী*, আঁক-বাক, পাণবজাৰ, গুৱাহাটী-১, প্ৰথম প্ৰকাশ, ডিচেম্বৰ, ২০১১, পৃ. ১৪৬

^৬ শইকীয়া, প্ৰাৰ্থনা, উল্লিখিত গ্ৰন্থ, পৃ. ২৭

^৭ দেউৰী, লক্ষ্যপতি, *অঘৰী মানুহ* অনুভৱ প্ৰকাশন, লখিমপুৰ, দ্বিতীয় প্ৰকাশ, অক্টোবৰ, ২০১৭, পৃ. ১৯৮

^৮ Flore Angel, *Magic Realism*, World Literature, 02.09.1989

আলি আংয়ে লুগাং

► জাহ্নবী পেগু

দ্বিতীয় যান্মাসিক

ফাগুন। গছৰ ডালে কুঁহিপাত মেলাৰ সময়। ডেকা-গাভৰুৰ মনত যৌৱনৰ জোৰাৰ অহাৰ সময়। মৰম চেনেহত উৎফুল্লিত হৈ ইজনে সিজনক এই সময়তে যাচে আয়াং (মৰম)। এই আয়াঙৰ লগে লগে মিচিং ডেকা-গাভৰুৱে লুগাঙৰ তালে তালে গায় আৰু নাচে। কৃষিজীৱি মিচিং সমাজৰ এটা বিশ্বাস যে, এই গীত আৰু নাচত মাটিৰ উৰ্বৰা শক্তি বৃদ্ধি পায়। গতিকে ঢোল, পেঁপা, গগণা আৰু বৰকাঁহৰ মাত-কথা তথা সুৰেৰে লুগাং মুখৰিত কৰি তোলে।

আলি আংয়ে লুগাং অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দুয়োপাৰে আৰু নদ-নদীৰ পাৰে পাৰে বসবাস কৰা মিচিং সমাজৰ এক ঐতিহ্যপূৰ্ণ কৃষিভিত্তিক উৎসৱ। ‘আলি’ শব্দৰ অৰ্থ কঠিয়া বা বীজ, আংয়ে মানে ফল বা গুটি আৰু লুগাং হ’ল কঠিয়া সিচাৰ প্ৰথম দিন। মিচিং সকলে আগতে ফাগুন-চ’ত মাহৰ যিকোনো এটা দিনত এই উৎসৱ অঞ্চলটোৰ সুবিধাৰ্থে পালন কৰিছিল। পিছত ১৯২৪ চনত গঠন হোৱা বানে কেবাঙ (মিচিং মহাসভা) ধেমাজী জিলাৰ কুলাজানত অনুষ্ঠিত অধিবেশনৰ ১৯৫৫ চনৰ সিদ্ধান্ত অনুসৰি ১৯৫৬ চনৰ পৰা প্ৰত্যেক বছৰৰ ফাগুন মাহৰ প্ৰথম বুধবাৰে সকলো মিচিং জনগোষ্ঠীৰ লোকে লুগাং উৎসৱ পালন কৰে। বুধবাৰ দিনটো মিচিং সমাজে লক্ষ্মীৰ দিন হিচাপে মানি অহাৰ বাবে সেইদিনা বীজ সিচাৰ কৰ্ম আৰম্ভ কৰে। যিহেতু এই সময়চোৱাত অৰ্থাৎ ফাগুন-চ’ত মাহত বীজ অংকুৰিত হোৱাৰ সময়।

মিচিংসকল বিশেষকৈ কৃষিজীৱি। শতকৰা প্ৰায় আশী শতাংশ লোকেই খেতি কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰে। এওঁলোক আদিতে অৰুণাচল পাহাৰৰ নিবাসী আছিল। কালক্ৰমত ভৈয়ামলৈ নামি আহি নৈ পাৰৰ সাৰুৱা মাটিত তেওঁলোকে আছ ধানৰ খেতি কৰিছিল। আছ খেতিৰ বাহিৰেও এই লোকসকলে বিভিন্ন ধৰণৰ শাক-পাঁচলিৰ খেতিও কৰিছিল। বোধকৰো তেতিয়াৰ পৰাই আলি আয়ে লুগাং উৎসৱ পালন কৰি আহিছে। অঞ্চল অনুসৰি লুগাং পালন কৰা নীতি নিয়ম অলপ বেলেগ বেলেগ হ’লেও তেওঁলোকৰ লক্ষ্য উদ্দেশ্য একে। মিচিং সকলৰ বিশ্বাস যে, পৰিয়ালৰ মুখ্য মানুহজনক খেতিৰ শুভাৰম্ভ কৰিবলৈ দিলে খেতি ভাল হয়। প্ৰথম অৱস্থাত চহ কৰি থোৱা মাটিত পানী চতিয়াই শুদ্ধ কৰি লোৱা হয়। তাৰ পিছত ‘পাৰ্চ জোনা পিণ্ড’ অৰ্থাৎ মেগেলা গছ ৰোৱা হয়। মেগেলা গছৰ ফেৰেঙনিত ধেনুভিৰীয়া বাঁহৰ কামী দুইমুৰে জোঙা কৰি কপাহ গুজি দিয়া হয়। হোৱাত আছ ধান, মাটিৰ তলত হোৱা আলুৰ বীজ হোৱাত লৈ আগতিয়াকৈ প্ৰস্তুত কৰি থোৱা পথাৰত মিত দাৰে খুচি খুচি হোৱাত অনা শস্যৰ বীজ অলপ অলপকৈ সিঁচি যায়। আচলতে ঘৰৰ মুখ্য বা ৰাজহুৱাভাৱে পতা লুগাঙত সমাজৰ জ্যেষ্ঠ মানুহজনে এই কৰ্ম সম্পাদন কৰি যায়। পিছত সকলোৱে কৰে। লগে লগে মিচিং ভাষাত ‘লংলে লংলে দাৰ লংলে লংলে’ গীত আৰম্ভ কৰে। ইয়াৰ পিছতে ডেকা গাভৰুৱে

প্ৰেম মূলক গীত গায় আৰু ঢোলৰ চেও মিলাই নাচে। তাৰ পিছত পেংনামৰ (প্ৰাৰ্থনা) আৰম্ভ কৰে। পেং নামত বসুমতীক লগতে চন্দ্ৰ-সূৰ্য তথা মৃত পূৰ্বপুৰুষ সকলোকে সাক্ষী কৰি পূজা বা সেৱা আগবঢ়ায়। বীজ সিঁচাৰ কাম আৰম্ভ কৰি চন্দ্ৰ-সূৰ্যক প্ৰাৰ্থনা কৰে যে বছৰটো কোনো বাধা বিঘিনি নোহোৱাকৈ ফচল ভাল হয়। পোক-পতংগ, প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগে যাতে ফচল নষ্ট নকৰে তাৰ কামনা কৰে।

ফাগুনৰ প্ৰথম বুধবাৰে শস্য সিঁচা আৰম্ভৰ পৰা পাঁচ দিনলৈ গেনা অৰ্থাৎ কৃষিৰ লগত জড়িত কাম-কাজ নকৰে, খেতি ভাল নহয় বুলি বিশ্বাস কৰে। ডেকা-গাভৰুৱে একেলগে প্ৰথম দিনা গুমৰাগ (মিচিংসকলৰ নৃত্য) নাচে। দ্বিতীয় দিনা গাঁৱৰ পূবৰ পৰা পশ্চিমলৈ প্ৰত্যেক ঘৰতে গুমৰাগ নাচে। গুমৰাগ নাচি শেষ হোৱাৰ পাছত ঘৰে ঘৰে সামগ্ৰী গোটাই ডেকা-গাভৰুৱে প্ৰীতিভোজ খায়।

মিচিং সকলৰ সাজ-পোছাকৰ ক্ষেত্ৰত নিৰ্দিষ্ট সাজ-পাৰ আছে। মিৰ গালুগ (পুৰুষৰ বাবে) দুমৌৰ বা মৌৰ পুং, মহিলাৰ বাবে এগে গাচৰ চী গ বী গ গালুক আদি জাতীয় সাজ-পাৰ পৰিধান কৰি এই আনন্দ উৎসৱত ভাগ লয়।

মিচিং সকলৰ আলি আয়ে লুগাং উৎসৱ মিচিং জনগোষ্ঠীৰ মাজতে সীমাবদ্ধ নহৈ সম্প্ৰতি অন্যান্য জাতি-গোষ্ঠী সমূহৰ অংশ গ্ৰহণে ক্ৰমশঃ আলি আয়ে লুগাং উৎসৱক প্ৰেম আৰু ভ্ৰাতৃত্ববোধৰ উৎসৱলৈ পৰ্যৱৰ্তিত কৰা দেখা গৈছে। এয়া বৃহত্তৰ অসমীয়া সংস্কৃতিৰ সমন্বয়ৰ আদৰ্শৰ যোগাত্মক প্ৰতিচ্ছবি।

মহৎ লোকৰ বাণী

“পৰিস্থিতিয়ে মানুহ সৃষ্টি নকৰে, মানুহে পৰিস্থিতি সৃষ্টি কৰে।”

— জৱাহৰলাল নেহৰু

অসমীয়া ভাষাৰ সংকট আৰু আমি

► গীতালী শইকীয়া

চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

ভাষাক কেন্দ্ৰ কৰি অসমত ব্ৰিটিছ শাসনৰ কালৰ পৰাই ৰাজনীতি চলি আহিছে। ব্ৰিটিছ শাসনৰ সময়ত বঙালী ভাষাৰ আগ্ৰাসনৰ বিৰুদ্ধে অসমীয়া সকলে নিজৰ ভাষা-সংস্কৃতি সুৰক্ষিত কৰি ৰাখিবলৈ সংগ্ৰাম কৰিব লগা হৈছিল। স্বাধীনতাৰ পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত ১৯৬০ চনত ভাষা আন্দোলন অথবা ১৯৭২ চনৰ মাধ্যম আন্দোলনৰ কথাও ক'ব পাৰি। কিন্তু বৰ্তমানলৈকে ভাষাকলৈ ৰাজনীতিৰ শেষ নোহোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। অসমত আজি কিছু দিনৰ পৰা কেনেকৈ নিজৰ ভাষাটোৰ লগতে নিজৰে মানুহখিনিৰ লগত খোৱা-কামোৰা চলি আছে সেয়া সকলোৰে দৃষ্টিগোচৰ হৈছে। প্ৰতিদিনে আমি অসমতে সংখ্যালঘু হ'বলৈ গৈ আছোঁ। এই বিষয়ে আমি আনক দোষ দিয়াৰ পৰিৱৰ্তে দোষবোৰ যদি নিজৰ গালৈ চপাই আনো তেতিয়া কিন্তু আমাৰ বহুতৰে গাবোৰ ভাষা ধংসৰ চেকাৰে মলিন হৈ পৰিব।

ছচিয়েল মিডিয়া— সাম্প্ৰতিক সময়ৰ এটা অতি জনপ্ৰিয় শব্দ তথা নাম। বৰ্তমান সময়ত যুৱচামৰ পৰা আৰম্ভ কৰি অশিক্ষিত তথা বৃদ্ধলৈকে কোনেও এই নামটোৰ সৈতে অপৰিচিত নহয়। ফেইছবুক, হোৱাটচএপ, টুইটাৰ যিয়েই নকওক প্ৰতিদিনে প্ৰায় সকলোৱেই এইবোৰৰ যোগেদি মনৰ ভাব ব্যক্ত কৰে। কিন্তু এই মাধ্যমসমূহত কিমানে আমি অসমীয়া ভাষাক সঠিক ভাৱে ব্যৱহাৰ কৰোঁ। তাৰ পৰিৱৰ্তে আমি ব্যৱহাৰ কৰিছোঁ nyc, ty, swt, swt drnz, gd ni8, gm আদিৰ দৰে কিছুমান শব্দ। ইয়াৰ দ্বাৰা আমি ইংৰাজী ভাষাকো অপমান কৰিছোঁ। যদি আমি প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই সচেতন হৈ মনৰ ভাব ব্যক্ত কৰিবলৈ অসমীয়া ভাষাৰ ব্যৱহাৰ কৰোঁ তেতিয়া আমাৰ অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰসাৰতা বৃদ্ধি নাপাবনে?

ভাৰতীয় সংবিধানপ্ৰদত্ত ভাষাআইন সম্পৰ্কীয় অজ্ঞতা, অনিহা, বাহিৰৰ পৰা অহা একাংশ চৰকাৰী বিষয়াৰ অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰতি থকা অৱজ্ঞাৰ মনোভাৱেও ভাষাটোৰ ক্ষতি সাধন কৰিছে। ইয়াৰ উপৰিও ঔপনিবেশিক মানসিকতাই গঢ়ি থৈ যোৱা ব্ৰিটিছ প্ৰীতিৰ ফলতেই হওক বা নিজৰ ভাষাটোৰ প্ৰতি থকা একধৰণৰ অহেতুক হীনমন্যতাবোধৰ বাবেই হওক ইংৰাজীৰ মাধ্যমত নিজৰ সন্তানক পঢ়োৱা কাৰ্যটোৱেও অসমীয়া ভাষাটোৰ ক্ষতি নকৰাকৈ থকা নাই। অসমৰ প্ৰতিটো চৰকাৰী কামকাজত অসমীয়া ভাষাৰ ব্যৱহাৰ আৰু প্ৰতিখন ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠানৰ নামফলকত যদি কেৱল অসমীয়া শব্দ ব্যৱহাৰ কৰোঁ ভাবকচোন অসমীয়া ভাষাই কিমান প্ৰসাৰতা লাভ কৰিব। অসমীয়া ভাষাটোৰ সন্মান অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ আমি লোৱা এটি সৰু পদক্ষেপে এদিন অসমৰ প্ৰতিটো স্তৰতে অসমীয়া ভাষাটো শুদ্ধভাৱে প্ৰতিষ্ঠা হোৱাত সহায় কৰিব।

আমি যেতিয়া অসমতে কোনোবা অনাসমীয়া ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠানলৈ যাওঁ তাত গৈ তেওঁলোকৰ লগত হিন্দী বা ইংৰাজীত কথা পাৰোঁ। কিন্তু তাৰ সলনি যদি তেওঁলোকৰ লগত অসমীয়াতে কথা পাৰোঁ তেতিয়া অসমত ব্যৱসায় কৰিবলৈ অহাসকলেও অসমীয়া ভাষাটো শিকিব আৰু আমাৰ লগত অসমীয়া ভাষাতে কথা পাতিবলৈ

বাধ্য হ'ব। যদি তেওঁলোকৰ কথামতেই আমি তেওঁলোকৰ ভাষাত ভুল ভুলকৈ কথা পাতিবলৈ যাওঁ, তেন্তে আনৰ ভাষা এটা ভুলকৈ ক'বলৈ শিকাৰ লগতে নিজৰ ভাষাটোৰো ক্ষতি কৰা হয়। এইবিলাক কাৰ্যৰ বাবেই অসমীয়া ভাষাটো অসমতে সংখ্যালঘু হ'বলৈ গৈ আছে।

আহকচোন আমি সকলোৰে একেলগে একেখন মঞ্চৰ পৰাই প্ৰতিটো স্তৰতে অসমীয়া ভাষা ব্যৱহাৰ কৰি আমাৰ ভাষাটোক এই সংকটৰ পৰা মুক্ত কৰো। তেতিয়া কোনোবা বহিৰাগতই আহি অসমত আৰু দাস্তিকতা দেখুৱাবলৈ ধৃষ্টতা নকৰিব। আমি ৰাজপথত প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ ওলাই নহাকৈও জাতিটোৰ বাবে অৱদান আগবঢ়াব পাৰোঁ। নহ'লে ভূপেন হাজৰিকাদেৱে কোৱাৰ দৰেই হ'ব —

আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া
বুলি সান্তনা লভিলে নহ'ব
আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে
অসম বসাতলে যাব।

মহৎ লোকৰ বাণী

"The two most important life- goals I would like every youth to have : one, increase the amount of time that you have at your disposal two, increase what you can achieve in the time available"

— Dr. APJ Abdul Kalam

যোগাভ্যাসৰ প্ৰয়োজনীয়তা

► অৰ্পিতা গগৈ

দ্বিতীয় যান্মাসিক

যোগাসন হৈছে মানুহৰ শাৰীৰিক, মানসিক আৰু আধ্যাত্মিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ অন্যতম মূল মন্ত্ৰ। ঐতিহ্যময় ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰ এক উল্লেখযোগ্য স্থান এই যোগাসনে দখল কৰি আহিছে। ভাৰতত প্ৰাচীন কালৰে পৰাই যোগাসনৰ প্ৰচলন দেখিবলৈ পোৱা যায়। আমাৰ শাৰীৰিক, মানসিক তথা আধ্যাত্মিক শক্তিৰ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত যোগাভ্যাসৰ যি অৱদান সেয়া অতুলনীয়।

ভাৰতত যোগাসনৰ প্ৰচলন প্ৰথম ঋষি, দাৰ্শনিক পতঞ্জলীয়ে তেওঁৰ ‘যোগসূত্ৰ’ৰ জৰিয়তে আগবঢ়াইছিল। পিছলৈ পতঞ্জলীৰ যোগ দৰ্শনে জ্ঞান অন্বেষণকাৰীসকলৰ মাজত জনপ্ৰিয়তা লাভ কৰি অজিও তাৰ ধাৰাবাহিকতা অব্যাহত ৰাখিছে। পতঞ্জলী প্ৰবৰ্তিত যোগাসনে বিভিন্ন ধৰণৰ গৱেষণা অনুশীলনৰ মাজেদি সৰ্বকি আহি শাৰীৰিক, মানসিক শক্তি বিকাশৰ এক শক্তিশালী মাধ্যম ৰূপে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে।

বৰ্তমান ব্যস্ত তথা মানসিক চাপেৰে ভাৰতব্ৰহ্মসমাজত যোগাসনৰ প্ৰয়োজনীয়তা অপৰিসীম। বিশেষকৈ বৰ্তমান সমাজ ব্যৱস্থাত সঘনাই দেখা পোৱা সমস্যাবোৰ যেনে — পৰিৱেশ প্ৰদূষণ, খাদ্যত ভেজালকৰণ, গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি আনহাতে আত্মহত্যা, মানসিক হতাশা, পৰচৰ্চা, নানান সামাজিক অপৰাধ, মাদক দ্ৰব্য সেৱন, যান বাহনৰ দুৰ্ঘটনা সংঘটিত হৈ হেজাৰ হেজাৰ লোকৰ মৃত্যু হোৱাৰ উপৰি পংগু হৈ শয্যাশায়ী হয়। এই সমস্যা সমূহে এতিয়াৰ সমাজত ভয়ংকৰ ৰূপ ধাৰণ কৰাৰ লগতে এইসমূহ বৰ্তমান নিত্য-নৈমিত্তিক বিষয় হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। মন কৰিবলগীয়া বিষয় যে যিমানেই এই সমস্যা সমূহৰ বৃদ্ধি হৈছে তাৰ লগে লগেই চিকিৎসা বিজ্ঞানৰো সিমানেই উন্নতি হৈ আহিছে। তথাপিও এই সমস্যা সমূহ সমাধান হোৱা পৰিলক্ষিত নহয়। অন্যহাতে এই সমস্যাবোৰ বাঢ়ি গৈ মানুহৰ গড় আয়ুস কমি অকাল মৃত্যুৰ গৰাহত ঢলি পৰিছে। সেয়ে বৰ্তমানৰ পৰিৱেশ পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সকলোৱে যোগাভ্যাসৰ এটি সৰু পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰাটো খুবেই দৰকাৰ। দৈনিক যোগাভ্যাসে আমাক এটা নিৰোগী দেহ, মন দিয়াৰ উপৰিও আত্মাৰো শুদ্ধিকৰণ কৰে। দেহ মনত প্ৰফুল্লতাৰ ভাব বিৰিঙি উঠে। যোগৰ প্ৰাণায়াম, যোগনিদ্ৰাৰ দ্বাৰা আমাৰ চিন্তাশক্তি, স্মৰণ শক্তি, ধৈৰ্যশক্তিৰ বিকাশৰ লগতে মস্তিষ্ক শীতল ৰাখি খং ৰাগ তথা উশৃংখলতা, নিষ্ঠুৰতা আদি বিপকু প্ৰশমিত কৰি ৰাখে। যোগাভ্যাস যাৰ থাকে তেওঁলোক কেতিয়াও কৰ্কশ হ’ব নোৱাৰে। ইতিমধ্যে বিভিন্ন গৱেষণাৰ দ্বাৰা প্ৰমাণিত হৈছে যে নিয়মীয়া যোগাভ্যাসে মানসিক প্ৰশান্তিৰ লগতে বহু জটিল ৰোগ তথা বিভিন্ন স্বাস্থ্যজনিত সমস্যা সমাধানৰ ক্ষেত্ৰত এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে। আমি নিজৰ লগতে বৰ্তমান উঠি অহা যুৱচামক যোগৰ প্ৰয়োজনীয়তা সম্পৰ্কে অৱগত কৰি তেওঁলোকৰ জীৱনটো শাৰীৰিক, মানসিক, আধ্যাত্মিক, নৈতিক, সামাজিক শক্তিয়ে বলীয়ান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰোঁ। দেহ মনত অফুৰন্ত শক্তি প্ৰদানৰ লগতে সমাজত ঘটি থকা অন্যায় অবিচাৰৰ বিৰুদ্ধে ঠিয় দিয়াৰ সাহস-প্ৰেৰণা লাভ কৰিব পাৰোঁ। জীৱনটোক এক গতিশীলতা

প্ৰদানৰ লগতে জীয়াই থকাৰ অৰ্থ লাভ কৰিব পাৰোঁ।

বৰ্তমান সময়ত যোগৰ জ্ঞান লাভ কৰাটো অতি সহজ কথা। ইণ্টাৰনেট মাধ্যমেই হওঁক বা কোনো যোগৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান বা যোগ শিক্ষকৰ সহায়ত তথা কিতাপ আদিৰ দ্বাৰা অতি সহজে যোগৰ শিক্ষা লাভ কৰিব পাৰি। গতিকে সকলোৰে যোগাভ্যাসৰ এটি সৰু পদক্ষেপেৰে নিজৰ মূল্যবান জীৱনটোক এটি সুন্দৰ গতি প্ৰদান কৰিবলৈ যত্নপৰ হ'ব পাৰি। ব্যক্তিগতভাবে মই নিজেও যোগাসনৰ এগৰাকী নিয়মীয়া চৰ্চাকাৰী আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা যথেষ্ট উপকৃত হৈছোঁ। এই সৰু লেখাটোৰ জৰিয়তে যোগাভ্যাসৰ নিয়মীয়া চৰ্চা কৰি জীৱনটো সুন্দৰকৈ সজাব পাৰি সেই বিষয়ে সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলোঁ।

মহৎ লোকৰ বাণী

“অভিজ্ঞতাই ডাঙৰ কিতাপ আৰু জীৱন হৈছে বিদ্যালয়।”

— হেম বৰুৱা

ন'বেল বঁটাৰ বিষয়ে কিছু কথা

► বজি আফৰিণা আহমেদ

যষ্ঠ ষাণ্মাসিক

ন'বেল বঁটা প্ৰতিবছৰে প্ৰদান কৰা বিশ্বৰ আটাইতকৈ সন্মানীয় পুৰস্কাৰ। ডিনামাইটৰ আৱিষ্কাৰক ছুইডেনৰ আলফ্ৰেড ন'বেলৰ ইচ্ছাপত্ৰ অনুসৰি ১৮৯৫ চনত এই বঁটা স্থাপন কৰা হয়। ১৯০১ চনত এই বঁটা প্ৰথমে প্ৰদান কৰা হৈছিল।

১৮৩৩ চনত জন্ম গ্ৰহণ কৰা আলফ্ৰেড ন'বেল আছিল এজন ৰসায়নবিদ, অভিযন্তা আৰু উদ্ভাৱক। ১৮৯৪ চনত ন'বেলে ব'ফ'ৰ্ছ লো আৰু তীখা কাৰখানাটো কিনি লৈ ইয়াক অস্ত্ৰ নিৰ্মাণ কাৰখানালৈ ৰূপান্তৰ কৰিছিল। ন'বেলে বহু ধোঁৱাবিহীন বিস্ফোৰকত ব্যৱহৃত 'বেলিষ্টাইট' নামৰ পদাৰ্থবিধ উদ্ভাৱন কৰিছিল। ন'বেলে জীৱনজুৰি উদ্ভাৱন কৰা ডিনামাইটসহ ৩৫৫ বিধ সামগ্ৰীৰ পৰা বহু সা-সম্পত্তি গোটাৱলৈ সক্ষম হয়। ন'বেলে চিন্তা কৰিছিল যে তেখেতক মানুহে কিভাৱে মনত ৰাখিব, সেইকাৰণে তেওঁ এখন ইচ্ছাপত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছিল। ন'বেলে জীৱনকালত কেইবাখনো ইচ্ছাপত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছিল শেষৰখন তেখেতৰ মৃত্যুৰ এবছৰ আগতে তৈয়াৰ কৰিছিল আৰু ১৮৯৫ চনৰ ২৭ নৱেম্বৰত পেৰিছৰ চুইডিছ-নৰৱেইয়ান ক্লাবত স্বাক্ষৰ কৰিছিল। সকলোকে আচৰিত কৰি ন'বেলে এই ইচ্ছাপত্ৰত প্ৰকাশ কৰে যে তেখেতৰ সম্পত্তিৰে "মানৱতালৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৰিহণা" যোগোৱাসকললৈ এলানি বঁটা দিয়া হওক। যথা— পদাৰ্থবিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, শান্তি, শৰীৰতত্ত্ব বা চিকিৎসাবিজ্ঞান আৰু সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰত। ন'বেলে নিজৰ সম্পত্তিৰ ৯৪ শতাংশ এই পাঁচটা বঁটা প্ৰতিষ্ঠাৰ হকে দান কৰে। ন'বেলৰ এই ইচ্ছাপত্ৰখনক লৈ বহুতৰ সন্দেহ থকাৰ বাবে ১৮৯৭ চনৰ ২৬ এপ্ৰিলতহে নৰৱেৰ সংসদে সেইখনত অনুমোদন জনায়। ন'বেলৰ সম্পত্তি চোৱাচিতা কৰিবলৈ আৰু বঁটাসমূহ ঠিক কৰিবলৈ "ন'বেল ফাউণ্ডেছন" গঠন কৰা হয়। বিভিন্ন শিতানৰ ন'বেল বঁটাসমূহ প্ৰদান কৰিবলৈ বিভিন্ন সংগঠনক দায়িত্ব দিয়া হয়। ১৯৬৮ চনত ভেৰিজেছ ৰিস্কবেংকে প্ৰণয়ন কৰা 'অৰ্থনীতি বিষয়ৰ আলফ্ৰেড ন'বেল স্মাৰক বঁটা'কো ন'বেল বঁটাৰ সমকক্ষ বুলি ধৰা হয়। এইটো স্বীকৃত ন'বেল বঁটা নহ'লেও এই বঁটাৰ ঘোষণা আৰু প্ৰদান ন'বেল বঁটাৰ লগত একেলগেই কৰা হয়। এই ন'বেল বঁটা ছুইডেনৰ কেন্দ্ৰীয় বেংকে প্ৰচলন কৰে।

পদাৰ্থবিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞানৰ ন'বেল বঁটা আৰু অৰ্থনীতি বিষয়ৰ আলফ্ৰেড ন'বেল স্মাৰক বঁটা 'ৰয়েল ছুইডিছ একাডেমি অফ চাইন্স'ৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত হয়। পদাৰ্থবিজ্ঞান আৰু ৰসায়ন বিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত যিয়ে সকলোতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৱিষ্কাৰ উদ্ভাৱন কৰে আৰু অৰ্থনীতিত যিয়ে সকলোতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৰিহণা আগবঢ়ায় তেওঁকেই এই বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। চিকিৎসাবিজ্ঞানৰ ন'বেল বঁটা 'কাৰ'লিনস্কা ইনষ্টিটিউট'ৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত হয় আৰু চিকিৎসা আৰু জীৱবিজ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত যিয়ে সকলোতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৱিষ্কাৰ কৰে তেওঁক এই বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। সাহিত্যৰ ন'বেল বঁটা 'ছুইডিছ একাডেমি'ৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত হয় আৰু যিয়ে সাহিত্য জগতৰ সকলোতকৈ

বিশিষ্ট ৰচনা সৃষ্টি কৰে তেওঁক এই বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। শান্তিৰ ন'বেল বঁটা 'নৰৱে ন'বেল সমিতি'ৰ দ্বাৰা নিৰ্বাচিত হয় আৰু যিয়ে জাতিৰ বন্ধুত্ব বক্ষা আৰু বৃদ্ধি, যুদ্ধৰ বাবে বিশেষভাৱে প্ৰস্তুত সেনাবাহিনীৰ অপসাৰণ বা হ্রাস আৰু শান্তি প্ৰক্ৰিয়া ত্বৰান্বিতকৰণত সকলোতকৈ বেছি ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে তেওঁক এই বঁটা প্ৰদান কৰা হয়। শান্তিৰ ন'বেল বঁটা নৰৱেৰ অ'ছল' চহৰত প্ৰদান কৰা হয় আৰু বাকী সকলো বঁটা ছুইডেনৰ ষ্টকহ'ম চহৰত প্ৰদান কৰা হয়। প্ৰতিটো ন'বেল বঁটা সেই বিষয়ৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সন্মান বুলি গণ্য কৰা হয়। প্ৰতিজন বঁটা প্ৰাপকে একোটা সোণৰ মেডেল, এখন মানপত্ৰ আৰু এটা টকাৰ অংক লাভ কৰে। 'ন'বেল প্ৰতিষ্ঠানে' সেই বছৰত আয় কৰা টকাৰ ওপৰত ন'বেল বঁটাৰ লগত দিয়া টকাৰ মান নিৰ্ভৰ কৰে। ন'বেল বঁটা মৃত্যুৰ পাছত প্ৰদান কৰা নহয় কিন্তু ন'বেল বঁটা ঘোষণা কৰাৰ পাছত যদি প্ৰাপকৰ মৃত্যু হয় তেতিয়া সেই বঁটা দিয়া হয়। প্ৰথম ন'বেল বঁটা বিজয়ী দুজন হৈছে 'ৰেড ক্ৰছ'ৰ সংস্থাপক জেনেভাৰ হেনৰি ডুনাণ্ট আৰু ফ্ৰান্সমেন ফেডাৰিক পেছি। ১৯০১ চনত হেনৰি ডুনাণ্টে প্ৰথম শান্তিৰ ন'বেল বঁটা লাভ কৰিছিল।

ন'বেল বঁটা বিজয়ী ভাৰতীয়সকল—

নাম	বৰ্ষ	বিষয়
ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ	১৯১৩	সাহিত্য
চন্দ্ৰশেখৰ ভেংকটৰমণ	১৯৩০	পদাৰ্থ বিজ্ঞান
হৰগোবিন্দ খোৰানা	১৯৬৮	চিকিৎসা বিজ্ঞান
মাদাৰ টেৰেছা	১৯৭৯	শান্তি
শুভ্ৰক্ষন্যান চন্দ্ৰশেখৰ	১৯৮৩	পদাৰ্থ বিজ্ঞান
চতুৰ্দশ দালাইলামা	১৯৮৯	শান্তি
অমৰ্ত্য সেন	১৯৯৮	অৰ্থনীতি
ভেংকটৰমণ ৰামাকৃষ্ণণ	২০০৯	ৰাসায়ন বিজ্ঞান
কৈলাস সত্যার্থী	২০১৪	শান্তি
অভিজিৎ বেনাৰ্জী	২০১৯	অৰ্থনীতি

* ক্ষমতাৰ লগত প্ৰজ্ঞাৰ সমন্বয় সাধন কৰিবলৈ কৰা চেষ্টা কাচিৎহে কৃতকাৰ্য হৈছে। কেতিয়াবা যদি কৃতকাৰ্য হৈছেও, তেন্তে সি কেৱল অলপ সময়ৰ কাৰণেহে। — আইনষ্টাইন

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

ড্ৰাগছ এক সামাজিক সমস্যা

►► মৌচুমী গগৈ

ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

এখন দেশৰ সামগ্ৰিক উন্নয়নৰ মূল চালিকাশক্তি হৈছে যুৱ সমাজ। সম্প্ৰতি এই যুৱ সমাজতেই বিভিন্ন কেৰেণ ধৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। ঘাইকৈ চৈধ্য বছৰ বয়সৰ পৰা ত্ৰিশ বছৰৰ অনূৰ্ধ্ব তথা অবিবাহিত যুৱক-যুৱতীৰে যুৱ সমাজ গঠিত। পৰিৱেশ, পৰিস্থিতিৰ প্ৰতিকূলতাত ইয়াৰে এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে আত্মনিয়ন্ত্ৰণ হেৰুৱাই পেলোৱাৰ ফলত বিপথে গতি কৰিছে। উঠি অহা চামকো বিপথে যাবলৈ উদ্বুদ্ধ কৰিছে। বৰ্তমান ভোগসৰ্বস্ব বস্তুবাদী সমাজৰ সৈতে ফেৰ মাৰিবলৈ গৈ এচাম যুৱক-যুৱতীয়ে আকৌ কৃত্ৰিম সুখানুভূতি লাভৰ বাবে মাদকদ্ৰব্য গ্ৰহণ কৰিবলৈ লৈছে। এনে এক মাৰাত্মক বৰবিহ স্বৰূপ মাদক দ্ৰব্য হৈছে ড্ৰাগছ। ড্ৰাগছৰ প্ৰভাৱে বৰ্তমান যুৱচামক এক অনিশ্চিত ভৱিষ্যতলৈ লৈ গৈছে।

ড্ৰাগছ ব্যৱসায় লগত জড়িত হৈ আছে হাজাৰ হাজাৰ লোক আৰু বিলিয়ন ডলাৰৰ লেনদেন। প্ৰশ্ন হয় যে এই চোৰাং ব্যৱসায় বা ইয়াৰ সৰবৰাহ ৰোধ কৰিব নোৱাৰি নেকি? চৰকাৰী ভাবে ড্ৰাগছ সৰবৰাহ বন্ধ ঘোষণা কৰিলেও বৰ্তমান ভাৰতবৰ্ষলৈ সৰবৰাহ হোৱা ড্ৰাগছৰ সিংহভাগেই আহে ম্যানমাৰৰ পৰা। অৱশ্যে এই চোৰাং ব্যৱসায় কমকৈ চীন, পাকিস্তান, বাৰ্মা, থাইলেণ্ড, আফগানিস্তান, হংকং, আৰু বহুতো লেটিন আমেৰিকাকে ধৰি বিশ্বৰ বহু দেশৰ পৰা সম্প্ৰতি চোৰাং সৰবৰাহ ঘটা দেখা যায়। সাধাৰণতে ড্ৰাগছ তৈয়াৰ হয় পপী ফুলৰ পৰা সংগৃহীত আফিম (Opium)ৰ পৰা। উদ্যোগিকভাৱে অতি গোপনে আফিমৰ লগত ৰাসায়নিক প্ৰক্ৰিয়াৰে অনান্য নিচায়ুক্ত পদাৰ্থও সংযোগ কৰি মাৰাত্মক ড্ৰাগছ প্ৰস্তুত কৰা হয়। বৰ্তমান বজাৰত উপলব্ধ এই মাৰাত্মক নিচাজাতীয় ড্ৰাগছ বিভিন্ন ৰূপত বিভিন্ন নামেৰে পোৱা যায়। এইবোৰৰ ভিতৰত এল এছ, হেৰোইন, ক'কেইন, চাৰাচ ইত্যাদিয়েই প্ৰধান। উল্লেখযোগ্য যে এবাৰ ড্ৰাগছ সেৱন কৰিলে ইয়াক ত্যাগ কৰা অসম্ভৱ হৈ পৰে। ড্ৰাগছ সেৱনৰ ফলাফল অতি ভয়ানক। কাৰণ এনে আসক্তিৰ ফলশ্ৰুতিত এজন লোক তিলতিলকৈ মৃত্যুৰ মুখলৈ আগবাঢ়ে আৰু নানা অপৰাধমূলক কাৰ্যত জড়িত হৈ পৰে। বিশেষকৈ বেজিৰে ড্ৰাগছ লোৱাৰ বাবে এইডছৰ লগতে বিভিন্ন সংক্ৰামক ৰোগৰ বীজাণুৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত হয়। সেইদৰে দুৰ্বলতা, পেটৰ বিষ, ক্ষয় ৰোগ, হেপাটাইটিছ, শৰীৰৰ কঁপনি, নিদ্ৰাহীনতা, অস্বাভাৱিক ৰক্তচাপ, বৃক্কজনিত সমস্যা আদি বিভিন্ন ৰোগৰ কাৰকে দেহত ঠাই লয়। ড্ৰাগছ সেৱনৰ ফলত সেৱকৰ মানসিক দিশতো যথেষ্ট প্ৰভাৱ পৰে। আত্মহত্যাৰ প্ৰৱণতা, হতাশাত ভোগা, উদাসীনতা, অসংযত আচৰণ প্ৰভৃতি ড্ৰাগছ সেৱনৰ ফলত বৃদ্ধি পোৱা দেখা যায়। এই সমস্যাবোৰে ব্যক্তিজনৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ উপৰিও পাৰিবাৰিক, সামাজিক জীৱনত নেতিবাচক প্ৰভাৱ পেলায়।

সমগ্ৰ বিশ্ব তথা ভাৰতবৰ্ষৰ লগতে অসমতো ড্ৰাগছ আসক্তিয়ে ভয়াৱহ ৰূপ লৈছে। বিশেষকৈ অসম পুলিচ, ৰে'লৱে পুলিচ, আদিয়ে বৰ্তমান ড্ৰাগছ সৰবৰাহকাৰী বিৰুদ্ধে চলোৱা কঠোৰ অভিযানৰ কথা সংবাদ মাধ্যমৰ যোগেদি প্ৰচাৰ হৈ আহিছে।

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

সুস্থ চিন্তা অবিহনে সুস্থ সমাজ এখন কল্পনা কৰিব নোৱাৰি। ড্ৰাগছৰ দৰে অশুভ শক্তিক ৰোধ কৰা প্ৰথম উপায় হৈছে — যুৱ শক্তিক সংকৰ্ম, সং চিন্তাত প্ৰবৃত্ত কৰি ৰখা। দ্বিতীয়তে, পিতৃ-মাতৃ সমাজৰ সচেতন লোক, সামাজিক অনুষ্ঠান আৰু চৰকাৰখনো অধিক সজাগ হ'ব লাগিব। সেইদৰে আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ উপৰিও যুৱসমাজক সৃষ্টিশীল কৰ্মত নিয়োজিত হ'বলৈ উদগনি যোগাব লাগিব।

কৰ্মহীনতাই মনলৈ আলস্য ভাৱ আনে। তদুপৰি বিবেকে সৃষ্টিশীল কৰ্মৰ চিন্তাচৰ্চা কৰিব নোৱাৰিলে আপোনা আপুনি বদ অভ্যাস, বদ চিন্তা কৰিবলৈ একাংশই আৰম্ভ কৰিব পাৰে এই কথা সমাজ-মনোবিজ্ঞানীসকলে বাৰম্বাৰ উল্লেখ কৰিছে। সাম্প্ৰতিক শিক্ষা ব্যৱস্থাই সৃষ্টি কৰা নিবনুৱা সমস্যাৰ ভয়াবহতাই যুৱ প্ৰজন্মক অনিশ্চিত ভৱিষ্যতৰ দিশে ঠেলি দি যি হতাশবোধ সৃষ্টি কৰিছে ইয়ো যুৱ প্ৰজন্মক ড্ৰাগছৰ লগতে বিভিন্ন অসামাজিক কাৰ্যৰ বাবে আকৰ্ষিত কৰাৰ অন্যতম কাৰণ। বুদ্ধিজীৱী, চৰকাৰ, সামাজিক সংগঠন সকলোৱে ঐক্যবদ্ধভাবে যুৱপ্ৰজন্মক ইতিবাচক কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ দিশত আগুৱাই নিয়াৰ বিজ্ঞানসন্মত আঁচনিৰে ফলপ্ৰসু প্ৰচেষ্টা গ্ৰহণ কৰাৰ সময় সমাগত। কাৰণ যুৱ সমাজত এবাৰ ড্ৰাগছৰ আসক্তিয়ে ঠাই ললে জাতি তথা দেশৰ অধঃপতন অনিবাৰ্য।

* কৰ্মই মানুহৰ জ্ঞান বঢ়ায়। কাম কৰাৰ আগতে মানুহ জ্ঞানী হ'ব নোৱাৰে। সমাজত আত্মপ্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে মানুহে কাম কৰিবই লাগিব। সেই অনুপাতেই মানুহৰ জ্ঞান আৰ্জিত হয়। — জন ডিউৱে

কৰ'না মহামাৰী আৰু বিভিন্ন দিশ

► গীতাঞ্জলী বৰা

দ্বিতীয় যন্মাসিক

মানৱ ইতিহাসৰ এটা ভয়াৱহ ঘটনা হৈছে কৰ'না মহামাৰী বা COVID-19 ৰোগ। এই মহামাৰীয়ে গোটেই বিশ্বকে স্তব্ধ কৰি পেলালে। লাখ লাখ মানুহৰ মৃত্যুৰে সকলোৰে মন, শৰীৰ, আত্মা কঁপাই তুলিলে। এই মহামাৰী সমগ্ৰ বিশ্বতে ধুমুহা গতিত সিঁচৰিতি হৈ পৰিল আৰু সকলো দিশতে এক অভাৱনীয়, অপূৰণীয় ক্ষতি সাধন কৰিলে। সামাজিক, শৈক্ষিক, অৰ্থনৈতিক আদি সকলো দিশতে বহুতো নতুন সমস্যাই দেখা দিলে। COVID-19 বা "Corona Virus Disease" ৰোগবিধ "SARS-COV-2" ভাইৰাছৰ দ্বাৰা সংক্ৰমিত হোৱা ৰোগ। এই ৰোগ প্ৰথমে ২০১৯ চনত চীন দেশৰ য়ুহান চহৰত আৰম্ভ হৈছিল। ক্ৰমান্বয়ে এই ৰোগে মহামাৰী ৰূপ ধাৰণ কৰে আৰু সমগ্ৰ বিশ্বতে বিয়পি পৰে। এই ৰোগ অতি সহজে এজনৰ পৰা আন এজনলৈ বিয়পে। জনসংখ্যা অধিক হোৱা ঠাইত ৰোগৰ সংক্ৰমণৰ হাৰ অধিক।

কৰ'না মহামাৰীয়ে সমাজ জীৱনত বেয়াকৈ প্ৰভাৱ পেলায়। সামাজিক বা শাৰীৰিক দূৰত্ব বজাই ৰখাটো জৰুৰী হৈ পৰাৰ বাবে সকলো ধৰণৰ সামাজিক অনুষ্ঠান, উৎসৱ-পাৰ্বণ আদি সকলো বাতিল কৰা হয়। ফলত সামাজিক জীৱনত এক অপৰিকল্পিত ক্ষতি সাধন হয়। কৰ'না মহামাৰীৰ ফলত বিশ্বত তথা দেশৰ সকলো শিক্ষানুষ্ঠান অনিৰ্দিষ্টকাললৈ বন্ধ কৰি দিয়া হয়। ফলত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে ইলেকট্ৰনিক মাধ্যমৰ দ্বাৰা "Online Class" সমূহ কৰিবলগা হয় আৰু এই ক্ষেত্ৰত বহু সমস্যাই দেখা দিয়ে। কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পাঠগ্ৰহণ কৰিবলৈ যদি এটা ফোনৰ অভাৱ আন কিছুমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নেটৱৰ্কৰ অসুবিধা। ঠিক সেইদৰে অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰতো কৰ'না মহামাৰীয়ে এক অভাৱনীয় পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰি বিশ্ব-অৰ্থনীতি অধিক ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰে। মহামাৰী নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ দেশতে তলাবন্ধৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। দীঘলীয়া তলাবন্ধৰ ফলত প্ৰতিখন দেশে কৃষি, শিল্প, বাণিজ্য, যাতায়ত আদি সকলো দিশ বন্ধ হৈ পৰে। ঘৰুৱা আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বজাৰ বন্ধ হৈ পৰাৰ ফলত অৰ্থনৈতিক মন্দাৱস্থাৰ সৃষ্টি হয়।

কৰ'না মহামাৰীয়ে একবিংশ শতিকাৰ মানৱ সমাজক প্ৰায় পঙ্গু কৰি পেলালে। বিশ্বৰ প্ৰায়বোৰ দেশতে আক্ৰান্ত আৰু মৃতকৰ সংখ্যা ক্ৰমে বাঢ়ি আহিল। COVID-19 ৰোগ নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰসংঘকে ধৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশসমূহৰ পাৰস্পৰিক সহায় সহযোগিতা, পৰামৰ্শ আদিয়ে মানৱীয়তাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে। এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ দেশৰ চৰকাৰ, বিভিন্ন প্ৰচাৰ মাধ্যম, স্বেচ্ছাসেৱী অনুষ্ঠান, বিভিন্ন দল-সংগঠন, দুৰ্যোগ প্ৰশমনৰ বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষ, চিকিৎসা বিভাগ আৰু অন্যান্য কৰ্মচাৰীসকলৰ সেৱা, জনসাধাৰণৰ সজাগতামূলক কাৰ্যপন্থাই এই মহামাৰীক বহু দূৰলৈকে নিয়ন্ত্ৰনলৈ অনাত সফল হৈছে। এই ক্ষেত্ৰত এনেধৰণৰ শক্তিশালী সন্মিলিত ব্যৱস্থাপনাই COVID-19 মহামাৰীক প্ৰতিহত কৰিব পাৰিব বুলি আমি আশাবাদী।

খটক খটক

» উজ্জ্বল ফুকন
ষষ্ঠ বাণাসিক

পাছ দুবাৰৰ সন্মুখতে এজোপা শিলিখা আৰু এজোপা জলফাই গছ, শেষৰফালে এখন ডাঠ বাঁহনি।

আগফালে দক্ষিণৰ দিশে সদাশিৰ লিংগৰ সৈতে এখন থান য'ত দিপাংকৰৰ মাকে প্ৰতিদিনে চাকৰিৰ বাবে ওলাই যোৱা সময়ত চাকি বস্তিৰে সৈতে নৈবেদ্য উচৰ্গা কৰে, তাৰ বিপৰীতে তামোল-পান, অনেক সৰু ডাঙৰ গছৰ পুলি। সেইদিনা দিপাংকৰ ইঞ্জিনিয়াৰিং পঢ়িবলৈ বুলি বিলাতলৈ যোৱাৰ পাছত ঘৰলৈ অহাৰ দুদিন হৈছে। ঘৰত দেউতাক আৰু মাক নাছিল। সেই সময়ত আছিল মাথোঁ দিপাংকৰ আৰু তাৰ আইতাক।

যদিও তাক আইতাকে মানা কৰিছিল, কিন্তু শব্দ শুনি দিপাংকৰ পাছ দুবাৰৰ ফালে আগবাঢ়িল। দুবাৰ খুলি একো নেদেখাত আকৌ আগৰ দৰে আহি আইতাকক সি কি পঢ়ি আছে তাকে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলে,

দেৱৰাজ বয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

কল্প লাভ নোহোৱা দেখি সিহঁতৰ নতুনকৈ সঁজি থকা অসম আৰ্হিৰ ঘৰটোৰ আগফালে থকা বাৰাণ্ডাখনৰ চাৰি ফুটিয়াকৈ গ্ৰীল দিবলৈ উঠাই থোৱা পকী বেৰ খনতে বহি কানি-মুনি আন্ধাৰৰ মাজেৰে ৰাস্তাৰ ইমূৰে থকা বিশাল বট গছ জোপালৈ চাই থাকিল। এনেতে কিছু অদ্ভুত কথা মন কৰিলে, এজন অচিনাক্ত ব্যক্তিয়ে বট জোপাত এখন বৃহৎ আকাৰৰ ক'লা কাপোৰ মেৰিয়াই বান্ধি থকা দেখিলে। মানুহটোৱে গছৰ গুৰিটোত দুখিলামান ম'ৰা চৰাইৰ পাখিৰে গাৰ জোৰেৰে কোবাইছে। দিপাংকৰ আচৰিত হ'ল। আচৰিত হ'ব লগীয়াও। কোনো দিনে নেদেখা মানুহ জনৰ এনে কাণ্ডই আচৰিত কৰিলে তাক।

পাছদিনা পুৱা আইতাকৰ অকস্মাৎ মৃত্যুৱে ঘৰখনৰ লগতে গাঁৱৰ মানুহবোৰৰ মনতো বৰ আঘাত দিলে। সকলোৰে মনত এটাই প্ৰশ্ন হঠাৎ কি হ'ল বাৰু? সকাম-নিকাম সকলো সুকলমে পাৰ হৈ গ'ল। সকাম যোৱাৰ পঞ্চল্লিশ নম্বৰ দিনটোৰ পৰাই লাগিল ছৰাদুৱা। ইমান এখন শিক্ষিত ঘৰত সঘনাই লাগিবলৈ ধৰিলে ঘৰুৱা কন্দল। প্ৰতিদিনাই মাক আৰু দেউতাকৰ কাজিয়া অথবা বেমাৰ থাকিবই। সেইবোৰ কাৰণেই দিপাংকৰ মানসিক চাপত ভুগিবলৈ ল'লে। এদিন-দুদিনকৈ প্ৰায় এমাহ মান এনে ঘটনাবোৰ হৈ থাকিবলৈ ল'লে। প্ৰতিদিনে দেউতাক বা মাকৰ বেমাৰৰ বাবে নাৰ্চিংহোমত ভৰ্তি হ'বই লাগে। দিপাংকৰৰ ঘৰত হৈ থকা ঘটনা সমূহৰ কাৰণে চিন্তা বাঢ়ি গৈ থাকিল।

এদিন তেনেদৰে ঘৰৰ ওচৰৰ বৰমাক এজনীয়ে ক'লে এজন সাধু বাবাৰ কথা। তালৈ গ'লে বোলে সকলো সমস্যাকে সমাধান পায়। সেই আশা মনত পুহি লৈ দিপাংকৰ আৰু মাক ওলাই গ'ল। সেই বাবাজনৰ মতে ঘৰৰ কন্দলসমূহ বেয়া বস্ত্ৰৰ বাবে হৈছে, আৰু তাৰ প্ৰতিকাৰ হিচাপে ঘৰৰ তিনিওটা সদস্যলৈ একোটাকৈ তাবিজ দিলে। দিপাংকৰ যিহেতু এজন অভিযান্ত্ৰিকৰ ছাত্ৰ সি সেই কথাবোৰ অলপো গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিলে। কথা মতেই কাম, বাবাই কোৱাৰ দৰেই শান্ত হৈ পৰিল ঘৰখন। এঘাৰ দিনলৈকে সকলো আগৰদৰে হৈ পৰিল। বাৰ দিনৰ পৰা আকৌ আৰম্ভ হ'ল বেমাৰ-আজাৰ, হাই-কাজিয়া। দিপাংকৰ পুনৰ চিন্তাত পৰিল। তেনেকৈয়ে এমাহ পাৰ হৈ গ'ল। সেই বাবা জনৰ ওচৰলৈ বুলি আকৌ ওলালে। একেজন মানুহকে দেখি বাবাও চিন্তিত হ'ল। পুনৰ বাবাই ভালদৰে লক্ষ্য কৰিম বুলি বহি ল'লে, এইবাৰ কিছু বেলেগহে অনুভব কৰিলে। তেওঁৰ মতে এজনি সৰু কণমানি ছোৱালী ফুটফুটিয়া ফ্ৰক এটা পিন্ধি পুৰণা ঘৰৰ পাছফালৰ দুৱাৰে ওলাই, নতুন ঘৰৰ পাছফালৰ ৰুমটোৰ খিৰিকী লগাবলৈ থাকি যোৱা ৰুমটোত খিৰিকীখনে সোমাই দৌৰি ধাপৰি ফুৰে।

দিপাংকৰ খঙত টিঙিৰিতুলা হৈ পৰিল। ইদিন এটা সিদিন এটা কথাই তাৰ মূৰটো কাম নকৰা হৈ পৰিছে। কি কৰিম কি নকৰিম ভাবি আকৌ বাবাক সুধিলে এইবোৰৰ পৰা কেনেকৈ হাত সাৰিব পাৰি। “অমাৱস্যৰ ৰাতি যজ্ঞ কৰিব লাগিব, সেইভাগ যজ্ঞই হ'ব ঘৰখনৰ মংগলৰ কাৰণ।” বাবাৰ পৰামৰ্শ মতেই দিন বাৰ চাই যজ্ঞৰ বাবে এটা দিন ঠিক কৰা হ'ল। বাবাই কোৱা ধৰণেই সকলো কৰিবলৈ থিৰাং কৰিলে। দিপাংকৰ ওলাই গ'ল যজ্ঞৰ বাবে সামগ্ৰী আনিবলৈ, কিছুদূৰ যোৱাৰ পাছতে তাৰ বাইকখনৰ ব্ৰেকৰ তাঁৰডাল চিগিল। সৌভাগ্যক্ৰমে ডাঙৰ এটা দুৰ্ঘটনাৰ পৰা দিপাংকৰ বাচিল। বজাৰৰ পৰা কিছু সামগ্ৰী আনিলে যদিও সকলোবোৰ আনিব নোৱাৰিলে। পাছদিনা পুৱা পুনৰ বজাৰলৈ বুলি ওলাই দেখে বাইকৰ চাবিটো মাজতে দুটুকুৰা হৈ ভাগি আছে। ৰিক্সাৰে গৈ বজাৰ কৰি ঘৰ পাই দেখে দেউতাকৰ বৰ আই ওলাইছে। যজ্ঞ এইবাৰলৈ পিছ

পৰিল। কিছু নিয়ম অনুযায়ী সৰাহ পতাৰ পাছত দেউতাকৰ ভাল হ'ল। কিন্তু এইবাৰ আই আহিল মাকৰ দেহালৈ। মাকৰ ভাল হোৱাৰ পিছত দিপাংকৰৰ গাত দেখা দিলে। তেনেকৈয়ে এমাহ পাৰ হৈ গ'ল। দিপাংকৰৰ গা ভাল হোৱাৰ দিনাই এখন গাঁৱৰে গাড়ী ঠিক কৰি বাবাক আনিবলৈ যোৱাৰ কথা থিৰাং কৰিলে। যজ্ঞৰ সকলো বয় বস্তু গোটাই বাবাক আনিবলৈ যোৱাৰ সময়ত গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰজনৰ ভীষণ জ্বৰ হ'বলৈ ধৰিলে। এইবাৰ দিপাংকৰে হাৰ নামানিলে। নিজে গাড়ী চলাই বাবাক লৈ আহিল। সকলোবোৰ সুকলমে পাৰ হৈ থাকিল, এসময়ত ক'ৰবাৰ পৰা এটা ক'লা ছাঁ যজ্ঞৰ সন্মুখত আহি বহিলহি, কবলৈ ধৰিলে—

—“মই ইয়াৰ মানুহবোৰক বৰ ভাল পাইছো, মই ইয়াৰ পৰা কলৈকো নাযাওঁ। মোক ইয়াৰ পৰা যাবলৈ কোৱা মানুহকো মই শুদায় নেৰো”

—“তই ইয়াৰ পৰা যাবই লাগিব” বুলি কৈ বাবাই কিছু মন্ত্ৰ মাতি তাইক বহুৱাই থ'লে আৰু ক'লে যদিহে তই নাযাৱ তেৰ ককাঁল ভাঙি গুৰি কৰি দিম।

—“নাভাঙিবি নাভাঙিবি মোৰ ককাঁল, মই যাম যাম।” তই ক'ৰ পৰা আহিছ আৰু কিয় ?

—“মোক এটা মানুহে সৌ ৰাস্তাত থকা গছজোপাত এৰি থৈ গৈছিল, মই তাৰ পৰা এই মুকলি ঘৰটোত আছিলো এতিয়া তেৰ বাবে মই ইয়াত থাকিবলৈ নাপালো। মই ইয়াত থাকি বৰ ভাল পাইছিলো ইহঁতৰে কোনোবা এটাক মই লগৰীয়া পাতিম বুলিও ভাবিছিলো, কিন্তু সেই মন্দিৰটোৰ কাৰণে মই একো কামতে সফল হ'ব নোৱাৰিলোঁ।”

—“তেৰ আশা কেতিয়াও পূৰণ নহয়। তই ইয়াৰ পৰা যা আৰু তেৰ বাবে দি থোৱা সৌৱা জলপান খাই তই যে যাবি, তাৰ প্ৰমাণ দে।

কিছু সময়ৰ পাছত এজনী মেকুৰী হৈ আহি ছোৱালীজনীয়ে জলপান খাই ঘপককৈ নাইকিয়া হৈ যায়।

এবছৰৰ পাছত এদিন আইতাকৰ বিছনাত কোনোবাই শুই কান্দি থকা শুনিলে, কিন্তু গৈ দেখে তাত কোনো নাই.....।।

তথ্যকোষ

- * জিৰাফৰ জিভাখন প্ৰায় ৫০ ছেণ্টিমিটাৰ দীঘল। জিৰাফে তাৰ জিভাখনেৰে নিজৰ কাণ পৰ্যন্ত পৰিষ্কাৰ কৰিব পাৰে।
- * আমেৰিকাত ৰেটল স্নেক নামৰ এক বিশেষ ধৰণৰ সাপ দেখিবলৈ পোৱা যায়। এইবিধ সাপে নেজডাল তীব্ৰ ভাৱে কঁপাই দিলে জুন জুননিৰ দৰে এক শব্দ হয়।
- * এটা মাখিৰ ঠেংটো প্ৰায় এক মিলিমিটাৰ দীঘল। এই ঠেঙেৰে মাখিয়ে ২০ ছেণ্টিমিটাৰ ওখলৈ আৰু ৩২ ছেণ্টিমিটাৰ দূৰলৈ জাঁপ মাৰিব পাৰে।

সপোন কুঁহি

►► জোনমণি বৰ্মন

ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

দুপৰীয়া চাহ খোৱাৰ সময়তে মহীধৰৰ ল'ৰা-ছোৱালী হালে আজিও একেটা কথাকে মাকক কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

—মা, দেউতাক তুমিয়ে বুজোৱাচোন অলপ, আমি ক'লে আকৌ আমাকহে খং কৰে।

—মই কলোৱেই যেনিবা, তেওঁ কি মোৰ কথা শুনিবনে? ওলোটাই মোকহে কথা শুনাব মই নোৱাৰোঁ দেই ক'ব। যি কৰ কৰি থাক নিজৰ ইচ্ছামতে।

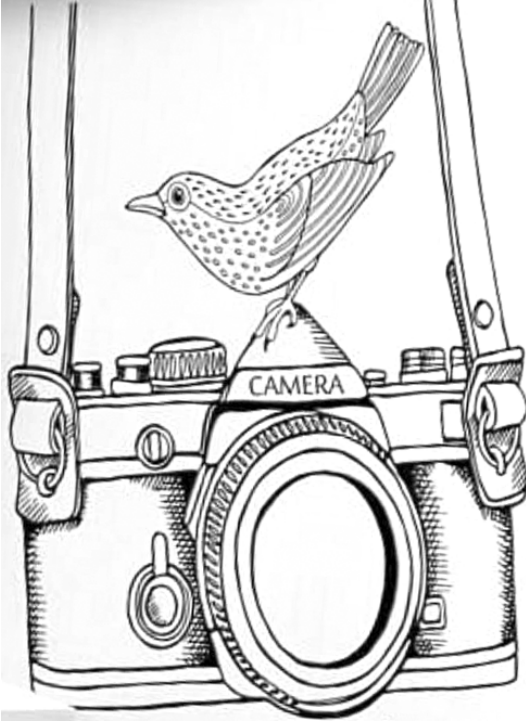
—কিন্তু মা...

—কোনো কিন্তু নাই... মোক কৈ নাথাকিবি... যি কৰ নিজেই কৈ থাকিবি যা। —এইবুলি মহীধৰৰ সহধৰ্মিণী পাৰিজাত নিজ কোঠালৈ খোজ ললে। তাৰ পাছে পাছে অমল আৰু ৰুণু নিজ কোঠালৈ খোজ ললে।

মহীধৰ ভূঞা বুলি কলে আগতে নিজ গাঁৱকে ধৰি ওচৰ চুবুৰীৰ গাঁও কেইখনৰ এখন অতি চিনাকি মুখ। সকলোৰে মাজত জনাজাত নাম। যেতিয়া তেওঁ চাইকেলখন চলাই যায় তেতিয়া কোনেও নেদেখা বস্তু দেখাৰ দৰে ল'ৰা-ছোৱালী, ডেকা-গাভৰু, বুঢ়া-বুঢ়ী সকলোৰে এবাৰ হলেও চাই। আচলতে তেওঁ ডিঙিত ওলমাই নিয়া ক'লা বেগটোৰ ভিতৰত থকা বস্তুটো কোনেবাকৈ অকণমান দেখে নেকি সেই বুলিহে সকলোৰে চকু দিয়ে। ৰাস্তাই পদূলিৰে টাংগুটি, মাৰ্বল গুটি খেলি থকাই হওক বা বাটৰ কাষৰ বাৰীৰ ঢাপত লাগি থকা বগৰি, লেটেকু, মধুৰীআম বিচাৰি ফুৰা সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে তেওঁৰ চাইকেলৰ গতিত দৌৰ লগাই, তেতিয়া সৰু ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাৰ লগতে মহীধৰৰ মনতো আনন্দ লাগে।

কাৰোবাৰ ঘৰত বিয়া, সবাহ, ভাওনা পাতিলে তেওঁক নিমন্ত্ৰণ কৰাটো এটা নিয়ম হৈ পৰিছিল। আচলতে এক কথাত ক'বলৈ হ'লে তেওঁক আমন্ত্ৰণ কৰি আনিব পৰা সকলে এক আভিজাত্যৰ আমেজো উপলব্ধি কৰিছিল। এই মহীধৰ নহ'লেয়ে অনুষ্ঠানবোৰ অসম্পূৰ্ণ হৈ পৰিছিল। কাৰোবাৰ কেঁচুৰা জন্ম হলে, কাৰোবাৰ বিয়া-বাৰু হ'লে আৰু নতুন দৰা কইনাৰ ফটো তুলিবলৈ হ'লে তেওঁ কেমেৰাৰ সৈতে আগস্থান লাভ কৰিছিল। ফটো তোলাৰ আগতে বাৰে বাৰে যে কিমান বাৰ দৌৰি গৈ পজিচনবোৰ ঠিক কৰিব লাগিছিল। আকৌ ক'তবাৰ যে দীঘল ওৰনিৰ তলৰ ন-কইনাৰ লাজুকী হাঁহিৰ মুখখনৰ ফটো তুলিবলৈ কইনাজনীকো কমখন কথাবে ঠিক কৰিব লাগিছিল নে? কেতিয়াবা আকৌ সামাজিক সন্মতবোৰ ৰক্ষা কৰিও পেছাটো চলাই যাব লগা হৈছিল। বৰজনাকটো হৈও ন-কইনাৰ মুখখনৰ ফটো তুলিবলৈ গৈ নিজেই লাজতে মৰি যোৱা যেন হৈছিল। আচলতে মুকলি মনেৰে তুলিব নোৱাৰা ফটোবোৰক লৈ মহীধৰ নিজে বহু সময়ত সন্তুষ্ট নাছিল।

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

সেইবোৰ কথা এতিয়া তেওঁৰ জীৱনৰ এটা ভাল লগা অতীত লগতে বেয়া লগা বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যৎ।

ল'ৰা-ছোৱালী হালৰ তেওঁৰ প্ৰতি থকা অসন্তোষ ভাবৰ কথা তেওঁ জানে আৰু তেওঁ সিহঁতৰ কথাৰ যুক্তিটো বুজি পায়। কিন্তু সেই কেমেৰা আৰু একোঠালীয়া ফটো ষ্টুডিঅ'ৰ জৰিয়তে ল'ৰা-ছোৱালী হালক পঢ়ালে-শুনালে আৰু পাঁচকোঠালীয়া ঘৰ এটাও সাজিলে। সেই ষ্টুডিঅ'ৰ পইচাৰে চাৰিজনীয়া সংসাৰখনো কোনো অভাৱ অনাটন নোহোৱাকৈ চলাই আনিছিল।

তেওঁ ষ্টুডিঅ'টো খুলিবৰ কাৰণে কেমেৰাৰ লগতে লাগতিয়াল বস্তুবোৰ ওচৰৰ ৰমেশক লৈ টাউনৰ দোকানৰ পৰা ভালৰো ভালটো বাচি আনিছিল। কাঠৰ বস্তুবোৰ প্ৰদীপৰ দোকানতে বনাবলৈ দিছিল।

ৰাতিৰ ভাতসাজ খাই উঠি তামোল চালি খাই বহা কোঠাতে আহি বহিছিল মহীধৰ। লাহে লাহে ঘৰখনৰ বাকি তিনিওটি প্ৰাণী আহি মহীধৰৰ কাষতে আহি ৰ'লহি। মহীধৰৰ মুখ সিহঁতলৈ যাওঁতেই ল'ৰাটোৱে চোফাখনতে বহি পৰিল। মহীধৰে পত্নী আৰু ছোৱালীজনীৰ মুখলৈ চাওঁতেই ল'ৰাটোৱে দেউতাকক উদেশ্যে কৰি কলে, “দেউতা আপোনাক কথা এটা ক'বলগীয়া আছিল।”

তামোলখন চোবাই চোবাই দেউতাকে কলে —“কচোন বোপা, এই ৰাতিখন কোনো ক'ব বিচাৰিছ।”

দেউতা, মই আৰু ভগ্নিয়ে দেখোন কম্পিউটাৰ শিকিয়েই থৈছোঁ, সেইবাবে আপোনাৰ ষ্টুডিঅ'টোৰ ঠাইত এখন কম্পিউটাৰ দোকান খুলিম বুলি ভাবিছোঁ। আপুনি অনুমতি দিলেই হ'ল আৰু।

ল'ৰাৰ কথা শুনি শিল পৰা কপৌৰ দৰে মহীধৰ নিতাল মাৰিল। অলপ আগতে ভাতৰ লগত খাই অহা ডাঙৰ মাছ টুকুৰাৰ কাইঁটে বিস্কাৰ দৰে অনুভব কৰিলে।

অলপ সময় সকলো নীৰৱ হৈ পৰিল। যেন গোটেই কোঠালী টোক এক অদ্ভুত ধৰণৰ নীৰৱতাই গ্ৰাস কৰিলে।

হঠাৎ ছোৱালীজনীয়ে মাত দিলে—দেউতা, দাদাৰ লগতে ময়ো সেইটোকে আমাৰ বাবে ভাল হ'ব ভাৱো আৰু বিছাৰোঁ। তুমি কিবা এটাতো কোৱা...।”

মহীধৰে এবাৰ পুতেক আৰু এবাৰ জীয়েকৰ মুখলৈ চালে। তাৰ পিছত নিজৰ মানুহজনীৰ মুখখনলৈ চালে। মানুহগৰাকীয়েও একেথৰে মুখতুলি মহীধৰলৈ চাই আছে। মহীধৰে নিজৰ মুখখন ঘূৰাই আনি লাহেকৈ কলে—

—মই তহঁতৰ কোনো কথাতে বাধা নিদিওঁ বাৰু, কিন্তু বেলেগ ক'ৰবাত কম এটা পাৰ নেকি খবৰ লৈ চা।

—দেউতা আপুনিচোন গম পায় আজিকালি এটা কম ভাৰাত ল'লে চিকিউৰিটি দিব লাগে পঞ্চাচ হাজাৰ মান টকা, তাৰ লগতে বেলেগ বস্ত্ৰৰ খৰচ আছেই।

—মই সেইবোৰ বুজিছোঁ, কিন্তু মোৰ ষ্টুডিঅ'টো ক'ত খুলিম।

দেউতা আজিকালি ডিজিটেল দিনত কোনো নাহে ফটো উঠিবলৈ তোমাৰ ষ্টুডিঅ'ত। তোমাৰ লগৰ ৰমেশ তাইৰে ষ্টুডিঅ'টোৰ ঠাইত কেতিয়াবাই পুতেকে কিতাপৰ দোকান খুলিলে দেখোন। এতিয়া তোমালোকৰ আৰাম কৰা সময়। এনেকৈ কিমান দিন তোমালোকে কষ্ট কৰি খুৰাই থাকিবা আমাক। পঢ়া-শুনা কৰি এতিয়ালৈকে চাকৰি এটাকে যোগাৰ কৰিব নোৱাৰিলোঁ, কিন্তু এনেকৈটো সদায় থাকিব নোৱাৰিম।

মহীধৰৰ মনত বহুবোৰ কথাই অগাদেৱা কৰিবলৈ ধৰিলে, ল'ৰা-ছোৱালী স্কুল-কলেজৰ ফীজ, ঘৰৰ নিমখ তেলৰ উৎস, ষ্টুডিঅ'টোৰ টুকুৰা-টুকুৰ স্মৃতি। তেখেতৰ মনত পৰিল — ল'ৰাটোৱে ৰমেশৰ উদাহৰণ দিছে, কিন্তু সেই ৰমেশৰ ষ্টুডিঅ'টোৰ বস্ত্ৰ ঘৰলৈ আনোতে কিছুমান বস্ত্ৰ অলাগতিয়াল বুলি পুতেকে ঘৰলৈ আনিব নিদিলে, তেতিয়া সেই ৰমেশৰ অনুজ্জ্বল মুখৰ চকুপানীখিনিৰ একমাত্ৰ সাক্ষী এই মহীধৰ।

—আৰাম! ষ্টুডিঅ'টোত যি সুখ অনুভৱ কৰোঁ, ঘৰত থাকি জানো সেই সুখ অনুভৱ কৰিব পাৰিম?

—“দেউতা তোমাৰ নীৰৱতাক মই কি বুলি ভাৱিম।” পুতেকৰ কথাত থতমত খাই মহীধৰ বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল। পুতেক-জীয়েকৰ মুখলৈ চাই পোনপটীয়াকৈ ক'লে—

—‘শুন তেন্তে, যেতিয়ালৈকে মই জীয়াই থাকোঁ তেতিয়ালৈকে মোৰ কেমেৰা আৰু ষ্টুডিঅ'ৰ ঠাইত বেলেগ কিবা দোকান দিম বুলি ভুলতো নাভাৱিব।’

—হেৰি শুনিছে, আপুনি নো কিয় ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাৰ কথাটো মানি নলয়।

ল'ৰা-ছোৱালীহঁতে কথাষাৰ জনোৱাৰ কেইদিনমানৰ পাছত মানুহজনীয়ে মহীধৰক আকৌ এবাৰ কাণ চোৱালে।

—পাৰিজাত, সিহঁতে বাৰু মোক নুবুজে নাই, কিন্তু মোৰ ষ্টুডিঅ'টোৰ আঁৰত থকা মোৰ কষ্ট, মোৰ সপোনৰ তুমি সাক্ষী নোহোৱা জানো?

—সিহঁতৰ জানো কিছুমান সপোন নাই? মোক সিহঁতে সদায় কৈ থাকে আপোনাক কথাষাৰ ভালদৰে বুজাবলৈ, মই এতিয়া কি কৰোঁ আপুনিয়ৈ কওক। আপোনাক বুজাওঁ নে ল'ৰা-ছোৱালীক বুজাওঁ।

—সদায় কি মাক-দেউতাকেহে ল'ৰা-ছোৱালীৰ কথা বুজিব লাগে নেকি, ল'ৰা-ছোৱালীয়ে জানো মাকে দেউতাকৰ কথা বুজিব নালাগে পাৰিজাত।

—সেইবোৰ কথা বাদ দিয়ক এতিয়া ল'ৰা-ছোৱালী সুখী মানে আমিও সুখী, সিহঁতে যেনেকৈ বিচাৰে তেনেকৈ দি দিয়ক।

—হওঁতে হয়, মই জানো ষ্টুডিঅ'টোৰ উপাৰ্জনৰে বৰ্তমান মোৰ পৰিয়ালটো ভালদৰে চলাব নোৱাৰি। কিন্তু ... এই কিন্তুটোৱে মোৰ সকলোবোৰ কথা খেলি-মেলি কৰি দিয়ে।

—আপুনি ভয় কৰিব নালাগে, সিহঁতহালেও আপোনাৰ দৰেই জানো নতুন কিবা এটা কৰিবলৈ বিচৰা

নাই। সিহঁত জানো আপোনাৰে তেজ নহয়। মই জানো, সিহঁতে চাকৰি নাপালেও আপোনাৰ ষ্টুডিঅ'টোৰ ঠাইত নতুন কিবা এটা কাম আৰম্ভ কৰি আমাৰ সপোনবোৰ অব্যবহিত মৰহি যাব নিদিয়ো। সিহঁতে বিচৰা সুযোগকন দিয়কচোন। সিহঁত সফল হ'বই।

—পাৰিজাত, তয়ো দেখোন পঢ়া-শুনা মানুহৰ দৰে কথা ক'ব পৰা হ'লি। চাওঁ এইফালে তোৰ মুখখন আকৌ এবাৰ চাওঁ।

—কিনো কয় এতিয়া এই মানুহটোৱে চোৱা। ইমান চিৰিয়াচ কথা এটা পাতিছোঁ তালৈ মন-কাণেই নাই। চাব আকৌ সিহঁত হালে আপোনাৰ ওপৰত খঙতে কিবা এটা নকৰিলেই হ'ল বুলি কৃত্ৰিম খং এটা দেখুৱালে।

মহীধৰে ওঁঠত হাঁহি এটা লৈ পাৰিজাতৰ মুখলৈ চালে। বয়স আৰু কামৰ কষ্টই মানুহজনীক বহুখিনি জুৰুলা কৰি আনিছে যদিও খং আৰু অভিমানত এতিয়াও মানুহজনী আগৰ দৰেই বঙা চিঙা পৰি যায়। মহীধৰে মানুহজনীৰ এই অৱস্থাটো চাই চাই লাহেকৈ কলে—

—হেৰ' ল'ৰাৰ মাক, হ'ব আৰু এতিয়া মুখখন ফুলা লুচিৰ দৰে কৰি থাকিব নালাগে। এই দুই-চাৰি বছৰতে পো লৈ বোৱাৰী আৰু জী লৈ জোঁৱাই গোটাৰ নালাগিব জানো। মুখখন আইনাত চাই ভিতৰৰ পৰা তামোলৰ বটাতে লৈ আনগৈ আৰু মই দয়ানন্দ সত্ৰাধিকাৰৰ ওচৰত ভাল দিন বাৰ এটা চাই আহোঁ। সিহঁতে গোসাঁই মহাপ্ৰভুৱে চোৱাৰ দিনতে ষ্টুডিঅ'ত সিহঁতৰ কাম আৰম্ভ কৰিব।

পাৰিজাতে মহীধৰৰ মুখলৈ ভেবা লাগি একে থৰে চাই ব'ল। এই মানুহটো যেন আজিও তাইৰ বাবে নুবুজা সাঁথৰ।

—ঐ কি হ'ল— যা যা লগতে মোৰ গামোছাখনো লৈ আহিবি।

পাৰিজাতে মুখত এমোকোৰা হাঁহি লৈ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। যাওঁতে কেইবাবাৰো মহীধৰৰ মুখখন ঘূৰি ঘূৰি চাই গ'ল। মহীধৰৰ মুখতো হাঁহি।

আজিকালি মাজে মাজে মহীধৰে পাৰিজাতৰ সৈতে লাভ-লোকচান হিচাপ কৰে। সময়মতে পুতেক-জীয়েকে খাবলৈ নাহিলে পাৰিজাতক হুলস্থূল লগাই। দে দে সোনকালে কিবা এটা যতনাই দে। কাম হ'ল বুলিনো খোৱা বোৱা পাহৰিব লাগে নে? মহীধৰৰ ঘৰখনত এতিয়া নতুনকৈ পোখা মেলা সপোনবোৰ লহপহকৈ বাঢ়ি আহিছে।

মহৎ লোকৰ বাণী

* আমাক এনে শিক্ষা লাগে যাৰ দ্বাৰা আমাৰ সৎ চৰিত্ৰ গঠন হয়, যাৰ দ্বাৰা মানসিক বল বৃদ্ধি হয়, যাৰ দ্বাৰা বুদ্ধিমত্তা প্ৰসাৰিত হ'ব আৰু যাৰ সহায়ত আমি নিজৰ ভৱিত থিয় দি আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'ব পাৰো। - স্বামী বিবেকানন্দ

* সদায় এনে এটা কাম কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিবা, যিটো কাম কৰিবলৈ তুমি ভয় কৰা। - এমাৰ্ছন

* মৃত্যুক বিচাৰি নুফুৰিবা। মৃত্যুৱে নিজে তোমাক বিচাৰি উলিয়াব, কিন্তু বিচাৰিবলৈ চেষ্টা কৰা সেই পথ যিটো পথে মৃত্যুৰ পাচতো তোমাৰ জীৱনৰ পূৰ্ণতা দিব। - ভাগ হোমাৰ ফিল্ড

সম্বন্ধ

► গীতাঞ্জলী শইকীয়া
যষ্ঠ যাত্ৰাসিক

নিষ্ঠাই হেণ্ড বেগটো বিচনাতে দলিয়াই অলপো নৰৈ বাথৰুমলৈ সোমাই যায়। শ্বাৰাটো খুলি দিছে তাই। অফিচৰ পৰা অহা ভাগেই শ্বাৰাটোৰ তলত থিয় দি ব'ল। আজি ধুই নিয়ক তাইৰ দেহ-মন সকলো। সকলো অতীত। সকলো মানুহ। মুঠতে নিকা হৈ যাওক সকলো। কিন্তু হ'ব জানো চাফা! পানীৰে মচিব পাৰিব জানো অতীত। জোৰ নাই পানীৰ গাত, জোৰ নাই। এনেই বাৰিষাত সকলোৰে ঘৰ দুৱাৰ উচন কৰি লৈ যায়। অত ঘৰ-দুৱাৰ, খেতি-বাতি লৈ যায়। মনটো অতীততে সদায় থাকি যায়। চিঞৰি চিঞৰি কান্দিবলৈ মন গ'ল। নাই, তাই নোৱাৰে কান্দিব। কান্দিলে সকলোৰে গম পাব। কামত থকা জাহ্নৱীয়ে গম পাব। বহি পৰিল তাই দামী টাইলচ লগোৱা বাথৰুমটোত। কিমান সময় বহি থাকিল হিচাপ নাই। বাথৰুমৰ দৰ্জাত টোকৰ পৰিল।

—“নি ... নি ... , কি হৈছে তোৰ। ওলাই আহিছ নে। প্লীজ, ওলাই আহ। এনেদৰে বাথৰুমত সোমাই থাকিলে সমস্যা সমাধান হ'ব নেকি? আহ, ওলায় আহ বুলিছো নহয়”।

হয়তো, এইদৰে বাথৰুমত সোমাই উচুপি থাকিলে সমস্যা সমাধান হ'ব জানোঁ। নহয়, কেতিয়াও নহয়। সাঁচা কথা কৈছে তাই। ভাল লাগে। এইজনীয়েতো আছে আজি দুবছৰে কাষত।... আৰু নো কোন আছে, যি আছে সকলো দেখোন নিজ নিজ স্বার্থ পূৰণ কৰি আঁতৰিয়ে গুচি গ'ল। মা কি, দেউতা কি, শেষত প্ৰণৱো। নিজৰ বুলিবলৈ তায়েতো আছে। বাথৰুমতে থকা টাৰেলখন গাত মেৰিয়াই বাহিৰলৈ ওলাই আহে।

জাহ্নৱী বিছনাতে বহি ম'বাইলত কিবা এটা চাই আছে। তাই ওলায় অহা দেখি তীক্ষ্ণ দৃষ্টি এপাত এৰি দিয়ে। যেন অৰ্জুনে ভীষ্মক মৰা শেষৰ পাত শৰ। দোষী দোষী ভাৱে গৈ নিষ্ঠাই দ্ৰয়াৰটো খুলি কাপোৰ কেইটা উলিয়াই পিন্ধি লৈ খিৰিকীৰ কাষত থকা চকীখন টানি বহি লয়। বাহিৰলৈ চকুযুৰি এৰি দিয়ে। ভয় লাগে, এতিয়াই যেন জাহ্নৱীয়ে সুধি দিব কি হ'ল? কি কম তেতিয়া। পাৰিম জানোঁ ঘৰ খনৰ প্ৰত্যেক জন মানুহৰ চৰিত্ৰ বান্ধৱীৰ আগত উদঙাই দিব। পাৰিম জানো ক'ব সকলোতকৈ ভালপোৱা, বিশ্বাস কৰা মানুহ জনৰ প্ৰপ'জেলটোৰ কথা।

—“ৰ মই চাহ কৰোঁগৈ। আজি তোৰ ভালপোৱা বস্তু বান্ধি থৈছোঁ।”

মই অবাক হলো, একো সোধা নাই যে তাই। ভালেই পালোঁ নোসোধাৰ বাবে। কিন্তু অভিমান এটাও

জাগিলে। তাই মোক কিয় সোধা নাই। নে তায়ে মোক পৰ কৰি দিলে। আকৌ পৰ কৰিছে যদি মোৰ ভাল লগা বস্তু ৰাখিছে যে।

উশাহটো তাই দীঘলীয়াকৈ টনা অনুমান কৰিলে। — “চাহ বাকি লগুঁ ব, কথা পাতিম। আজি সোনকালে অফিচ চুটি হ’ল, সেয়ে পুৰি চবজি আৰু দিম আমলেট কৰি থৈছোঁ। ময়ো একো খোৱা নাই। তোৰ লগত খাম বুলি ৰৈ আছোঁ।”

হয়তো মোৰ মনৰ অৱস্থা বুজিছিল তাই।

— “হ’ব যা। মই ৰাতিকৈ ভাত ৰান্ধিম বাৰু এতিয়া তোক হেল্ল কৰি দিব নোৱাৰোঁ, বেয়া নাপাবি।”

— “ঐ পাগলী, মই কিবা ক’লো নেকি তোক। মূৰত এসোপামান গোবৰ ভৰাই থ’বি আৰু ভাবি থাকিবি তাকে। মৰিবি এদিন এনেকৈ চিন্তা কৰি কৰি। একদম বহি থাক।”

বুকুখনত ফুল এপাহ হে গুজি দিলে যেন তেনে অনুভৱ হ’ল। কিয় বাৰু তাই ইমান সহজ। সকলোৱে এলাগী কৰা মই জনীক কিদৰে যে আঁজলি পাতি মৰমেৰে বুকুত সোমোৱাই ৰাখিছে। আমি একে বয়সৰ, কিন্তু তাই যেন বেছি অভিজ্ঞ। মোতকৈ বহুত জানে। তাই যেন মোৰ গাৰ্জেন হে— কেতিয়াবা তেনে অনুভৱ হয়। ময়ো বহুত ধুমুহা পাৰহৈ আজিৰ এই অৱস্থা পাইছোঁহি। তথাপিও মই যেন ক’ৰবাত হেৰাই গলোঁ। হয়, এই জাহ্নৱী জনী নথকা হ’লে— তায়ে সাহস, তায়ে ভৰসা।

বাহিৰলৈ চাই পঠিয়ালোঁ— কিনকিনিয়া বৰষুণজাক দিয়ে আছে। শ্বিলঙৰ বতৰ এনেকুৱাই। আনদিনা হোৱা হ’লে অফিচৰ পৰা ওলায়ে ছাতি ললো হেঁতেন। অট’নাইবা ৰিক্সা এখন লৈ ঘৰ সোমালোঁহি হেঁতেন। আজি পাঁচ কিলোমিটাৰ বৰষুণত তিতিলো। কিমান যে বৰষুণত তিতিছিল তাই। বৰষুণ আহিলেই আনন্দৰ দিন আহে। কাৰণ বৰষুণ তাইৰ বৰ প্ৰিয়। বৰষুণত নাচি নাচি আকাশলৈ চাই আৰু মাকক চিঞৰে। যিদিনা হাৰ্ট এটেকত মৃত্যুৰ ক্ষণ গণি মাক হস্পিটেলৰ বে’ডত পৰি আছিল, উচুপি উচুপি মাকক গুচি নাযাবলৈ কিমান যে আহ্বান কৰিছিল তাই। কিন্তু মাকৰ হাতত জানো আছিল ভৱিষ্যৎ সলনি কৰিব পৰা ক্ষমতা। বেছি সময় থকা নাছিল মাক। গুচি গ’ল এই পৃথিৱীৰ পৰা, এই সমাজৰ পৰা, দেউতাকৰ পৰা। কিন্তু বন্দী হৈ থাকি গ’ল নিষ্ঠা। মাকে যাবৰ পৰত কৈ গৈছিল — “নি মই এতিয়া যাওঁগৈ। পৃথিৱীত থকা সময় উকলিল মোৰ। তুমি চিন্তা নকৰিবা সোঁশৰীৰে তোমাৰ কাষত নাথাকিলেও মই তোমাৰ লগতে থাকিম। তোমাক চাই থাকিম সৌ আকাশৰ জোনবাইটো হৈ ... আৰু মই বৰষুণৰ লগতে আহি তোমাক চুই যামহি দেই সোণ।”

সেয়ে তাই সিদিনা মাকক সাৰটি ধৰি তিতিছিল বৰষুণত। বৰষুণ এৰো এৰো হওঁতেই ভিতৰলৈ সোমাই গৈছিল। পিন্ধি থকা চুটি ফ্ৰগটো তিতি গৈছিল। জিলিকি পৰিছিল দেহৰ প্ৰতিটো অংগ। লৰালৰিকৈ গৈ ড্ৰয়াৰটো খুলি বাথৰুমত সোমাবলৈ যাওঁতেই এখন সৰল হাতেৰে আহি পাছফালৰ পৰা সাৰটি ধৰিছিল কঁকালত। কোনো দিনে কল্পনা কৰিব নোৱাৰা এটা বাস্তৱ আহি থিয় দিছিলেহি। তাই নিজকে বচাবলৈ আপ্ৰাণ চেষ্টা চলাইছিল কিন্তু সেই হাত দুখন তেনেদৰেই স্থিৰ হৈ আছিল তাইৰ দেহত। কি কৰিব কি হ’ব ভাবিব লৈ পাহৰি গৈছিল তাই। মাকক মাতিছিল চিঞৰি চিঞৰি— “মা মা ...।” হাঁহিছিল মানুহজনে। কৈছিল চিঞৰি চিঞৰি— “মাৰ মৰিল, পাহৰিলি নেকি...।” চকুত চকু থৈ পুনৰ কৈছিল— “পাহৰিলি যদি কওঁ শুন। মাৰ হাৰ্ট এটেক

হৈ মৰিলে বাপেৰৰ বাবে।” হাঁহিছিল পুনৰ। দেউতাক চিঞৰিছিলোঁ। মানুহজনে সেইবাৰ বেছিকৈয়ে হাঁহিছিল। “বাপেৰক চিঞৰিছ... সেইটো বাপেৰক যিটো বাপেৰে তোৰ মাৰক মাৰিলে।” এচৰ বহাই দিছিলোঁ গালত। বিশ্বাস হোৱা নাছিল। দেউতাই কেতিয়াও তেনে কাম কৰিব নোৱাৰে। দেউতাই মাক বহুত ভাল পাইছিল, মায়েও। সিদিনা দেখিছিলোঁ মই, মা নথকাত দেউতাৰ কি অৱস্থা হৈছিল। চিঞৰি চিঞৰি মানুহ জনক গালি পাৰিছিলোঁ। দেউতাক মিছা বদনাম নিদিবলৈ সকিয়নি দিছিলোঁ।

তেখেতে পুনৰ কৈছিল—“দেখিলিনে নাই মাৰ মৰা এমাহ নহওঁতেই আন এজনী মাৰক চপাই লৈছিল দেউতাৰে। তাতে প্ৰমাণ — দেউতাৰে কিমান ভাল পাইছিল মাৰক। ... আৰু শুন এটা কথা কওঁ মাৰে আজলি, বৰ স্বাভিমानी। বাপেৰকে ভাল পাই থাকিল। কিন্তু বাপেৰে আনক। আৰু যিদিনা গম পালে হাট এটেক আহি গ’ল। মোৰ কথা শুন —তোৰ খৰচ পাতি মই ল’ম তই কেৱল...”

ক’বলৈ নাপাওঁতেই দেউতাক আৰু মাহি মাক আহি ওলাইছিল কোঠাটোত। উশাহটো যেন ঘূৰি আহিছিল। কিন্তু ভবা নাছিল দেউতাকৰ ব্যৱহাৰ যে এনে হ’ব। নিজৰ ছোৱালীক বিশ্বাস নকৰি কৰি লৈছিল বন্ধুক। বুজাই দিছিল যে কান্দিলে বা আন কোনো ধৰণৰ ৰিয়েক্ট কৰিলে কি হ’ব। কন্দাটো অপৰাধ আছিল। কাৰণ বাহিৰা মানুহে জানিলে ঘৰ খনৰ বদনাম হ’ব। বয়স আছিল তেতিয়া মোৰ বিশ বছৰ। একেবাৰে হোস্টেল পঠিয়াই দিছিল। কোনো দিন খবৰ ল’বলৈ যোৱা নাছিল। বছৰেকত এদিন ঘৰলৈ আহিবলৈ অনুমতি পাইছিলোঁ কিন্তু খুৰাৰ ভয়ত এদিনো শান্তিৰে শুব পৰা নাছিলোঁ।

শেষত পঢ়া শেষ কৰি একেবাৰে ওলাই আহিছিল তাই। শ্বিলঙত দেউতাকে সকলো ব্যৱস্থা কৰি দিছিল। কৈছিল— “ভাল ৰুম। টকাৰ টেনশ্যন নল’বি। সকলো ব্যৱস্থা কৰি দিম। তোৰ সমস্যা হ’লেই মোক ক’বি যিমান লাগে দিম। এনেও তই পাবিয়ে দৰমহা। এজনী মানুহক কিমাননো টকা লাগিব চলিবলৈ। ভাবিবলৈ বাধ্য হৈছিলোঁ সুধিবলৈ মন গৈছিল দেউতা তোমাৰ ছোৱালী মই হয় নে ? মালৈ বহুত মনত পৰিছিল। মা থকা হ’লে এইদৰে অকলশৰে এৰি নিদিলে হেঁতেন কেতিয়াও। ভৰ যোৱন, অচিনাকি ঠাই। যি গ’ল গ’ল আৰু এদিনো খবৰ লব লাগে বুলি অনুভৱ নকৰিলে। তেতিয়াই সংযোগ ঘটিছিল জাহ্নৱীৰ সৈতে। ভাৰা ৰুম বিছাৰি ফুৰিছিলে তাই। মালিকক সুধি থকা দেখিছিলোঁ এদিন। আৰু মই লগত লৈ আনিছিলোঁ মোৰ সাহসৰ বাবে। ভয় লাগে পুনৰ যদি খুৰাৰ দৰে লোক লগ পাওঁ। অফিচত জইন কৰিলোঁ। তাতে লগ পালোঁ প্ৰণৱক। কেতিয়াবা হয় নহয়, গোটেই কেইখন দৰ্জা বন্ধ হৈ গ’লেও এখন দৰ্জা খোলা থাকে। দেৱদূত হৈ আহিল সি। মৰি যোৱা নিষ্ঠা জনী লাহে লাহে তাৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠিলে। জাহ্নৱীয়ে মনবোৰ ঘপককৈ পঢ়ি ল’ব পাৰে সেয়ে নকলেও মুখৰ ৰং দেখিয়েই পঢ়ি পেলাই সকলো।

—“ল গৰম গৰম চাহ...” — তায়ো চকীখন টানি আনি কাষতে বহি ল’লে। থতমত খাই উঠিলোঁ।

—“কি হ’ল কিবা ভাবি আছিলি নেকি?”

—“নাই ভবা।”

সিমানতে সেয়া কথা শেষ। মই জানোঁ তাই চাই আছে মোক এতিয়াও। হয়তো পঢ়িবলৈ চেষ্টা কৰিছে মোক। কেতিয়াবা এনে লাগে যেন জাহ্নৱী নহয় এয়া মোৰ মা হে। তেনেকুৱাতে পাহাৰৰ পৰা শিল দৌল

ভাঙি অহা পানী খিনি বৈ আহে নিৰ্মম ভাৱে বুকুত। তাই বুজে, কিমান বেদনা থাকিলে এজনী ছোৱালীৰ মুখত কথা নাথাকে, হয়তো থাকে, কিন্তু মন নাযায় ক'বলৈ। ক'লে কি হ'ব ? মনতো পাতল লাগিব। তাৰ বাহিৰে একো পোৱা নাযাব। সেয়ে গুপতে মনৰ ভিতৰতে সাঁচি থ'বলৈ চেষ্টা কৰা হয় ইটোৰ পাছত সিটো কথা। আৰু এদিন হৈ পৰে তাই অহংকাৰী এটিটিউডৱালী গাল। আকৌ বেছিকৈ মুখখন চলিলেও বিপদ নহয়। ছোৱালী মানুহ, মুখ চোকা ছোৱালীক কোনে নিব ?

হাতখন কেতিয়ানো তাইৰ হাত দুখনৰ মাজত সুমুৱালেগৈ গমেই নাপালোঁ। কিযে আছে এই হাত দুখনত। কেতিয়াবা নিস্বার্থভাবে ধৰি লয় আৰু কেতিয়াবা স্বার্থৰ বাবে। স্বার্থ সিদ্ধি হ'লে এৰি দিয়ে বহুতে। প্ৰণৱো সেই একেই হ'ল। সি বুজিলে চাগে মুখ ফুটাই নোকোৱালৈকে তাৰ লক্ষ্য সিদ্ধি নহয়। কেতিয়াও ভৱা নাছিলোঁ যাৰ হাত খনত খামুচি ধৰি নতুন জীৱনৰ পাতনি মেলা সপোন দেখিছিলোঁ সিয়ে আজি ভাৰ্জিনিটিৰ প্ৰমাণ বিচাৰিব। তাকো সি—যিয়ে মোৰ চকুপানী মচিবলৈ আগবাঢ়ি আহিছিল। শিল হৈ পৰা কপৌজনী হৈ পৰিলোঁ তাৰ বাক্যবাণত। বিশ্বাস হোৱা নাই মোক সোধাজন সচাঁই মই ভালপোৱা প্ৰণৱ নে বাক.. ?

নানা কথাই জুমুৰি দি আছেহি মনত। কোন সচাঁ কোন মিছাঁ। নে মোৰ জীৱনটোৱে মিছাঁ... ?

—“চা নি, সমস্যা যেনেকুৱাই হওক মনৰ ভিতৰত পাণ্ডুলি থাকিলে কেতিয়াও সমস্যা সমাধান নহয়। মই জানোঁ তোৰ ভনী নহয়। দুয়োজনীয়ে দুয়োজনীৰ বিপদে আপদে লগত আছে। এনে কি কথা যে তই মোকো কবলৈ বেয়া পাইছ ?”

—“বেয়া পোৱা নাই অ'। কিছুমান কথা কবলৈ ভয় লাগে, কিয়ানি তোকো হেৰুৱাই পেলাওঁ।”

—“কেনেকৈ ভাবিলি মই যে সেইখিনি মানুহৰ দৰে।”

—“ভবা নাই। শুন তেন্তে...। কিন্তু বিশ্বাস কৰ, মই কেতিয়াও তাক এনে কথা কবলৈ সুযোগ দিয়া নাছিলোঁ কিন্তু...।”

হৃদয়ত ঠাই দিয়া মানুহৰ বিষয়ে সচাঁ হ'লেও বেয়াকৈ ক'ব নোৱাৰি। জিভাখনৰ ওচৰতে লাগি ধৰে কথাবোৰ। জাহুৰীয়ে হয়তো বুজি পালে।

—“কি কলে প্ৰণৱে ... ? তাক মোৰ সেইদিনাই সন্দেহ এটা হৈছিল। কিন্তু তই বেয়া পাবি বুলিহে। অৱশ্যে মোৰ ধাৰণা ভুলো হ'ব পাৰে বুলি নক'লো।”

—“তই কব লাগিছিল। হয়তো মই আজি তাৰ ইমান পৰীয়া প্ৰস্তাৱ নাপালোঁ হয় তেতিয়া। হ'ব সেইবোৰ বাক বাদ। অফিচৰ পৰা ওলায়েই মই কমলৈ আহিবলৈ ল'ৰা লৰি কৰিছিলোঁ। কিন্তু প্ৰণৱে তাৰ লগত আহিবলৈ জেদ ধৰিলে। মোৰ লগত কথা আছিল হেনো। সেয়ে অফিচৰ কেন্দ্ৰলৈ গলোঁ। সি মোৰ অতীতৰ বিষয়ে পুনৰ সুধিলে। মই অলপ আচৰিত হ'লো। সকলো গম পায়ো পুনৰ কিয় সুধিছে।

সি ক'লে —“চোৱা নি আমি আৰু ছমাহৰ পাছত বিয়াত বহিম এইখিনি কথা ক্লিয়েৰকৈ জানি লোৱা উচিত নতুবা আমাৰ সংসাৰত প্ৰবলেম আহিব। তোমাৰ এনে এটা অতীত থকাৰ পাছতো তোমাক আমাৰ ঘৰৰ বোৱাৰী কৰিম কেছে। কিন্তু তাৰ আগেয়ে আমি এৰাতি লগত থকাটো অত্যন্ত জৰুৰী। লগতে ইটোৱে সিটোক জানিমো ভালকৈ। মই বুলিয়েই নহয় আমাৰ মা-দেউতা, আইতা সকলো এগ্ৰী। তেওঁলোকেই মোক

কৈছে।”

মই কেতিয়াও কল্পনা কৰা নাছিলোঁ প্ৰণৱে মোক সন্দেহ কৰিব। সি মোক কৈছিল যদি খুড়াৰ হাতত মোৰ সতীত্ব শেষো হ'লেহেঁতেন তথাপিও সি মোক নিজৰ কৰি ল'লেহেঁতেন। সি মোক ভাল পায়, মোৰ দেহক নহয়। মই ভাবি পোৱা নাছিলোঁ কি কওঁ। এফালে গোটেই জীৱন অকলে থকাৰ তাড়নাত চটফটাইছিলো, আনফালে সংসাৰ কৰাৰ কথা ভাবি যাৰ ছবি অতদিনে মনত পুহি ৰাখিছিলো তাৰ চৰিত্ৰ মই ভবাতকৈ বহু গুণে পৃথক। মানুহ কিয় মানুহ হৈ জীয়াই থাকিব নিবিচাৰে বাৰু। মোৰ জীৱনটোৰ কোনো মূল্য নাই। সৰুতে মাক হেৰুৱালো। দেউতাকো হেৰুৱাৰ দৰেই। সতীত্ব শেষ হওঁ হওঁ অৱস্থাৰ পৰা বচাই আনিছো। ঘৰ থাকিও মোৰ ঘৰ নাই। অকলশৰীয়া মই। যাক সকলোতকৈ আপোন ভাবি ল'লোঁ তাৰো চৰিত্ৰ ৰহস্যময়। সি মোক বুজিয়েই পোৱা নাছিল নে অতদিনে? এৰাতিতে কি বুজিব? সি মোক নাইবুজা যদিও মই তাক আজি বুজি পালোঁ। এশাৰী বাক্যই মোক আকৌ খহাই নিলে।

“তই অকলশৰীয়া নহয়। মই আছোঁ। মানুহক চিনিবলৈ এশাৰী বাক্যই যথেষ্ট। তাৰ পাছত ক...” মোৰ ভাৱনাত যতি পৰিলে। মই বিৰোধিতা কৰিলোঁ, কিন্তু সি নামানে। মই আমাৰ ভালপোৱাৰ শপত খাই কলোঁ যে সকলো সচা কৈছোঁ সি বিশ্বাস নকৰিলে। যদি মই তাৰ কথা মানি নলওঁ আন ছোৱালী বিয়া পাতিব— ঘৰৰ পৰা চাই দিয়া। কি ঠিক মই ধৰণৰ বলি হোৱা ছোৱালীও হ'ব পাৰোঁ হেনো আৰু তেনেকুৱা ছোৱালীৰ অপাৰেশ্যন কৰিলে বেবিও নহয় কেতিয়াবা। মই তাক বুজালোঁ, সি নুবুজিলে। শেষত মোক এদিন সময় দিছে, ভাৱি উত্তৰ দিব লাগে। হুকুকাই কান্দি উঠিলে তাই। ভগৱানক ইমান প্ৰাৰ্থনা কৰিলোঁ কাকো আৰু কাঢ়ি নিনিবলৈ, কিন্তু নুশুনিলে ভগৱানে। সকলো মিছা। এই পৃথিৱী খনেই মিছা।

“যদি তোৰ বিয়া হৈ যায় প্ৰণৱৰ লগত সুখী হ'ব পাৰিবিনে?” বিশ্বয়কৰ দৃষ্টিৰে জাহ্নৱীলৈ চাই পঠিয়ালোঁ। সুখী হ'ব পাৰিম নে মানে? কিয় নহ'ম, ভাল পাওঁ তাক। ঘৰৰ পৰা আঁতৰি থকা পাছত অভিভাৱক হিচাপে সিয়েইতো আছে জীৱনত। তাৰ বাবেইতো পৃথিৱীখন পৃথিৱীৰ দৰে দেখিবলৈ লৈছোঁ। তাৰ ঘৰখনেও মোক বহুত মৰম কৰে।

“কি ভাবি আছে? মই কওঁ শুন। তই কেতিয়াও তাৰ লগত সুখী হ'ব নোৱাৰ। তই ভাগ্যবান যে বিয়াৰ আগেয়ে তাৰ চৰিত্ৰ বিষয়ে গম পালি। পাছত যদি এইষাৰ কথাকে শুনাই থাকে। সি তোক যদি ভাল পালেহেঁতেন কেতিয়াও আন ছোৱালীক বিয়া পতাৰ কথা তাৰ মনলৈ নাহিলেহেঁতেন। তয়ো জান এটা সম্পৰ্ক বিশ্বাস আৰু বুজাবুজিৰেহে চলি থাকে। যিটো দেখিছ জানো তাৰ লগত। সুখী থাকিবলৈ জীৱনত কিছুমান মানুহ থাকিব লাগিবই বুলি ক'ৰবাত লিখা আছে নেকি? নিসংগতাবোৰক ভাল পাবলৈ ল। এটা সম্পৰ্কত বান্ধখাই তিলতিলকৈ মৰাৰ সলনি অকলশৰে থাকি সুখী হৈ থাক। তই বিচৰা তোৰ ৰাজকুমাৰজন আছে ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত। তই ধৈৰ্য ধৰ। মই ভাৱো তই যে দুৰ্বল নহয় দেখুৱাই দে তাক।”

“হয়, বিয়াৰ আগেয়ে তাৰ নজনা এটা অধ্যায় আজি জানিলোঁ। তাৰ কথাত স্পষ্টীকৰণ আছিল যে এৰাতি তাৰ লগত নকটালে গোটেই জীৱনৰ বাবে তাক হেৰুৱাম। আৰু যদি সকলো হৈ যোৱা পাছতো বিশ্বাস নকৰে...? প্ৰশ্ন কৰিলোঁ নিজক। খং উঠি আহিল। এইবোৰৰ জাতেই এনেকুৱা। মই মানুহ চিনাত কিয়

ভুল কৰিলোঁ..? কিন্তু তাৰ অবিহনে মই কেনেকৈ জীয়াই থাকিম। কিন্তু পাৰিব লাগিব। এনে মানুহ মোৰ জীৱনত বুলিয়েই নহয় কাৰো জীৱনৰ বাবে যোগ্য নহয়। মই পাৰিব লাগিব, পাৰিব লাগিব। জীৱনত মোক পুৰুষৰ প্ৰয়োজন নাই। মই অকলেই আছোঁ ইমান দিনে। কেৱল দুখবোৰ ভগাইহে লৈছিলোঁ। তাকো স্বাৰ্থত। উহ...।”

ম'বাইলটো হাতত তুলি লয়। কণ্টেক লিপ্তত নম্বৰটো বিচাৰে। মাই লাভ। ডায়েল কৰে।

তুমি ...আকাশৰ এপাহি জোনাক

তুমিহৃদয়ৰ এচাটি বতাহ

তোমাৰ চকুজুৰি

বুকুখন বিষাই আহে। সিদিনা সি গাই শুনাইছিল তাইৰ প্ৰিয় গীতটি আৰু...।

—“নি উম.... হেল্ল’ টিউনটো কিয় দি থৈছোঁ এইটো জানা ?”

—“কিয় ?”

—“কাৰণ সেয়া মোৰ অনুভৱ তোমাৰ বাবে।”

নাই এইদৰে দুৰ্বল হ’লে নহ’ব। উশাহটো দীঘলীয়াকৈ টানি লয় তাই। ক্ষণেক পাছতে ৰিচিভ হয়।

—“নি কোৱা...” — তাৰ মাতত উৎকণ্ঠা। অথনিৰ সেই খং নাই। মোৰ তোমাৰ লগত কথা আছিল।

—“কোৱা আক’...।”

—“তাৰ আগেয়ে আজি মই বিচৰা কথাটোৰ উত্তৰ দি লোৱা। তুমি ৰেদি হ’লা নে?”

—“চিঃ ...” তাৰ মুখৰ বাক্য। এইটো মই ভালপোৱা প্ৰণৱ হবই নোৱাৰে। নিশ্চয়নোৱাৰে।

—“মই সম্পৰ্কত থাকিব নোৱাৰোঁ প্ৰণৱ।...” আৰু দীঘলীয়া নকৰোঁ। আজিয়েই সকলো শেষ। তুমি

যি বিচাৰিছিলো সেয়াই হ’ল কেৱল তোমাৰ আশাটো পূৰণ নহ’ল। চ’ৰি গুডবাই।

—“নি” কিবা এটা হয়তো ক’বলৈ লৈছিল, ডিচকানেষ্ট কৰি দিলে ফোনটো। আজি যেন তাই মুক্ত।

মনটো পাতল লাগিল। গধুৰ শিল এটা বুকুত লৈ আছিলোঁ। এক ধন্যবাদৰ চাৰনিৰে জাহুৰীলৈ চলোঁ।
তায়ে সৰ্হাৰি জনালে।

সোণসেৱীয়া কথা

* সাহিত্যই জাতীয়ত্বৰ আচল চিনাকী। সাহিত্য অবিহনে কোনো জাতিৰ অস্তিত্ব টিকি থকাৰ সম্ভাৱনা নাই।

— পদ্মনাথ গোহাঁঞিবৰুৱা

* ভুল ত্ৰুটিৰ মাজেদি আগবাঢ়ি নতুন লেখক সকলৰ নিজে নতুন পথৰ সন্ধান পাব বুলি মোৰ ধাৰণা।

— ত্ৰৈলোক্যনাথ গোস্বামী

টপ বেংক

►►সুমন গগৈ
যষ্ঠ বাৰ্ষিক

—“আইতু আহাঁ ভাত খাই লোৱা হি। এঘাৰটা বাজিবৰ হ’ল।”

পাকঘৰৰ পৰা সৰ্বেশ্বৰৰ মাত। মাতৃহীনা গৌৰী ওৰফে আইতুৰ সকলো আলপৈচান সৰ্বেশ্বৰ কাইয়ে কৰে। গৌৰী হৈছে এটা আচ্যৰন্ত পৰিয়ালৰ একমাত্ৰ সন্তান। গৌৰীৰ দেউতাক এজন প্ৰখ্যাত ব্যৱসায়ী। তেওঁৰ হাতত সময় বুলিবলৈ একেবাৰে নাই। তথাপিও ঘৰখনত কেতিয়া কি প্ৰয়োজন হয় সকলোবোৰ খবৰ ৰাখে। পত্নী বনশ্ৰী ঢুকোৱা আজি সাত বছৰ হ’ল। সেইদিন ধৰি ঋতুৰাজ মানে গৌৰীৰ দেউতাকে ব্যৱসায়টোকে জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা বুলি ধৰি লৈছে। গৌৰীয়ে বৰ্তমান মেট্ৰিক পৰীক্ষা বাবে প্ৰস্তুতি চলাই আছে। পঢ়াতকৈ নাচ গান লৈ ব্যস্ত থাকি ভাল পায় তাই। কিন্তু দেউতাকৰ ৰঙা চকুৱে এইবোৰৰ পৰা বহু দূৰলৈ গৌৰীক লৈ গ’ল।

—“আইতু তোমাক ভাত খাবলৈ আকৌ ক’ব লাগিব নেকি?” পঢ়া টেবুলৰ পৰা গৌৰীয়ে দেউতাকৰ মাত শুনি ডাইনিং টেবুল পালেগৈ।

—“সৰ্বেশ্বৰ কাই, আমাৰ আইতুয়ে ভালদৰে পঢ়া শুনা কৰিছে নে?” খাই থাকোঁতে সৰ্বেশ্বৰক উদ্দেশ্য কৰি ঋতুৰাজে সুধিলে। সৰ্বেশ্বৰে কি উত্তৰ দিব ভাবি পোৱা নাই কিন্তু উত্তৰ নিদিলেও যে মৰিব সেইটো কথা ভালদৰে জানে। ফ্ৰাই কৰা বেঙেনা অলপ আইতুৰ কাঁহীত দি লাহেকৈ উত্তৰ দিলে —“পঢ়িছে সদায় ৰাতি দহ বজালৈকে পঢ়ে আৰু ৰাতি পুৱা পাঁচ বজাতে উঠি আকৌ পঢ়া টেবুলত বহে।” সৰ্বেশ্বৰ কাইৰ উত্তৰ শুনি আইতুৰ বুকু ধিপিং কৰি গ’ল। ইমান মিছা কথা, অথচ তাইক বচাবলৈকে ক’লে। সাধাৰণতে ঋতুৰাজ খঙাল কিন্তু খঙটো অনবৰতে দেখুৱাই নুফুৰে। তেনেকুৱা এজন মানুহৰ আগত মিছা ক’বলৈ সাহস খুব কম সংখ্যকৰহে থাকে। সৰ্বেশ্বৰৰ উত্তৰটো শুনি কিছু পৰ থমকি বৈ জীয়েকক উদ্দেশ্য ক’লে —“শুনা আইতু, মাৰাৰ অবিহনে তোমাক কেনেকৈ ডাঙৰ দীঘল কৰিছোঁ তুমি জানাই। তেনেসুলত তুমি যদি ভালদৰে নপঢ়া আমাৰ কেনেকুৱা লাগিব ভাবি চাবা। তুমি এতিয়া সৰু হৈ থকা নাই যে তোমাক আমি বাৰে প্ৰতি একেটা কথাকে বুজাই থাকিম। তুমি কোনো ঠেলাৱালা বা বিস্মাৱালাৰ ছোৱালী নহয় যে গীতাৰ দৰে ছোৱালীৰ লগত বন্ধুত্ব ৰাখিবা। তাইৰ দেউতাক কি? এজন সাধাৰণ কৰ্মচাৰী।”

ক্ৰমান্বয়ে দেউতাকৰ মাতটো টান আৰু উচ্চ হৈ আহিছে। আজিয়েই নহয় সদায় আইতুয়ে এনেকুৱা ঘটনা বোৰৰ সন্মুখীন হৈ আহিছে। লাহেকৈ হাত ধুই আইতু নিজৰ কাম পালেহি। লাইটটো অফ কৰি বিছনাত পৰিলে তাই। কিন্তু বাৰে বাৰে কাণত বাজি থাকিল দেউতাকৰ সেই কথাষাৰ —“তই যদি এইবাৰ পৰীক্ষাত অসমৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থান পাব নোৱাৰ তেতিয়া মোক দেউতা বুলি নামাতিবি ...।” দেউতাৰ মানসিকতা বাৰু কিয় এনেকুৱা? ইয়াৰ বাবে দায়ী কোন? সমাজ নে বৰ্তমান পৰিস্থিতি? দুচকু কেতিয়া জাপ খালে তাই

গম নাপালে। ৰাতিপুৱা সৰ্বেশ্বৰ কায়ে জগাই দিয়াৰ বাবেহে আইতুৰে সাৰ পালে। ৰাতিপুৱাই দেউতাকে কাৰোবাক বকি আছিলে। কাক কি কৈ আছিলে আইতুৰ কাণত নুসোমালে। দিনৰ পিছত দিন পাৰ হৈছে আইতুৰো মেট্ৰিক পৰীক্ষা কাষ চাপি আহিছে। দেউতাকৰ ৰঙা চকু আৰু ৰঙা হৈ গৈছে। দেউতাকৰ মতে পৰা হ'লে খোৱা-শোৱা বাদ দি চৌবিশ ঘণ্টাই পঢ়িব লাগে। আইতুৰ অসহ্য হয়। দেউতাকক একো ক'বও নোৱাৰে। তেনেদৰে পৰীক্ষা পাৰ হৈ বিজাল্টৰ সময় পালেহি। আইতু ওৰফে গৌৰীৰ নাম ফলাফল আঠ নম্বৰ স্থানত আহিলে। অথচ কৰ্মচাৰী জীয়েক বুলি হ'হা গীতাৰ নাম এক নম্বৰ স্থানত আহিলে। ইয়াতে যেন কাল নামি আহিল আইতুৰ জীৱনলৈ। দেউতাকে কোৱা কথাষাৰ কানত ভালকৈ বাজি আছে। সেইদিনা সিহঁতৰ ঘৰত মানুহ মৰা ঘৰ এখনৰ দৰে নিজান হৈ আছে। সঁচাই যেন সিহঁতৰ মাজৰ পৰা কোনোবাই চিৰদিনলৈ আঁতৰি যাব কোনেও ভবাই নাছিল। ৰাতি ন বাজি গৈছে, অথচ একেবাৰে ভৰ ৰাতিৰ দৰে ঘৰখন নিজান হৈ আছে। তাই লাহেকৈ নিজৰ ৰুমৰ পৰা ওলাই দেউতাকৰ ওচৰলৈ গ'ল। কিন্তু দেউতাকৰ মুখত একুৰা জীয়া জুই দেখি আইতুয়ে লাহেকৈ ক'লে। দেউতা তুমি মোক বেয়া পাই নাথাকিবা। এইবাৰৰ পৰা ভাল কৈ পঢ়িম। কিছু সময় ৰৈ দেউতাকে একো উত্তৰ নিদিয়া দেখি তাই আকৌ নিজৰ ৰুম পালেহি। পঢ়া টেবুলত বহি এখন বহী লৈ তাই লিখি গ'ল — "... মৰমৰ দেউতা, মোক ক্ষমা কৰি দিবা। তোমাৰ আশা মই পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলোঁ এই জনমত আৰু যে কোনোবা এটা জনমত মই তোমাৰ আশা পূৰ কৰিব পাৰিম তাৰো প্ৰতিশ্ৰুতি দিব নোৱাৰোঁ। সেই কাৰণে ভগৱানক ক'ম গৈ এই পৃথিৱীত জনম দিলে তোমাৰ সন্তান হৈ জন্ম নিদিয়ে যেন। তুমি মানৱ নহয় দানৱ। সন্তানক প্ৰতিযোগিতাত এৰি দি তোমালোকৰ দৰে দেউতাকবোৰে ৰং চোৱা। তোমাৰ দৰে দেউতাক থকালৈকে চিৰদিনলৈ হেৰাই থাকিব আমাৰ দৰে সন্তানবোৰ। তুমি সদায় কোৱা নহয় —তই সদায় প্ৰথম হ'ব লাগিব। চোৱা দেউতা মই প্ৰথম হ'লো..। চুইচাইড নোট খনত আৰু কিবা কিবি লিখা আছিলে কিন্তু পাংখা খনত ওলমি থকা আইতুৰ শেতা পৰি যোৱা মুখ খনলৈ চাই ঋতুৰাজ বহি পৰিল। তেওঁৰ সম্পত্তি, টকা পইচা, অহংকাৰ এইবোৰৰ তুলনাত জীয়েকৰ কথাবোৰ, সৰু সৰু সপোনবোৰৰ মূল্য যে বহু বেছি এই কথা তেওঁ উপলব্ধি কৰি ছকছকাই কান্দি উঠিল।।

* ইচ্ছাশক্তি য'ত প্ৰবল, তাত জটিলতাই কোনোধৰণৰ প্ৰতিবন্ধকতাৰ সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰে। — নিকেলো মেকিয়াভেলি
* আমি এই ভাবি সান্ত্বনা লভিব পাৰো যে সংগ্ৰাম যিমনেই কঠিন হ'ব জয়লাভো সিমনেই গৌৰৱময় হ'ব। — টমাছ পেইন

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

অব্যক্ত বেদনা

►► নিয়নকুমাৰ তাঁতী
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

এই ষাঠি বছৰ বয়সীয়া ৰুগীয়া দেহাটি লৈ, চাকৰি জীৱনৰ পৰা ৰিটায়াৰমেণ্ট লোৱাৰ ঠিক দুটা দিনৰ পিছতেই যে ঢপলিয়াই আকৌ এনেকৈ উভটি আহিব লগীয়া হ'ব বুলি হয়তো ভবা নাছিলো।

৯০ কিলোমিটাৰ দীঘলীয়া বাট এটা গাড়ী চলাই এনেকৈ, হঠাতে অকলে।

অৱশ্যে অকস্মাতে এনেকৈ মই আহিব লগীয়া হোৱা বুলি গম পোৱা হ'লে, জয়াই লগত অহাৰ বাবে প্ৰায় এক ৰকম জেদ কৰিলে হয়। জানো। কিন্তু ইমান দিনৰ মূৰত গাঁৱৰ ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ ঠিক এটা নিশাৰ পিছতেই যদি আমি দুয়োটাই হঠাতে এনেকৈ পুৱাই পুৱাই নোহোৱা বুলি ঘৰৰ মানুহে গম পায়, তেন্তে হয়তো চিন্তিত হ'ব।

ভাবিব — 'কেচটো মেজৰ'।

সেয়াও কথা নাছিল

তাতে কৰবাত যাব লগীয়া হ'লে, মাইকী মানুহৰ যিহে লেঠা। যোৱা ৩০ টা বছৰে মনে মনে সহ্য কৰি আছিলো। আৰু নোৱাৰি... তাতে সময়ৰ একেবাৰেই অভাৱ। অসম্ভৱ।

ড্ৰাইভাৰজনে যোৱাকালিয়েই ষ্টাফ কোৱাৰ্টাৰৰ পৰা আমাক গাঁৱৰ ঘৰখনত থৈ বিশেষ কাৰণত সি মালৱাহী গাড়ীখনতেই আকৌ ঘৰলৈ উভতি গ'ল।

তাৰ ঘৰ অৱশ্যে আমাৰ ঘৰৰ পৰা ৬-৭ কিলোমিটাৰ মান আঁতৰত। ঘৰলৈ যোৱাৰ আগত সি কেইদিনমানৰ কাৰণে মোক ঘৰতে অকনমান আৰাম কৰাৰ সজ উপদেশ দি কৈছিল “ছাৰ, সব বাদ দি কেইদিনমানৰ কাৰণে ঘৰতে অকন ৰেষ্ট কৰক। এতিয়া আপোনাৰ অকনমান আৰামৰ প্ৰয়োজন...”। কথাটো পিছে নোহোৱা নহয়, ইঞ্জিনীয়াৰৰ চাকৰি। যোৱা ৩২ টা বছৰে চাকৰিৰ গধুৰ দায়িত্ব। ৰিটায়াৰমেণ্টৰ পিছত, এতিয়া অন্ততঃ নিজৰ বুলিবলৈ অকনমান সময়ৰ প্ৰয়োজনবোধ কৰো। কিবা দৰকাৰ হ'লে আকৌ মাতি পঠিয়াবৰ বাবেও সি কৈ থৈ গৈছিল যদিও যোৱা নিশা গোটেইবোৰ একেলগে এসাঁজ খোৱাৰ পিছত সিহঁত কেইটাৰ উভতি যাওঁ মানে যথেষ্ট পলম হৈছিল সেয়ে আজি ৰাতিপুৱাতেই আকৌ তাক আমনি কৰিবৰ একেবাৰেই ইচ্ছা নহ'ল।

আকৌ এবাৰ ভাবিছিলো, মোৰ ৰিটায়াৰমেণ্টৰ কথা শুনি যোৱাকালি নিশাই গুৱাহাটীৰ পৰা অহা আমাৰ সৰু বোপাকে লগত লৈ অহাৰ কথা, কিন্তু আচল কথাটো যেতিয়া সি গম পাব তেতিয়া হয়তো মোৰ ওপৰত ক্ষোভিত হ'ব। সি হয়তো ক'ব, পাপা মোৰ এটা দিন নষ্ট কৰি, তোমাৰ এই বুঢ়া বয়সত মোক, এইবোৰ কামৰ কাৰণে লগত লৈ আহিছা? সি আজিকালিৰ মডাৰ্ণ আৰু প্ৰেক্টিকেল ল'ৰা। ছেহঃ নোৱাৰি

যোৱা ৩২টা বছৰে, চৰকাৰী চাকৰি সূত্ৰে.... অসমৰ বিভিন্ন ঠাইত ঘূৰি ফুৰিছোঁ। অসমৰ কেইবাখনো

ঠাইত কাম কৰিছে। চাকৰিৰ কাৰণে, কিমানবাৰ ঘৰ কিস্তি ঠিকনা সলাইছে তাৰ ঠিক নাই। যোৰহাট, শিৱসাগৰ, লক্ষীমপুৰ, নলবাৰী.... আৰু শেষত গোলাঘাট পি. ডব্লিউ. ডি. ডিপাৰ্টমেণ্টৰ পৰা এগৰাকী 'ছিনিয়ৰ চিভিল ইঞ্জিনিয়াৰ' হিচাপে অৱসৰ গ্ৰহণ.....। চাকৰিসূত্ৰে বিভিন্ন ধৰণৰ মানুহৰ লগত লগ পোৱাৰ সুযোগ পাইছে, তেওঁলোকৰ লগত খাইছে, উঠিছে, বহিছে। সেইয়া লাগে মোৰ সহকৰ্মী সকলেই হওঁক বা দিনে নিশাই লগ পোৱা মোৰ ষ্টাফ কোৱাৰ্টাৰৰ চৌপাশৰ মানুহবোৰেই হওঁক। সেই প্ৰত্যেকগৰাকী মানুহৰ লগতেই মোৰ সম্পৰ্কটো অলপ বেলেগ ধৰণৰ। কিন্তু ক'তা, আগতেচোন কোনো দিনেই এনেকুৱা হোৱা নাছিল। তেনে কিয় এই বৃদ্ধ বয়সত এইবোৰ....??

এনেতে ক্ৰিং ক্ৰিং কৈ বাজি উঠা মোবাইল ফোনটোৰ শব্দত ইঞ্জিনিয়াৰ বৰুৱাই তেওঁৰ গাড়ীখন ৰাস্তাৰ একেবাৰে কাষলৈ চপাই দিলে। এইয়া বহুমানৰ ফোন.....।

সময় থাকোতেই গৈ পালেই বক্ষা। আৰু এক ছেকেণ্ড সময়ো পলম নকৰাকৈ মি. বৰুৱাই এইবাৰ আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। গন্তব্যস্থান গোলাঘাট অভিমুখে

এই বহুমান আমাৰ ঘৰখনৰ ৰাতিপুৱাৰ এগৰাকী নিয়মীয়া আলহী। ঠিক আলহী বুলি ক'লে ভুল কোৱা হ'ব, অৱশ্যে ঘৰৰ এগৰাকী সদস্যৰ নিচিনা। আজি, তেওঁ ৰাতিপুৱাই মোলৈ ফোনটো নকৰা হ'লে হয়তো

কালিয়েই, তাৰ মালিকৰ হাতত দিবলগীয়া মাহেকীয়া পেমেণ্টটো কৰি থৈ আহিছে। সি নাছিল। মালিকে অৰ্ডাৰ কৰা কিতাপৰ টোপোলাটো ৰিচিৰ্ভ কৰিবলৈ সি বাছ ষ্টেণ্ডলৈ গৈছিল। মালিকে গুৱাহাটী, ডিব্ৰুগড়ৰ পৰা কিতাপ, বহী আনি গোলাঘাটৰ বজাৰত বিক্ৰী কৰে। ডাঙৰ কিতাপৰ দোকান, ঠিক বাটা পইণ্টৰ কাষটে, "আস্থা পুস্তকালয়"। কেতিয়াবা, অৰ্ডাৰ কৰা পাৰ্চেলবোৰ বাছ, ট্ৰাকবোৰত দি পঠিয়ালে ষ্টেণ্ডলৈ সি ৰিচিৰ্ভ কৰিবলৈ যায়। অঃ আৰু ৰাতিপুৱা ৫ বজাতে যোৰহাটৰ পৰা অহা নিউজ পেপাৰৰ গাড়ীখনৰ পৰা নিউজ পেপাৰ খিনিও সিয়েই কালেক্ট কৰিব লাগে। পেপাৰখিনি একাদিক্ৰমে চিজিল কৰি, তাৰ ওপৰত কাষ্টমাৰৰ নামবোৰ ধুনীয়াকৈ গোট গোট আখৰে লিখি, চাইকেলৰ বাস্কেট, কেৰিয়াৰত বান্ধি ঘৰে-ঘৰে দি অহাৰ দায়িত্বও তাৰ।

এইয়া তাৰ ৰাতিপুৱাৰ নিত্য নৈমিত্তিক কাম।

ভাল ইনকাম। বেছ কষ্টও কৰে.....

যোৱা ১১ টা বছৰে আমাৰ চিনাকী। মই ঠিক গোলাঘাটলৈ বদলি হৈ অহাৰ পৰা... তেতিয়া তাৰ বয়স খুউব সম্ভৱ ৮-৯ বছৰ। দেউতাকৰ স্বাস্থ্য অসুস্থ থকাৰ দিন কেইটা সিয়েই দেউতাকৰ ওখ জেনছ'ৰ চাইকেলখন লৈ পেপাৰবোৰ দি থৈ যায়। এনেতে এদিন অসুস্থ দেউতাকৰ স্বাস্থ্য আৰু বেছি অৱনতি হৈ ঢুকুৱাৰ পিছত দৈনন্দিন ঘৰে ঘৰে পেপাৰ দিয়া দেউতাকৰ চাকৰিটো অৱশেষত মুৰপাতি ল'লে।

প্ৰথমতে, দোকানৰ মালিক এই বিষয়ে একেবাৰে সন্মত নাছিল যদিও পিছলৈ মাকৰ অনুৰোধ মতে, জেষ্ঠ ল'ৰা আৰু ঘৰ খনৰ একমাত্ৰ উপাৰ্জনৰ উৎস হিচাপে "আস্থা পুস্তকালয়"ৰ স্বত্বাধিকাৰ — চৌধাৰীয়ে অৱশেষত 'না' কব নোৱাৰিলে।

ৰাতিপুৱা মানুহৰ ঘৰে ঘৰে পেপাৰ দি অহাৰ পাছত সি স্কুললৈ যায়। দুপৰীয়া স্কুলৰ পৰা অহাৰ পিছত আজৰি হৈ আকৌ কিছু সময় দোকানত মালিকক সহায় কৰি দিয়ে। আবেলি, মাকে কৈ পঠিওৱা তালিকাখনৰ মতেই... সন্ধ্যা, দোকানৰ পৰা উভতি অহাৰ সময়ত খৰ খেদাকৈ শাক-পাচলি বজাৰ কেইটা নি মাকৰ হাতত তুলি দি সি পঢ়াত বহে। দেওবাৰৰ দিনটো, সি গোটেই দিনটোৱে দোকানত থাকে। এনেকৈয়ে আৰু মাকে য'ত ত'ত কাম কৰি পোৱা দুই চাৰি পইচাবেই সিহঁতৰ ঘৰ খন চলে। নিজেও পঢ়ে, ভনীয়েককো পঢ়ায়।

এতিয়া সি এজন ১৯-২০ বছৰীয়া ডেকা ল'ৰা। এইবাৰ সি বি.এ. ফাৰ্ষ্ট ইয়াৰৰ ষ্টুডেণ্ট। পঢ়া শুনাৰত ভাল, বেছ ভদ্ৰ ল'ৰা....। সৰুৰে পৰা তাক বেছিসময়েই মোৰ সন্মুখত থিয় দি অহাই দেখিছো। বিহু, উৎসৱ-পাৰ্বনে বাইদেৱেকে তালৈ চাহ জলপান কৰে। সেয়ে কিবা উৎসৱ-পাৰ্বণৰ দিনকেইটাত সি, বাইদেৱেকৰ হাতৰ চাহ টুপিলৈ বৰকৈ আশা পালি থাকে। মোৰ অনুপস্থিতিত, বাইদেৱেক-মোৰ পত্নী জয়াৰ কঠোৰ আদেশ অমান্য কৰিব নোৱাৰি সি বাহিৰৰ কাঠৰ চকীখনতে অকনমান বহে। মোক সন্মুখত দেখিলেই, বাইদেৱেকে দিয়া চাহ জলপানখিনি কোনো মতে সি নাকে কাণে গুজি মোৰ চকুৰ পৰা সাৰিবৰ চেষ্টা কৰে।

কি ঠিক, কোনটো সময়ত তাক কেনেধৰণৰ প্ৰশ্ন শুধিব পাৰো, কোনে জানে?

এই বোলে ৰহমান, “প্ৰথম অসমীয়া ভাষাত প্ৰকাশিত বাতৰি কাকতখনৰ নাম কি?”

কেতিয়াবা আকৌ, “এ. পি.জে. আব্দুল কালামৰ সম্পূৰ্ণ নামটো কি?”

এইয়া অৱশ্যে, কাৰোবাৰ বুদ্ধিমত্তাৰ নমুনা জুখি চোৱাৰ অভিপ্ৰায় মোৰ মুঠেই নহয়। মুঠতে, আমি জানিব লগীয়া কিছু প্ৰয়োজনীয় কথা তাৰ মগজুত টুকুৰিয়াই দিবৰ যত্ন কৰো। অকল খায়-বৈ জীয়াই থকাটোৱেই জীৱন নহয়।

সৌ সিদিনা, কাতি বিহুৰ দিনা সি আমাৰ ঘৰলৈ আহিছিল। প্ৰত্যেক দিনৰ দৰেই সিদিনাও নিউজ পেপাৰ দিবলৈ। বাইদেৱেকে দিয়া চাহ টুপি খাই থকাৰ পৰাই অকনমান সেমেনা সেমেনিকৈ মোক শুধিছিল, “ছাৰ আপোনালোক যাবগৈ নেকি?”

মোৰ আৰু বুজিবৰ বাকী নাথাকিল, জয়াই ছাগৈ মোৰ ৰিটায়াৰমেণ্টৰ কথা ইতিমধ্যে তাক কৈছে। নকবইবা কিয়? সিতো এতিয়া আপোন মানুহ।

“হয়... ডিচেম্বৰৰ শেষলৈ।”

“আৰু মাত্ৰ ডেৰ মাহ?”

তাৰ সমগ্ৰ মুখ মগলত এক অবুজ আৱেগৰ ৰেখা কেইডাল জিলিকি উঠিল। হয়তো আমাৰ কোৱাৰ্টাৰটো পাৰ হৈয়ে পোৱা শইকীয়াৰ ঘৰলৈ যাওঁতে তাৰ আমালৈ মনত পৰিব। বিহু, ঈদত তাৰ বাইদেউৱেকৰ আদৰ, আলপৈচানবোৰলৈ মনত নপৰিবনে?

এইযে মোক দেখিলেই কিজানি ইতস্ততঃ হয় বুলি, জয়াই মনে মনে তাৰ হাতত তুলি দিয়া নতুন কাপোৰ, পিঠা পনাৰ টোপোলাবোৰৰ কথা।

কিন্তু সি মোৰ ভাবনাৰ যতি পেলাই ঠিক মোৰ অনুমানৰ বিপক্ষে অন্য এক ধৰণৰ প্ৰশ্ন কৰিছিল.... “আপোনালোক যোৱাৰ পিছত ইহঁত কেইটাৰ বাৰু কি হ'ব?”

“কোন কেইটাব? কি হ'ব?”

“হয়তো, কোনোদিনেই চোন ভাবিবৰ.....”।

মই তাক কিবা এটা কৈ উঠাৰ আগতেই, জয়াই প্ৰায় বসিকতা কৰিয়েই তাৰ উত্তৰটো দিছিল....“যাওতে সব গাড়ীত ভৰাই লৈ যাম।”

বাইদেৱেকৰ এনে অযুক্তিকৰ কথাৰ যুক্তি দাঙি তৰ্ক কৰা অবাস্তৱ বুলি ভাবিয়েই হয়তো সি সিদিনা মনে মনে আঁতৰি গৈছিল।

আৰু আজি?

সিহঁত কেইটাই যে এনে অভাৱনীয় কাণ্ড কৰিব কোনে জানিছিল।

মই তেতিয়া নতুনকৈ গোলাঘাটলৈ বদলি হৈ আহিছোহে মাত্ৰ।

ঠিক ৰাতিপুৱাই অহা কিনকিনিয়া বৰষুণজাকৰ অন্তত কেঁচা মাটিৰ কেচেমা কেচেম গোন্ধটোৱে দেহ মন উতলা কৰা ফাগুণৰ এটি চঞ্চল ৰাতিপুৱা...।

বাবান্দাৰ কাঠৰ চকী এখনতে বহি পুৱাৰ চাহ কাপৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থকাৰ সময়তে, খুব সাৱধানৰশতঃ লোহাৰ গেট খন খুলি কোনোবা অলপ ওখ, শীৰ্ণকায়, অৱয়বৰ অচিনাকী মানুহ এজন ভিতৰলৈ সোমাই আহিল।

হয় মই ঠিকেই অনুমান কৰিছো। তেওঁক মি. চৌধাৰীয়ে পঠিয়াইছে। আমাৰ পেপাৰ দিয়া মানুহজন, মহম্মদ ৰফিক...

পুৱাৰ আলহী হেনো শুদা মুখে পঠিয়াব নাপাই। মই জয়াৰ হতুৱাই চাহ একাপ বেছিকৈ কৰালো। যিহেতু আজিৰ পৰা, প্ৰত্যেক দিনেই তেওঁক লগ পায় থাকিম গতিকে এই ছেগতেই আমি কিছু ইজনে সিজনৰ বিষয়ে জানি থলো।

তেওঁ চাহতুপি খাই বিদায় ল'লে। জয়াও আহি মোৰ কাষতে বহিল। মই পেপাৰখনৰ পাত কেইটা লুটিয়াই থকাৰ মাজতেই চাহৰ কাপত হুহা এটা মাৰি আকৌ পেপাৰ খনত চকু ফুৰালো।

এনেতে মই লক্ষ্য কৰিলো, জয়া আৰু মোৰ বাহিৰে অন্য প্ৰাণীও আহি আমাৰ কাষত তেওঁৰ উপস্থিতি সাব্যস্ত কৰিছে...

বাৰু যি কি নহওঁক, নতুন চহৰখনত আমি কেনে আছো অন্ততঃ খবৰ এটা লোৱা কাৰোবাৰ খুবেই প্ৰয়োজন।

প্ৰত্যেক দিনৰ দৰেই সিদিনাও মই ৰাতিপুৱা জয়াৰ হাতৰ চাহকাপৰ অপেক্ষাত। ইতিমধ্যে মহম্মদ ৰফিক, ৰাতিপুৱাৰ পেপাৰখন দি গ'ল। মহম্মদ ৰফিক আচলতে খুবেই ব্যস্ত মানুহ। ৰাতিপুৱা মানুহৰ ঘৰে ঘৰে পেপাৰ দিয়াৰ উপৰিও তেওঁৰ কৰিব লগীয়া কাম বহুত থাকে। গতিকে তেওঁক জোৰ কৰি ৰাখিবলৈ মোৰো বেয়া লাগে। আজৰি থকা দিন কেইটা তেওঁ নিজেই কিছুসময় বহে। তেওঁক দেখিলেই জয়াই চাহ কৰে, চাহ খায় কিছু কথা পাতে। কিন্তু সিদিনা বৰ বিশেষ কাম থকাৰ বাবে, মোৰ অনুৰোধ ৰাখিব নোৱাৰি তেওঁ মোৰ আগত ক্ষমা প্ৰাৰ্থী হ'ল। বাৰু যি কি নহওঁক কামৰ মানুহ। এনেতে জয়াই চাহ দুকাপ আনি মোৰ কাষতে বহিল। মইয়ো চাহত শোহা এটা মাৰি পেপাৰখন মেলি ল'লো।

ব্যস্ততাৰ মাজতো মই মন কৰিছো, মাজে মাজে কাৰোবাৰ হায় উৰুমি আহি যেন মোৰ কানত খুন্দা মাৰিলে।

সামান্য চকু তুলি চাই দেখো, প্ৰায় দুদিনৰ বিৰতিৰ পিছত আমাৰ খবৰ লব অহা অতিথি গৰাকীৰ লগত আজি আৰু এগৰাকী নতুন সদস্য।

হয়তো মাজত কিবা ঘৰুৱা কথাৰ গণ্ডগোল। জানেই নহয় তিৰি মানুহৰ কথা। কথাৰ একো উৰাদিহ নোপোৱাকৈ, সিহঁত দুয়োৰে মাজত উকীল হোৱাৰ ইচ্ছা অৱশ্যে মোৰ একেবাৰেই নাই। “আই এম নট ইণ্টাৰেষ্টেড”। খন্তেকৰ বাবে পথভ্ৰষ্ট চকুহালক আকৌ কাকত খনৰ মাজলৈ ঘূৰাই আনি খেপিয়াই খেপিয়াই প্লেটখনৰ পৰা ভুজিয়া কেইটামান সন্মুখলৈ ছটিয়াই দিলোঁ।

মই মন কৰিছো, এনেকৈ লাহে লাহে সিহঁত দুয়োটা, প্ৰত্যেক দিনৰ আমাৰ ৰাতিপুৱা-আবেলিৰ চাহৰ আড্ডাত যোগ দিয়া হ'ল। মোৰো ভাল লাগে, জয়াৰ একেবোৰ কথাকেনো সদায় সদায় কিমান শূনিম আৰু হয়। জীৱনটো অলপ ৰসিক কৰি তুলিবৰ বাবে মাজে মাজে এনেকুৱা কিবা নতুনত্ব লাগেচোন দিয়ক।

মোৰ কাষতে বহি, বিগত প্ৰায় কেইবাবিটাৰ পৰাই মোক মনে মনে লক্ষ্য কৰি থকা জয়াই এদিন হঠাতে জাঙুৰ খাই উঠিল, প্ৰত্যেক দিনেই ৰাতিপুৱা-আবেলি, অবাবতে নষ্ট কৰা দামী বিকাজিৰ ভুজিয়া কেইটাৰ বাবে। জানেই নহয় তিৰোতা মানুহৰ কথা। কেনেকৈ গিৰীয়েকৰ দুই পইচা বচাই নিজৰ কৈ সেই সাঁচতীয়া টকাখিনিকেই প্ৰয়োজনবশতঃ আকৌ নিজৰ মানুহজনকেই ধাৰে দিয়াৰ কৌশল। এইয়া গৃহিনী মানুহৰ পলিচি। সহজ অৰ্থত, আপোনাৰ মোৰ মগজুৰ বোধ শক্তিৰ বাহিৰত।

এটা সময়ত চাওঁতে চাওঁতে আমাৰ আটাইকেইটাৰ জীৱনলৈ পৰিৱৰ্তন আহিল। সিহঁত দুটা, দিনে দিনে দুটাৰ পৰা চাৰিটা, চাৰিটাৰ পৰা আঠটা হ'ল। “শৰ্মা বেকাৰীৰ পৰা আনিব লগীয়া মোৰ ভুজিয়া কেইটাৰ পৰিমাণো দিনক দিনে বাঢ়ি গ'ল। এই পৰিমাণ ২০ টকাৰ পৰা এটা সময়ত ৮০ টকা চুলেগৈ। এটা সময়ত সেইটো পৰ্যায় পালে গৈ যে, মই মাত্ৰ জোখৰ টকা কেইটা দোকানী জনৰ হাতত তুলি দিলেই হ'ল, লগে লগে তেওঁ দোকানত কাম কৰা ল'ৰাটোক চিঞৰি কয়, “ ছটু, ছাৰকে লিয়ে এক পেকেট লে কে আহ ”। অৱশ্যে পৰিৱৰ্তন আমাৰ জয়াৰ জীৱনলৈও নহাকৈ নাথাকিল। আজিকালি তাই আগৰ দৰে ভুজিয়া কেইটাৰ বাবে মোক অভিযোগ নকৰে। বৰঞ্চ ৰাতিপুৱাই চাহ দুকাপ আনি, ভুজিয়া পেকেট এটা মনে মনে মোলৈ আগবঢ়াই দি ঠিক মোৰ কাষতে বহে। আকৌ আমাৰ চাহ পৰ্ব শেষ হোৱাৰ পিছত, পেকেটতোৰ একেবাৰে তলিত বাছি থকা ভুজিয়া কেইটা, সামৰি সুতৰি প্লাষ্টিকৰ টেমা এটাত সযতনে সাঁচি থয় — আবেলিৰ কাৰণে। ভাল লাগে তেওঁৰ এনেকুৱা মৰমবোৰ। ভাল পাওঁ — মোৰ ভালপোৱা বোৰৰ প্ৰতি তেওঁৰ এনেকুৱা আদৰবোৰ।

যোৱাকালি দুপৰীয়া, আমি আহিবৰ পৰত কোৱাৰ্টাৰৰ প্ৰায় সকলো সা-সামগ্ৰী গাড়ীত তোলাৰ পিছতো ড্ৰাইভাৰজনে মোক বাৰে বাৰে শুধিছিল, “ছাৰ, আপুনি আকৌ এবাৰ ৰুমবোৰ ভালকৈ চাই লওকচোন নিব লগীয়া বস্তু একো পাহৰা নাইতো?” মই মাথোঁ মোৰ মূৰ জোকাৰি তেওঁক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো, “নাই আৰু একো নাই”। কিন্তু কিদৰে বুজাও, ইচ্ছা কৰিও মই সেই সকলোবোৰ বস্তু আমাৰ লগত নিব নোৱাৰো যি

এই পুৰণি ঘৰখনৰ চাৰি বেৰৰ মাজত অ'ত ত'ত পৰি ৰ'ল। বিগত ১১ টা বছৰে এই কেম্পাছ, এই চহৰখনৰ মাজত পাৰ কৰা সেই সোণ সেৰীয়া মুহূৰ্তবোৰ বাৰু আকৌ কেনেকৈ আমাৰ লগত নিওঁ?

এয়া বিদায় বেলাৰ অনুভৱ। 'ৰষ্ট্ৰ ফীলিং এভাৰ'।

জয়াই ভিতৰৰ পৰা প্লাষ্টিকৰ টেমা এটা হাতত লৈ বাহিৰলৈ ওলাই আহি চৌপাশে চালে, নাই কোনো নাই। তাই অসহায় হৈ এবাৰ মোলৈ চাই পঠিয়ালে। তাইৰ সেমেকা চকুযুৰিৰ আগত, মই নিজকে বৰ দোষী যেন অনুভৱ কৰিলোঁ। চৰকাৰী কায়দা কানুনৰ বিপক্ষে ইচ্ছা কৰিও মই আজি নহলেও অন্ততঃ দুদিনৰ পাছত হ'লেও যাবগৈ যে লাগিব সেইয়া সচাঁ। সময়ৰ আগত মই বাধ্য। টেমাটোত বাছি থকা ভূজিয়া কেইটা বাৰান্দা খনতে ছটিয়াই দি তাই একে কোৱে আহি গাড়ীত বহিল। অৱশ্যে আজি মোৰ হে পলম হৈছে, এক আচৰিত ধৰণে, একেবোৰ কামৰ মাজতেই বাৰে বাৰে নষ্ট কৰি আছো সময়বোৰ। এটা সময়ত গাড়ীখন চলিল। আমি মাথোঁ অসহায়ৰ দৰে আলি কেঁকুৰিটোৰ পৰা নেদেখা হোৱালৈ চাই ৰ'লোঁ এৰি অহা ঘৰখনৰ ফালে। বুকুৰ কোনোবা এখিনিত যেন এক অব্যক্ত বেদনাই খুন্দা মাৰি ধৰিলে। আমাৰ কিমানবোৰ যে স্মৃতিৰ সাক্ষী আছিল এই ঘৰখন। ক্ষণেক সময় নীৰৱতাই আমাক দুয়োকেই আৱৰি ধৰিলে। আমি দুয়ো খিড়িকীৰ দুটা মুৰে বহি, ইজনে সিজনক নোচোৱাকৈ কিমান পৰ আহিলোঁ ঠিক নাই। মুঠতে পৰস্পৰে পৰস্পৰক এৰি দিছোঁ কিছুসময়ৰ বাবে, নিজৰ পৃথিৱীখনৰ মাজত। ইতিমধ্যে এৰি অহা ঘৰখনত তেতিয়া, পৰিত্যক্ত স্মৃতিবোৰৰ সৈতে অৱহেলিত ভূজিয়া কেইটা।

আচল কথাটো হ'ল আনদিনাৰ দৰেই ৰহমান আজিও ৰাতিপুৱা নিউজ পেপাৰ দিবলৈ আহিছিল। ইতিমধ্যে আমি এৰি অহা পুৰণি কোৱাৰ্টাৰটোৰ সন্মুখেদি পাৰ হৈ যাওঁতে মুহূৰ্তৰ বাবে সি আমাৰ উদং ঘৰখনৰ ফালে চকু ফুটাই চালে, সিহঁত কেইটামান হেনো তেতিয়াও বাৰান্দা খনত টহল দি আছিল। বৰ বিশেষ একো নাভাবি সি শইকীয়াহঁতৰ ঘৰৰফালে আগুৱাই গ'ল। প্ৰায় আধা ঘণ্টামান সময়ৰ পাছত সেই একে বাটেৰেই টেতিয়া সি ঘূৰি আহিল, তাহাঁত কেইটাৰ এনে অভাৱনীয় কাণ্ডত সি প্ৰায় হতভম্ব হ'ল। উপায় বিহীন হৈ মোলৈ—।

আমি দেখোন আগতেও দুই এদিনৰ কাৰণে— তহানিচোন কোনো দিনেই এনেকুৱা হোৱা নাছিল। তেনে আজি কিয়?

কথাবোৰ মনৰ মাজতে আওৰাই থাকোতেই হঠাতে গৈ ইতিমধ্যে এৰি অহা আমাৰ পুৰণি ঘৰ খনৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'লোঁ। প্ৰায় দুঘণ্টা ধৰি অপেক্ষা কৰি থকা ৰহমানে মোক বাৰান্দাখনৰ ফালে আঙুলিয়াই দেখুৱালে। আচৰিত!

আজি পুৱাৰে পৰা, সহস্ৰাধিক শালিকী চৰায়ে আহি আমাৰ পুৰণি ঘৰখনত ভিৰ কৰিছে। কিছুমানে ঘৰৰ চোতালত, মুখচত আৰু ভেণ্টিলেটৰেদি বাৰে বাৰে নিৰীক্ষণ কৰি আছে উদং ঘৰখন। কিছুমানে আকৌ অধৈৰ্যৰ দৰে বাৰে বাৰে খুটিয়া খুটি কৰি আছে কাঠৰ দৰ্জাখনত। যেন ঘনে ঘনে অজ্ঞাত গৃহস্থক উমান দিব বিচাৰিছে তেওঁলোকৰ উপস্থিতিৰ। কিন্তু

খুউব সন্তপনে লোহাৰ গেটখন খুলি মই গহীন খোজেৰে আগুৱাই গ'লোঁ।

হঠাৎ আৰম্ভ হ'ল এক তীব্ৰ প্ৰতিবাদমুখৰ পৰিস্থিতিৰ। এই প্ৰতিবাদ হয়তো আপোনজনৰ অপেক্ষাৰ। এই প্ৰতিবাদ হয়তো যোৱা ১১ টা বছৰ পৰস্পৰৰ দুৰ্বোধ্য দুটা ভাষাই গঢ় দিয়া অবিশ্বাস্য এখন হৃদয়ৰ বিশ্বাস। মোৰ সন্মুখত এতিয়া আপোন জনৰ অপেক্ষাৰত ক্ষোভিত সহস্ৰাধিক হৃদয় আৰু হাতত ভুজিয়া কেইটামান। হয়তো সেমেকা.....।

* জীৱনত কৃতকাৰ্য হোৱাৰ প্ৰধান উপায় হ'ল নিসন্দেহে নিজৰ কামত নিতৌ আগ্ৰহ অটুট ৰখা, তাৰ বাবে শক্তি অৰ্জন কৰা আৰু সেই কামৰ মাজতে উদ্দীপনা বিচাৰি পোৱা। — উইলিয়াম ফ্লেঞ্চ

আকাশৰ নীলাবোৰ যদি নেহেৰায়

► সত্যব্ৰত গগৈ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

আকাশৰ নীলাবোৰ কিমান দূৰলৈ ব্যাপি আছে? হঠাৎ যদি আকাশৰ নীলাবোৰ সৰি পৰে তেতিয়া কি হ'ব? কহুঁৱা কোমল শুভ্ৰতাই চানি ধৰিবনে আকাশ? মই পাগল হ'বলৈ গৈ আছোঁ নীলাভ। তই শুনিছনে? এ শুন না —

এই ঘৰটো দেখিছ? য'ত আমি দুটা এতিয়া বহি আছোঁ, ঘৰটো দেতাই প্ৰেমত পৰি সজা — মাৰ প্ৰেমত পৰি। আগতে ইয়াত এখন পাহাৰ আছিল। পিছত মাৰ স্মৃতিত দেতাই ইয়াত ঘৰটো সাজিলে। মাৰ প্ৰেমত দেতা পাগল আছিল আৰু মা পাগল আছিল পথাৰখনৰ প্ৰেমত, ফুলবোৰৰ প্ৰেমত, পাহাৰৰ প্ৰেমত — কি জান? জীৱনটো ইমান বহু পৃথিৱীৰ বংবোৰ উপভোগ কৰা পূৰ্বেই জীৱনৰ প্লট পৰিৱৰ্তন হয়। কাহিনী ঘনেপতি সলনি হয়। যিদৰে এটা কাহিনীৰ দৰে মা নোহোৱা হৈ গ'ল, সেই কথাক লৈ মোৰ এতিয়া কোনো ক্ষোভ নাই আনকি দুখো নাই। মাথোঁ ভাল পায় গ'লোঁ মাক আৰু এই পৃথিৱীক।

মোৰ কথা শুনি নীলাভে ভোৰভোৰাই ক'লে, “চুপ্। একদম চুপ্। আৰু এটা শব্দও নকৰি — মোৰ কাণ পকি গৈছে তোৰ একেবোৰ কথা শুনি শুনি।”

দেৱৰাজ বয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

তাৰ কথাত খংটো টিঙিচকৈ উঠিল। কালি চুলিখিনিত যিমান পাৰি জোৰকৈ জোকাৰি গালি দিবলৈ লাগিলোঁ — তই — তই — তই কি বুজিবি ফৰিংফুটা জোনাকত বহি কেনে লাগে? তই যে মোৰ ওচৰত বহি আছ — কিয় বহি আছ জান? মই বেয়া পাওঁ বুলি। মই জানো জোনাকী পৰুৱা, ৰিমৰিম বৰষুণে তোৰ কোনো আবেগ নজগায় আনকি তই যে বিচাৰি বিচাৰি মই ভালপোৱা কিতাপবোৰ আনি থাক তাতো তোৰ কোনো আবেগ নাই। মোৰ মনটো ভাল লগাবলৈ এইবোৰ কৰি ফুৰ তই — তই একো নুবুজ।

ঃ হ'ব যে মই একো নুবুজোঁ। তই এনে বুজ নহয় ঋষিপত্ন। দেখাই দিলি তোৰ ৰং।

ঃ অ' দেখালোঁ তাতে কি হ'ল?

ঃ কি কৰিবি? মাৰিবি? মাৰ না কি চাই আছ? মাৰ।

ঃ মই কপি কপি কান্দিবলৈ ধৰিলোঁ। সেই এইটো কান্দিছ কিয়? তোক মই কিয় মাৰিম? তই মোৰ জিগৰ কা টুকুৰা বুলি কৈ নীলে মোক তাৰ বাছ বন্ধনত আটিলকৈ বান্ধি পেলালে, তাৰ ওচৰত মই মোক এৰি দিয়াৰ বাহিৰে মোৰ কোনো অগত্যা নাই। যদিও সি মোক সকলো সময়তে আবেগটোৰ কথা কৈ থাকে কিন্তু সিও জানে মই যে আবেগক লৈহে জী আছোঁ। নহ'লে কেতিয়াবাই এই পৃথিৱীৰ মোহমায়া এৰি মহাবিশ্বৰ কোনো অদৃশ্য প্ৰান্তত নোহোৱা হৈ গ'লোঁ হেঁতেন কেতিয়াবাই।

এই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডত এখন পৃথিৱী আছে। কিন্তু পৃথিৱী সচাকৈয়ে মাথোঁ এখন আছে নে? নাই? এই বিশ্বত হেজাৰখন পৃথিৱী আছে। যাৰ বহস্য উদঘাটন কৰাটো মোৰ এই জীৱন কি দহটা জীৱনৰ সময় দিলেও তাৰ বহস্যভেদ কৰিব নোৱাৰিম। মই আৰু নীলাভো সেই অচিন অজান পৃথিৱীৰ বাসিন্দা। আমাৰ ওচৰত সেই প্ৰশ্নবোৰৰ কোনো উত্তৰ নাই। ভ্ৰূণ জীৱনৰ পৰা সকলো ক্ৰমশঃ অপনয়নৰ দিশে গতি কৰিছে। প্ৰথমে মা নোহোৱা হ'ল এই পৃথিৱীৰ পৰা। মাতৃত্বৰ উমাল স্নেহৰ পৰা বঞ্চিত হ'লোঁ। তাৰ পিছত — তাৰ পিছত লাহে লাহে মোৰ পৃথিৱীত এক অচিন আলোকে জ্যোতিৰ্ময় কৰি ৰাখিলোঁ। তাৰ পাছত নেপথ্যৰ পৰা কিছুমান শব্দ ভাহি আহিল। এইবোৰকে লৈ মোৰ জীৱনে গতি ল'লে। পশ্চিমৰ অস্কাচলত বেলি বহা লগনত নীলাভ আহিল।

* বাহুবলৰ ওপৰত প্ৰকৃত শাস্তি নিৰ্ভৰ নকৰে, ই নিৰ্ভৰ কৰে

অদমনীয় ইচ্ছাশক্তিৰ ওপৰতহে। — মহাত্মা গান্ধী

* মানুহ সদায় সুখী হ'ব বিচাৰে আৰু এই সুখে মানুহৰ জীৱনৰ

দৈনিক আৱশ্যকীয় সকলো খোৰাক যোগায়। — মিল্টন

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

অগুগল্ল

শ্লোগান

►► উজ্জ্বল ফুকন
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক

আমি ৰাতিপুৱা দেৰিকৈ শুই উঠি দেৰিকৈ কামত উপস্থিত হ'ম। কামৰ বিনিময়ত ঘোচ দিম আৰু ল'ম।
জলকীয়া পুলি এটা নুৰুই পাচলিৰ মূল্যবৃদ্ধিত পাগল হ'ম। ভাড়াঘৰ বিচাৰি অহাজনৰ উপাধি শুনি সন্দেহ
কৰিম আৰু চেকুলাৰ হ'ম। ঘৰ সাজিবলৈ অনা-অসমীয়া বনুৱা বিচাৰিম, আমি নাপিত নহওঁ, ৰিস্কা নচলাওঁ,
লেপ-তুলী নবনাও এনেকৈয়ে জাতি মাটি ভেটি ৰক্ষা কৰিম।

মাজ নিশালৈ ৰিয়েলিটী শ্ব'ত আবেদনময়ী অভিনেত্ৰীৰ দেহৰ ভাঁজ চাই হুমুনিয়াহ কাটিম আৰু ছচিয়েল
মেডিয়াত লেখিম—

“ৰজাঘৰীয়া মুৰ্দাবাদ
ৰজাঘৰীয়া মুৰ্দাবাদ”।

মৃত সন্তান

►► নাং প্ৰিয়ম গগৈ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

মৃত সন্তানটিক পুতি থোৱা ঠাইকনৰ কাষতে পৰি ৰোৱা মাকৰ মৃতদেহটোলৈ চাই ভিৰৰ মাজৰ পৰাই গাঁৱৰ
ডাক্তৰজনে মনতে চিৎকাৰ কৰিছিল —সন্তানটি মৃত নহয়, কন্যা আছিল।

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

সঠিক সিদ্ধান্ত

►►লাকীমণি দত্ত

দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

দিন-হাজিৰা কৰিবলৈ যোৱা সাত বছৰীয়া ৰামে দিনটো কাম কৰি আজৰি সময়ত ঘৰতে পঢ়া-শুনা কৰে। পঢ়াৰ প্ৰতি এই আগ্ৰহ দেখি মাক -দেউতাকে আজিকালি কাম কৰিবলৈ নিদি ৰামক ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ স্কুলত নাম লগাই দিয়ে।

বন্ধুত্ব

মুনমুন দাস

চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

সন্ধ্যা আৰু সুৰভি দুয়োজনী সৰুৰে পৰা ভাল বান্ধৱী। এজনীয়ে আনজনীক এৰি একোকে কৰি ভাল নাপায়। সিহঁত জনা হোৱাৰ পৰা একেলগে থাকি, পঢ়ি উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হৈছিল। দুৰ্ভাগ্যৱশতঃ সন্ধ্যাৰ জীৱনলৈ অন্ধকাৰ নামি আহিল। ডাক্তৰৰ পৰীক্ষাত ধৰা পৰিল তাই এক অচিন ৰোগত আক্ৰান্ত। সন্ধ্যাৰ খবৰ পাই সুৰভীৰো মন মৰিল। কোনো কাম এজনীয়ে আনজনীক এৰি নকৰাকৈ থাকি এতিয়া সুৰভীয়ে উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব লাগিব কাৰণ সন্ধ্যাক চিকিৎসাৰ কাৰণে গুৱাহাটীলৈ নিব। সুৰভীয়ে সন্ধ্যাক এৰিয়ে পৰীক্ষা দি শেষ কৰিলে। পৰীক্ষা শেষ কৰিয়েই তাই সন্ধ্যাহঁতৰ ঘৰলৈ আহিল। ৰাস্তাৰ ইটো মূৰৰ পৰা তাই দেখিলে সন্ধ্যাৰ ঘৰত বহুত মানুহ। তেনেতে তাই শুনিলে সন্ধ্যা আৰু নাই। কথাষাৰ শূনি ৰাস্তাটো পাৰ হওঁতে তীব্ৰবেগেৰে অহা যমদূত ৰূপী স্কৰপিঅ'খনে তাইক মহটিয়াই নিলে। জীৱনৰ যৱনিকা পেলাই দুয়োগৰাকী বান্ধৱীয়ে সকলোকে শ্ৰিয়মাণ কৰি তুলিলে।

স্বাৰলক্ষী

► বনশ্ৰী বৰুৱা
দ্বিতীয় যাত্ৰাসিক

সামান্য বস্তু এটা কিনিবৰ বাবেও দেউতাকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা প্ৰীতিমে এতিয়া মহামাৰীৰ সময়ত এসাজ ভাতৰ বাবে চিন্তা কৰা লোকক এমুঠি অন্ন হাতত তুলি দিব পৰা হ'ল।

* আমাক গঢ় দিয়ে আমাৰ চিন্তাই। সেইকাৰণে চিন্তা কৰিবৰ সময়ত খুব সাৱধান হ'ব লাগে। শব্দবোৰ গৌণ, অথচ চিন্তা এক জীৱন্ত সত্তা, সি বহুদূৰলৈ ভ্ৰমণ কৰে। — স্বামী বিবেকানন্দ

পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ নদীদ্বীপলৈ চাইকেলেৰে ভ্ৰমণ

►► শুভাংশু শইকীয়া

দ্বিতীয় যান্মাসিক

ডিচেম্বৰ মাহৰ ৰাতিপুৱা। সময় তেতিয়া পাঁচ বাজিছে। পোহৰ হৈছে মাথোঁ। কাষেৰে নীৰৱে ধনশিৰি নৈখন বৈ গৈছে। মাজুলীলৈ যোৱাৰ পৰিকল্পনাৰে আমি আঠজন গোট খাইছিলোহি পুৰণা ধনশিৰি দলঙৰ ওপৰত। আমি গোলাঘাটৰ মূল টাউনৰ পৰা চাৰিজন আৰু বাকীকেইজন মৰঙিৰ পৰা আহিছিল। প্ৰয়োজনীয় প্ৰায় সকলো বস্তু লৈ আমি সাজু হৈছিলোঁ। সকলোৰে মুখত আছিল এক সন্তুষ্টিৰ আভাস। কিয়নো বহুত দিনৰ পৰাই আমাৰ এই পৰিকল্পনা গঢ়ি তোলা হৈছিল। আচলতে আমাৰ এটা সৰু চাইকেল গ্ৰুপ আছে। কমেও ৩০ জন মান লোক আছে এই গ্ৰুপত। নাম 'নুমলীগড় বাইচাইকেল ৰাইডাৰ্চ'। আমি বহুত কেইটা চাইকেল ৰাইড কৰিছোঁ। কিন্তু এনেদৰে থকাকৈ তিনিদিনৰ বাবে এয়াই প্ৰথম আছিল। সেইবাবে উৎসুকতা বেছি আছিল। বাকীসকল দুই এজনে চাইকেলেৰে অৰুণাচল, গুৱাহাটী, ৰয়িং পৰ্যন্ত গৈছে।

আমি লাহে লাহে দুই এখন আলোকচিত্ৰ সংগ্ৰহ কৰি তাৰ পৰা যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। ৰাস্তাত গৈ থাকোঁতে আৰু দুজন দেৰগাঁৱত আমাৰ লগত লগ হ'ল। গৈ থাকোঁতে বিভিন্নজনে আমালৈ দৃষ্টি আৰোপ কৰিছিল। কাৰণ আমি চাইকেল আৰোহীৰ সাজেৰে সম্পূৰ্ণ সাজিকাচি আছিলো। এনেকৈ আঠজন সুন্দৰকৈ এটা লাইন পাতি ৰাস্তাৰে চাইকেল চলাই যোৱাৰ দৃশ্য খুব বিৰল।

বিভিন্ন কথাৰ মাজেৰে আমি লাহে লাহে আগবাঢ়িলোঁ। বাটত বিভিন্ন জনে আমাক দেখি সুধিছে —
ক'ৰ পৰা আহিছা?

ক'লৈ যাবা?

পাৰো মানে সকলোকে উত্তৰ দি আমি আগবাঢ়িছিলো। এটা সময়ত আমি অলপ সময় জিৰণি লোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লোঁ। ৰাতিপুৱাৰ পৰা আমি চাইকেল চলাই থকাৰ বাবে অলপ জিৰণিৰ প্ৰয়োজন হৈছিল। তাকে ভাবি আমি বাটৰ কাষৰ গছৰ ছাঁত ব'লোহি। আমগছ আছিল দুজোপা, শীতকাল যদিও যথেষ্ট গৰম উঠিছিল আমাৰ। আমি প্ৰায় সকলোৱে গাৰ পৰা চুৰেটাৰবোৰ খুলি লৈছিলোঁ। আমি তাত আপেল, কেচাঁ বুট, খেজুৰ, বইল কণী, বিস্কুট আদি বিভিন্ন শুকান পাতল বস্তু খালোঁ। আমি আৰু ঠিক কৰিলোযে বাটৰ ক'ৰবাত চাহ একাপ খাম সকলোৱে। মই অত্যন্ত চাহ কানীয়া প্ৰাণী, ঘৰত নাম আছে মোৰ। সেয়েহে প্ৰস্তাৱটো মোৰ ভাল লাগিল। এই মাজুলী ৰাইডটোত আটাইতকৈ বেছি চাহ খোৱা প্ৰাণীটোৱেই মই আছিলো।

অলপ সময়ৰ পাছতেই আমি দেৰগাওঁ আহি পালোঁহি। সকলোৱে একেলগে দেৰগাঁৱৰ বাবা হোটেলত চাহ, পৰঠা আদি অলপ গধুৰ বস্তু খালোঁ। ইয়াৰ পাছত আৰু ৰোৱাৰ কোনো কাৰণ নাই, একে বাবে নিমাতীঘাট আমাৰ লক্ষ্যস্থান। “মুলাই কাঠনি”ত সোমাবলৈ পূৰ্বতে সিদ্ধান্ত লৈছিলোঁ যদিও সময়ৰ নাটনিৰ বাবে সেই সিদ্ধান্ত বাতিল কৰা হৈছিল। তাত ৰৈ থাকোঁতেই আমি গম পালো যে আমাৰ লগত আৰু এজন নেঘেৰিটিং

চাৰিআলিৰ পৰা সংযোগ হ'ব। মনটো ভাল লাগিছিল। কাৰণ আমাৰ সংখ্যা বাঢ়ি আহিছিল। এটা কথা চাইকেল চলাই অকলে বহুত দূৰ যাবলৈ আমনি লাগে কিন্তু লগত যদি বন্ধু থাকে তেন্তে আপুনি শ শ কিঃমিঃ হাঁহি হাঁহি চলাব পাৰিব। নিজৰ অভিজ্ঞতাৰ পৰা কৈছোঁ। মাত্ৰ আপোনাৰ বন্ধু কেইজন সঠিক হ'ব লাগিব।

নেঘেৰিটিং চাৰি আলিত লগৰজন বৈ আছিল। সকলোৱে হাঁহিৰে সম্ভাষণ জনালোঁ তেওঁক আৰু তাৰ পাছতে আমি অতি কম সময়তে দুটা অতি নলবলগীয়া সিদ্ধান্ত লৈ লৈছিলোঁ। সেইটো হ'ল নেঘেৰিটিঙৰ কাষৰ পথটোৱেদি যোৱাহাট অভিমুখে যোৱাৰ কথা। মই প্ৰথমতে প্ৰতিবাদ কৰিছিলো নাযাওঁ বুলি। ইয়াৰ প্ৰথম কাৰণ হ'ল আগতে যোৱা নাই সেইফালেৰে আৰু দ্বিতীয় কাৰণটো পথটোৰ অৱস্থা তথৈবচ। চাইকেল কান্দি যোৱা পথ। সেই পথেৰে আমি অতি কমেও চাৰি কিঃমিঃ যোৱাৰ পাছত এজনৰ চাইকেলৰ চেইনডাল টিলা হৈ গ'ল। লগে লগে আৰম্ভ হ'ল অসুবিধাৰ। পিছে আমাৰ লগত যাৱতীয় সকলো সামগ্ৰী থকাৰ বাবে অতি সোনকালে চাইকেল ভাল কৰি আকৌ উভতি আহিলো মূল পথলৈ। মূল পথলৈ আহিহে যেন মোৰ উশাহটো ঘূৰি আহিছিল। কাৰণ পথটো ইমানেই বেয়া আছিল যে চাইকেলৰ ছীটত ভালকৈ বহিব নোৱাৰা হৈছিলো। আমি তাৰ পাছৰ পৰা চাইকেলৰ গতিবেগ বঢ়াই দিছিলো। সকলোৱে পাৰেমানে গতিবেগ বৃদ্ধি কৰিছিল এজনৰ বাহিৰে। সেইজন আছিল আমাৰ গ্ৰুপত নতুনকৈ যোগদান কৰা সদস্য। তেওঁ বাইক ৰাইডাৰ। আমাৰ লগৰ এজনৰ অতি ঘনিষ্ঠ হোৱাৰ বাবে তেওঁ আমাৰ লগত আহিছে। পিছে তেওঁ আমাৰ লগত যোৱা নহ'ল। তেওঁ যোৱাহাটলৈ যেনেতেনে গৈ পায় আৰু তাৰ পাছত তাতে তেওঁ বন্ধু এজনৰ ক্ৰমত এদিনৰ বাবে আশ্ৰয় লয়। আমিও তেওঁৰ খবৰ কৰোঁ আৰু তেওঁ সুকলমে গন্তব্য স্থান পোৱা বুলি আমাক জনাই। তাৰ পাছৰ পৰা আমি অলপো ৰোৱা নাছিলো। পূৰ্ণ গতিত আমি যাত্ৰা কৰিছিলো নিমাতীঘাটলৈ। ইয়াৰ মাজতে আমি এঠাইত ঠাণ্ডা পানী, চিপ্ছ আদি খাই পোন্ধৰমিনিটমান জিৰাই লওঁ। ৰাস্তাৰ মানুহবোৰে আমাক প্ৰায়েই সুধিছিল বা কথোপকথন কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু আমাৰ হাতত সময় আছিল খুব কম। সেইবাবে পৰাপক্ষত আমি কাৰো লগত কথা পতা নাছিলোঁ। আমি সকলোৱে হাঁহি-ধেমালি কৰি নিমাতীঘাটত কেতিয়া উপস্থিত হৈছিলোঁ গমকে পোৱা নাছিলোঁ। গৰম অলপ পৰিছিল। আচলতে গৰম নহয় সেয়া আছিল আমাৰ চাইকেল চলোৱাৰ বাবে দেহৰ উত্তাপ বৃদ্ধিৰহে কাৰণ। কিয়নো ডিচেম্বৰ মাহ আছিল তেতিয়া। আমি আগবাঢ়ি গৈ আছিলো আৰু তেতিয়াই হৈছিল এক অঘটন। পিছে আমি উপস্থিত বুদ্ধি প্ৰয়োগ কৰি বিপদৰ পৰা হাত সাৰিলোঁ। আমাৰ আগৰ কেইজন অলপ গতিবেগ বঢ়াই দিয়াৰ বাবে আমি তিনিজন বহু পিছ পৰি যাওঁ। তেতিয়াই আমি আৱিষ্কাৰ কৰোঁ সন্মুখত দুটা পথ। তেতিয়া লাগিল খোকোজা। আমাৰ আগৰ জনক সুধিলো

—কোন ফালে গ'ল?

তেৱোঁ ভালদৰে নেদেখিলে, ফোন কৰিলোঁ। চাইকেল চলাই থকাৰ বাবে ফোন ধৰা নাছিল। তাৰ পাছত সিদ্ধান্ত ল'লোঁ বাওঁফালৰ পথটোৰে আগবাঢ়ো। পিছে সেই বাটেৰে কমেও তিনি কিঃমিঃ আহিও তেওঁলোকক লগ নোপোৱাত গম পালো আমাৰ পথটো ভুল হৈছে। তেতিয়া আকৌ ফোন কৰি গম পাওঁ যে তেওঁলোক ইতিমধ্যে নিমাতীঘাট পালেগৈ। আমাৰ উদ্বিগ্নতা বাঢ়ি গৈছিল। তেতিয়া বাটৰুৱা এজনক সুধিলো আৰু

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

জানিব পাৰিলোঁ যে আমি দীঘলীয়া বাট গ্ৰহণ কৰিছো। আহিলো যেতিয়া উপায়টো নাই, সেইবাবে আকৌ পূৰ্ণশক্তিৰে পেডেল মাৰিলোঁ। সময় তেতিয়া দুইমান বাজিছিল। ফেব্ৰীৰ বাবেও আমাৰ চিন্তা হৈছিল। নাপালে কি হ'ব? ক'ত থাকিম? ইত্যাদি। সেই সময়কনত মই অত্যন্ত ভাগৰি গৈছিলো। মোৰ পেদেল মাৰি মাৰি গাটো অৱশ হৈ গৈছিল। কাৰণ দেৰগাঁৱতে পৰঠা খোৱা। সেইবাবে মই অলপ আগুৱাই গৈ পানীৰ সৈতে সৰু পেকেটৰ ভূজিয়া খালো। তেতিয়াহে মোৰ প্ৰাণ ঘূৰি আহিল। তাৰ পাছত আমি তিনিজন অলপ দূৰ গৈ দেখোঁ বিশাল জলৰাশিৰ সৈতে মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ শান্ত হৈ বৈ আছে নীৰৱে। তাতেই আমি আমাৰ লগ হেৰুৱা কেইজনকো লগ পালোঁ। ইয়াৰ পাছত আমি দুপৰীয়াৰ আহাৰৰ বাবে হোটেল এখনত সোমালো। অত্যন্ত ঘৰুৱাভাৱে বন্ধা সেই ভাতসাজৰ সোৱাদ মোৰ এতিয়াও মনত আছে। অত্যন্ত ভোকো লাগিছিল বাবে উদৰ পুৰাই খালো। অলপ জিৰণি ল'লো। সময় তেতিয়া তিনি বাজি গৈছিল। জাৰকালি হোৱা বাবে ঠাণ্ডা নামি আহিছিল। আমিও জেকেট, হাতমোজা পিন্ধি লৈছিলোঁ। তাৰ পাছতে ফেৰিলৈ গ'লোঁ। ফেৰীত অত্যন্ত ভীৰ। ভীৰৰ মাজতে আমি অকনমান ঠাই উলিয়াই বহিলোঁ। শেষ ফেৰী আছিল সেইখন। সেইটো আছিল মোৰ ফেৰীত উঠাৰ প্ৰথম অভিজ্ঞতা। ভয় লগা নাছিল বৰঞ্চ সেই সময়ৰ সূৰ্যাস্তৰ মনোমোহা ৰূপ উপভোগ কৰাত মই ব্যস্ত আছিলোঁ। বাহিৰত তেতিয়া ঠাণ্ডা পৰিছিল সেইবাবে ভিতৰলৈ আহিলোঁ। খিৰিকীৰে চাই গ'লোঁ দূৰলৈ— বৈ আছে মহাবাহু বুকুত বিশাল জলধি লৈ।

এঘণ্টামানৰ পাছত আমাক নামিবলৈ কোৱা হ'ল। বাহিৰত আন্ধাৰ। একো দেখা নাছিলোঁ। সকলোকে নামিবলৈ সুবিধা দিলোঁ কাৰণ আমাৰ চাইকেলবোৰ একেবাৰে শেষত শাৰী শাৰীকৈ থোৱা আছিল। একেবাৰে শেষত আমি নামিছিলোঁ। বাহিৰত বহুত ঠাণ্ডা। অলপদূৰ চাইকেল চলোৱাৰ পাছতেই আমাৰ ঠাণ্ডা নাইকিয়া হৈছিল। পথটোলৈ অন্ধকাৰ নামি আহিছিল। তৰাভৰা এখন আকাশৰ তলত আমাৰ চাইকেলৰ লাইটকেইটাৰ পোহৰত আমি জুবিনদাৰ কালজয়ী গীত গাই আগবাঢ়িছিলোঁ—

“মাজুলীৰ এজনী ছোৱালীয়ে দুখ পালে”।

অলপ দূৰ আগবাঢ়ি আহি শাৰী শাৰীকৈ কিছুমান চাংঘৰ দেখিলো। চাংঘৰৰ প্ৰতি মোৰ দুৰ্বলতা আছে। ভাল লাগে। সেইবাবেই ৰ লাগি চাই গৈ আছিলো। মিছিং সম্প্ৰদায়ৰ লোকৰ ঘৰ আছিল। আমাক দেখি নিশাৰ আন্ধাৰত ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে কথা পাতিছিল কিবা কিবি। এক অজান দেশত ঘূৰি ফুৰাৰ দৰে অনুভৱ হৈছিল। তেতিয়াই আমি আহি পাইছিলোহি কমলাবাৰী চাৰিআলি। তাৰ ওচৰতে থকা হোটেল এখনত আমি চাহৰ লগতে ম'ম খালো। সন্ধিয়া ৬.৩০ মান বাজিছে, সেমেকা ঠাণ্ডা। আমি জিৰণি কক্ষৰ ফালে আগবাঢ়িছিলো। সেই জিৰণি কক্ষ আছিল উত্তৰ কমলাবাৰী সত্ৰৰ অতিথিশালা। আমাৰ লগত যোৱা দাদাকেইজনে আগতেই ফোন কৰি ঠিক কৰি থৈছিল। আমি গৈ পোৱাৰ লগে লগে আমাক তলা খুলি দিছিল আৰু আমি জিৰণিৰ বাবে নিজৰ নিজৰ এখন বিচনা কৰি লৈছিলোঁ। এটা কক্ষত আমি তিনিজনকৈ আছিলো। অতি পৰিপাটী এটা কক্ষ আছিল। সোমালেই মন ভাল লগা কক্ষ। আমি সকলোৱে কক্ষত সোমাই আমাৰ বস্তুবোৰ সযতনে থৈ মুখ হাত ধুই আমাৰ কাপোৰবোৰ সলাই লৈছিলোঁ। তাৰ পাছতে আমি দুজনমানে চাহ বিচাৰি গৈছিলো আৰু খাই আহি দ্বিতীয় দিনাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ। সেইসময়তে ওচৰতে থকা হোটেল এখনত ৰাতিৰ ভাত খাই আহি আমি প্ৰায় সকলোৱে আড্ডা মৰাত লাগিলো। ক'ত যে কি আমাৰ কথা।

সপোনৰ কথা, ভৱিষ্যতৰ কথা, প্ৰেমৰ কথা আৰু যে কত কি? তেনেকৈয়ে ৰাতি ১১ বাজিছিল। তেতিয়াই মৃদু সুৰত মোৰ Speaker টো বজাইছিলোঁ।

আঁতৰি আঁতৰি থাকিলেও তুমি। কাৰণ তেতিয়া আড্ডাই বিৰহৰ গুণ গাইছিল। লাহেকৈ সকলো সামৰি আমি দুপৰ নিশা শুবলৈ লৈছিলোঁ আৰু বিচনাত পৰা মাত্ৰকে মোৰ টোপনি আহিছিল।

দ্বিতীয় দিনা ৰাতিপুৱা চকু খোলাই নাছিল, কাণত বাজি উঠিছিল শিৰোমণিৰ গান। গানটোৱে পৰিৱেশটো অত্যন্ত আধ্যাত্মিক কৰি তুলিছিল। ৰাতিপুৱাই এনেদৰে শুই উঠিবলৈ পোৱাটো নিশ্চয় এটা সৌভাগ্যৰ কথা। তাৰ লগে লগে বিচনাপৰা চকু মেলি দেখিলোঁ মই যোৱাকালি যোৰহাটত থাকি অহা বন্ধুজন। তেওঁৰ লগত আৰু এজন। প্ৰথমতে মই সপোন ভাবিছিলোঁ কিন্তু তাৰ পাছত গম পালো ৰাতিপুৱাই বাইক লৈ প্ৰথম ফেৰীতে আহিছে আমাৰ সৈতে মাজুলী ফুৰিবলৈ। পিছে তেওঁলোক বাইকতহে যাব, আমি চাইকেলত। লগত আনিছে JBL ৰ ডাঙৰ Speaker এটা। ৰাতিপুৱা প্ৰায় কিছূৰে গা ধুইছিল তেতিয়ালৈ। মইয়ো লাহেকৈ গাটো ধুই ল'লোঁ। মনটো ফৰকাল লাগিল। তাৰ পাছত আমি ৰাতি ভাত খোৱা হোটেলখনতে ৰাতিপুৱাৰ চাহ ৰুটি খাই দিনটোৰ বাবে সাজু হৈছিলোঁ। তেতিয়া ৰাতিপুৱা ন বাজিছিল। তাৰ আগতেপুৱাই আমি থকা ঠাইকনৰ আশে পাশে অলপ ঘূৰিলোঁ। শান্ত এক পুৱা, প্ৰকৃতিয়ে যেন নিজেই পালন কৰে এই ধৰাক। ন বজাৰ লগে লগে আমি সকলো সাজু হ'লো। সাজু হৈছিলো মাজুলী চাবলৈ, সাজু হৈছিলোঁ পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ নদীদ্বীপ মাজুলীৰ সত্ৰসমূহ চাবলৈ। লগতে ইয়াৰ অপৰূপ প্ৰকৃতিৰ বিনন্দীয়া ৰূপ উপভোগ কৰিবলৈ। যিহেতু আমি উত্তৰ কমলাবাৰী সত্ৰতে আছিলোঁ সেইবাবে সেই সত্ৰ পাছদিনা চোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিলোঁ। আমি প্ৰথমে গড়মূৰ সত্ৰ চাবলৈ গৈছিলোঁ। সেই বাটতে দৰিয়া বিল। এখন অতি সুন্দৰ ডাঙৰ বিল। আমি দলংৰ ওপৰৰ পৰা তাৰ পৰিৱেশটোৰ ফটো তুলিছিলোঁ, লক্ষ্য কৰিছিলো মাহুমৰীয়া কেইজনমানে নাও চলাই আছে। ততালিকে আমি বিলৰ কাষত উপস্থিত হওঁ আৰু আমাক নাওত উঠাবলৈ কওঁ। তেওঁলোকেও সন্মতি দিয়ে কিন্তু এবাৰত মাত্ৰ দুজনকৈহে এখন নাৱত উঠিব পাৰবি বুলি কলে। তেওঁলোক দুজন আছিল নাৱত। জীৱনত প্ৰথমবাৰ তেনেকৈ টুলুঙা নাৱত উঠিছিলোঁ জীউটো হাতত লৈ। কাৰণ সাঁতুৰিবও মই নাজানিছিলোঁ। নাও চলোৱাজনে মাথোঁ কৈছিল লৰচৰ নকৰিব। তাকে ব্ৰহ্ম বাক্য বুলি মানি গৈ আছিলোঁ। তেনেকৈয়ে ফটো ভিডিঅ' কৰি আমি তাৰ পৰা বিদায় লওঁ। নাৱত উঠোৱাৰ বিনিময়ত নাৱৰীয়াসকলে সামান্য কিবা লয় আৰু আকৌ আহিবলৈ আমাক অনুৰোধ কৰে। আমিও অহাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দি বিদায় লওঁ। তেতিয়াই অনুভৱ কৰিছিলোঁ — মাজুলীৰ মানুহবোৰৰ হাঁহিবোৰ, মনবোৰ বৰ সৰল। ভাল লাগি গৈছিল আমাৰ। ইয়াৰ পাছত আমি অলপো সময় নষ্ট নকৰি গড়মূৰ সত্ৰলৈ পূৰ্ণশক্তিৰে আগবাঢ়িলোঁ। অলপ সময়ৰ পাছতে আমি আমাৰ গন্তব্য স্থান পাইছিলোঁ। তাত প্ৰথমতে মানুহ সোমাবলৈ অনুমতি দিয়া নাছিল কিন্তু শেষত দিলে। কাৰণ ইমান দূৰৰ পৰা চাইকেল চলাই অহা বুলি জনাৰ বাবে। সোমাই যোৱাৰ লগে লগে মোৰ এনে লাগিছিল যেন মই এক অন্য পৃথিৱীত বাস কৰিছোঁ। সম্পূৰ্ণ নিতাল, কোনো শব্দ নাইকীয়া মাথোঁ সেউজীয়া প্ৰকৃতি, চৰাই আৰু কেৰ্কেটুৱাৰ শব্দ। আন একো নাই। লাহে লাহে আমি সত্ৰৰ চাৰিওকাষ ভ্ৰমণ কৰিছিলোঁ। তাতেই আবিষ্কাৰ কৰিলোঁ এটা হৰিণ, বৰ মৰমলগা আছিল। তাক বান্ধি থোৱা আছিল

গাঁৱাল এটাত তথাপিও আমি তাক পাৰোমানে মৰম কৰিছিলোঁ। তাৰ পাছত আমি মূল সত্ৰৰ ভিতৰত সোমাই সেৱা কৰি বিদায় লবলৈ সাজু হওঁ। তাৰ পৰা মই পাৰোমানে শিলিখা পকেটত ভৰাইছিলোঁ। যাতে পথত আমনি লাগিলে চেবাই যাব পাৰোঁ। শেষত আমি সকলোৰে একেলগে স্মৃতি হিচাপে ফটো এখন উঠো আৰু বিদায় লওঁ।

ইয়াৰ পাছত আমাৰ গন্তব্য স্থান আছিল ডেকাচাং। এখন অতি মনোৰম হোটেল। বহু পৰ্যটক তাতে জিৰণি লয় আহি। সন্মুখত নদীখন আছে, মুঠতে বৰ সুন্দৰ পৰিবেশ। আমি তাতে কিবা এটা খোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিলো কিন্তু তাত বহু সময় লাগিব বুলি কোৱাত আমি বৈ নাথাকিলোঁ। কিন্তু এটা কথা মই ক'ব খোজো যে ঠাইডোখৰ অতি মনোমোহা আৰু তালৈ যোৱা পথটো তাতকৈও মনোমোহা। তাৰপৰা অলপদূৰ অহাৰ পাছত লুংলুঙীয়া পথ এটা পালো। দুয়োকাষে ডাঙৰ গছ আছিল। এক বৰ সুন্দৰ পৰিবেশ হৈছিল তাত। আমি তাতে অলপ ফটো উঠিলো। সকলোৰে ভৱিষ্যতে স্মৃতি সাঁচি ৰখাৰ স্বার্থত। তাৰ পাছত আমাৰ পেটে মাত মাতিছিল বৰকৈ কিন্তু ক'তো এখনো হোটেল আমি পোৱা নাছিলোঁ। সেইদিনা মাজুলীৰ সাপ্তাহিক বন্ধৰ দিন। আমি বহুত কেইখন হোটেল গৈছিলোঁ কিন্তু বন্ধ আছিল। শেষত উপায় বিচাৰি বিচাৰি ফোন কৰিলো আমাৰ জিৰণি কক্ষৰ ওচৰৰ হোটেলখনলৈ। তেওঁলোকে ভাতৰ যোগাৰ কৰিব পাৰিব বুলি ক'লে। কিন্তু অতি সোনকালে হ'ব বুলি কোৱা ভাত ডেৰ ঘণ্টাতকৈ বেছি সময় লৈছিল। এইখন আছিল “মাজুলীৰ পুষ্প বিলাস” “Bamboo Resort” নাম যেনেকুৱা Bamboo দামো আমাক দিলে Bamboo আৰু সোৱাদো একদম Bamboo। এইবোৰ আচলতে ইয়াত লিখিব লগীয়া কথা নহয় কিন্তু এয়া সাঁচা কথা। তাত আমাৰ সম্পূৰ্ণ তিনিঘণ্টা লোকচান হৈছিল কিন্তু আমাৰ ভোকটো মৰিছিল। তাৰ পাছত আমি আধাঘণ্টামান জিৰণী লৈ আকৌ পৃথিৱী বিখ্যাত, অসমৰ গৌৰৱ, মাজুলীৰ ঐতিহ্য শিল্প— মুখা শিল্প চাবলৈ আমি আবেলি ৩.৩০ বজাত আগবাঢ়িলো। যিহেতু অলপ সময় পাছত ঠাণ্ডা আৰু আন্ধাৰ হ'বই সেইবাবে আমি সম্পূৰ্ণ সুসজ্জিত হৈ আগবাঢ়িছিলোঁ। চাইকেলৰ লাইটৰ পোহৰতে আমি সকলো চামগুৰি সত্ৰৰ ফালে আগবাঢ়িছিলোঁ। এই চাইকেল চলোৱা সময়খিনি আছিল মোৰ বাবে আজিলৈকে চাইকেল চলোৱা অভিজ্ঞতাৰ সকলোতকৈ প্ৰিয়। কিয়নো সেইসময়ত আমাৰ চাইকেলৰ গতিবেগ ঘণ্টাত প্ৰায় সত্তৰ কিল'মিটাৰ পাইছিলগৈ। শুনিবলৈ আচহুৱা হৈছে, কিন্তু এয়াই সত্য। আমি তেনেকৈয়ে আন্ধাৰ ফালি চামগুৰি সত্ৰ পালোঁগৈ। তাত আমি মূলসত্ৰলৈ যোৱা নাছিলোঁ যদিও তাৰ মুখাশিল্প আদি সকলো সুন্দৰকৈ পৰ্যবেক্ষণ কৰিছিলোঁ। সত্ৰৰ ওচৰতে আমাৰ বন্ধু এজনৰ ঘৰৰ সদস্য থকাৰ বাবে আমাক চাহৰ বাবে নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। নিমন্ত্ৰণ ৰক্ষা কৰি সকলোৰে চাহৰ সোৱাদ উপভোগ কৰিলোঁ আৰু আহিবৰ সময়ত অশেষ ধন্যবাদ জনাই পুনৰ আগবাঢ়িলোঁ। তেওঁলোকেও আকৌ আহিলে সোমাবলৈ নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। ইয়াৰ পাছত আকৌ আমি মুখা শিল্প চাওঁ। সেই মুখাশিল্পই মোক সদায় পুলকিত কৰি আহিছে। যেতিয়াই মোৰ মনলে মাজুলীৰ কথা আহে তেতিয়াই সেই মুহূৰ্তটোলৈ মনত পৰি যায়। মুখাশিল্প চাই থকা সময়ত সন্ধিয়া সত্ৰত নাম গাইছিল। আমাৰ সকলোৰে মনত সত্ৰৰ সেই নাম কীৰ্তনে প্ৰদান কৰিছিল এক সুকীয়া মাদকতা। এক আধ্যাত্মিক, সুস্থিৰ, এক প্ৰাণোচ্ছল পৰিবেশ বিৰাজ কৰিছিল ছোদিশে। শূনি থাকিলে শূনি থাকিবৰ মন যোৱা ভগৱানৰ গুণানুকীৰ্তন। ৰাতি হৈ আহিছিল। সময় প্ৰায় আঠ

বাজিছিল। আমিও লাহে লাহে ঘূৰি অহাৰ পৰিকল্পনা কৰিছিলোঁ। তাৰ পৰা আমি দুজনমানে মাটিৰ মুখাশিল্প দুটামান ঘৰলৈ লৈ আহিছিলো মাজুলী ভ্ৰমণৰ চিন হিচাপে। মই আনিছিলো গৰুড় পক্ষীৰ মুখা এখন আৰু মোৰ বন্ধু এজনে কিনিছিল বেলেগ এখন মুখা। তেনেকৈয়ে আমি ৰাতি ন মান বজাত আমাৰ জিৰণি কক্ষ পালোহি। তাত আমি সেইদিনা জুই ধৰি আড্ডা মাৰিলোঁ। আমাৰ দুজনমানে জুইৰ ওচৰত কেম্প সাজিলে। জুই ওচৰত আড্ডা দি ৰাতি ১২ মান বজাত শুবলৈ আহিলোঁ।

পাছদিনা উঠি গা-পা ধুই ওচৰতে থকা উত্তৰ কমলাবাৰী সত্ৰখন দৰ্শন কৰিলো। মন ভৰি গ'ল মোৰ। কি সুন্দৰ পৰিবেশ। তাত থকা লোক সকলৰ লগতো আমি বিভিন্ন কথা পাতো। সত্ৰলৈ খাদ্য সামগ্ৰী ক'ৰপৰা আহে, তেওঁলোকৰ কি কি অসুবিধা হয়, বছৰি কিমান মানুহ আহে ইত্যাদি। গহীন-গম্ভীৰ, সংযত, অতি সৰল মনৰ মানুহবোৰ। তাৰ পিছত আমি সকলোৰে সত্ৰত সেৱা জনাই আমাৰ হোটেললৈ আহোঁ। হোটেলত দুপৰীয়াৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰি অলপ সময় জিৰাই আমি আৰম্ভ কৰো উভতনি যাত্ৰা।

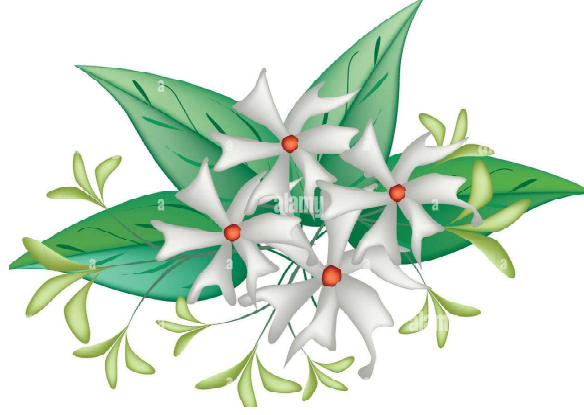
অহাৰ পৰত মনটো গধুৰ হৈ গৈছিল। তিনিদিনতে অত্যন্ত আপোন হৈ পৰিছিল মাজুলী। কমলাবাৰী ঘাটেৰে লুইত পাৰ হৈ আকৌ আৰম্ভ কৰোঁ যাত্ৰা। সন্ধিয়া ছয় মান বজাত দেৰগাঁও পাওঁহি। দেৰগাঁৱতে আমাৰ এজন আত্মীয়ৰ ঘৰত চাহৰ নিমন্ত্ৰণ দিয়ে। তাতে অলপ জিৰাই ৰাতি আঠমান বজাত আমি গোলাঘাট পাওঁহি। মনটো এৰি অহা বিষাদতকৈ ঘৰ পোৱাৰ সুখে বেছিকৈ আনন্দিত কৰিছিল।

এতিয়াও মাজুলীয়ে ৰিঙিয়াই আমাক। আকৌ যাম কেতিয়াবা মাজুলীৰ সুবাস বিচাৰি।

* জীৱনত ধন ঘটাটোৱেই একমাত্ৰ কাম্য হ'ব নোৱাৰে। মানুহ হৈ থাকিব পৰাটোহে আচল কথা। নিজে কিমান সুখ-সুবিধা আহৰণ কৰিব পাৰো সেইটোৰ চিন্তাত থকাতকৈ আনৰ বাবে কিমানখিনি কৰিব পৰা যায়, তাৰ চিন্তাহে কৰিব লাগে।

— ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ

কবিতা

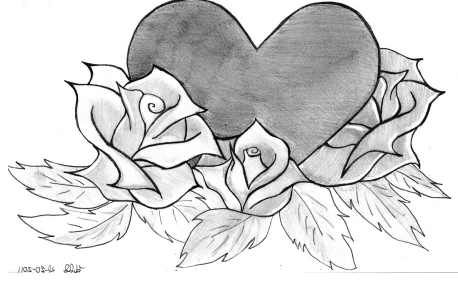
অক্টোবৰ

▶▶ সত্যব্রত গগৈ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

বতাহজাক আহিব
আহিব নিয়ৰবোৰ
তিতি উঠিব পুৱাৰ ব'দালি
পৃথিৱীলৈ আহিব
লাহে লাহে
অক্টোবৰ

কেনেকৈ কওঁ তোমাক মই কিমান বিচাৰো ?
আলোকচিত্ৰ তুলিম তোমাৰ
মোৰ দুটি নয়নত
হৃদয় ভঁৰালত সঞ্চয় কৰিম
তোমাৰ ফ'টোগ্ৰাফ
বহু শতিকাৰ বহু দূৰ বাট অতিক্ৰমি
সময় বলুকা ৰাশিত
ভৰি দি উভতি চাম
কিমান যোজন বাট
অথবা কিমানটা তোমাক
এৰি আহিলো মই

সেই নিশা আকাশৰ সিপাৰে
পপীয় তৰা হৈ সৰিম
শেৰালি সৰিব
সৰিব নিয়ৰ
বিশাল বিশ্বত আহিব মোৰ দৰে আন কোনো
শেৰালিৰ দৰে আহি
সৰি গুচি যাব
নহ'লে
নিয়ৰৰ দৰে জিলিকিব
পুৱাৰ ব'দালিত।

প্ৰথম প্ৰেমৰ অনুভূতি

»প্ৰাৰ্থ প্ৰতিম গগৈ
দ্বিতীয় বাৰ্মাসিক

তোৰ নামটো
মোৰ বহীৰ শেষত লিখোঁ
কাষত সৰুকৈ
কলিজাটো আঁকো

এই যে তই কৈছিলি
'মই তোৰ আকাশৰ
ৰঙা বেলি হ'ব খুজোঁ'

অৰুন্ধতী সাজেৰে
পুৱাৰ পৃথিৱী সাৱটাৰ দৰে
তোৰ প্ৰেমৰ বেলিটোৰ অনুৰাগেৰে
আজি মই
ভিতৰে বাহিৰে ভিজোঁ

কিনো কবি
পাহৰোঁ বুলিলেই জানোঁ
সকলো পাহৰিব পাৰি
প্ৰথম প্ৰেমৰ অনুভূতি
কেঁচা কলিজাত
তেজৰ টোপাল সৰে।

নৈপৰীয়া সপোন

» বিশ্বজিৎ সোনোৱাল
চতুৰ্থ ব্ৰাহ্মসিক

বাৰিষাৰ
মেঘৰ মাদলত
মাতাল হৈছে নৈখন

দুৰুদুৰুকৈ কঁপিছে
লহপহকৈ বাঢ়ি অহা
নৈ পৰীয়া মানুহৰ
সপোনবোৰ

ইপাৰে কৃষকৰ কান্দোন
সিপাৰে কৃষকৰ হাঁহাকাৰ
ডিঙিলৈকে ধাৰত
ডুবি আছে কৃষক
পানীৰ বিচনাত
নিতাল মাৰি শুই পৰিছে
ভৰালৰ ধান আৰু
সপোনবোৰ

দিল্লী দিছপুৰত
তৎপৰ ৰাজনীতি

অফিচৰ ফাইলত
বানপানীৰ মোকাবিলা
ৰাজপথত প্ৰতিবাদী মিছিল
ৰিলিফ ডনেচন চিকিৎসা কেম্প
ঘৰিয়ালৰ চকুপানী
আৰু ক'ত যে কি

এনেকৈয়ে চলি থাকে
নৈপৰীয়া জীৱন
আৰু মৰি মৰি
শেষ নোহোৱা
কৃষকৰ সপোন।

অনুভৱৰ এশাৰী

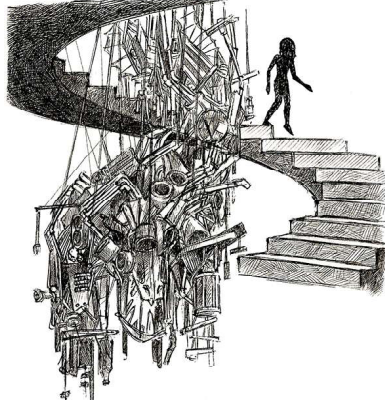
► জয়া শইকীয়া
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

সৌৱা ভাঁহি আহিছে
চিফুং বাঁহীৰ এটা মৃদু সুৰ

ঐনিঃতমৰ তালে তালে
আগবাটি আহিছে
গা শাঁত পৰা অনুভৱৰ স্পৰ্শবোৰ

নিৰ্জনতাৰ একাজলি সুৰদী সময়
মৌনতাৰ অকনমাণ কোলাহল
অনুভৱৰ মৃদু স্পৰ্শ দুটি ওঁঠত
আৰু হিয়া জুবোৱা কম্পন

থমকি ৰৈছিল নীলা চৰাইজনী
চাই ৰৈছিল আমাৰ প্ৰেমৰ আকুলতাক
পছোৱাজাকো যেন মৃদুকৈ বলিছিল
কঢ়িয়াই আনিছিল
নাহৰৰ কুমলীয়া পাতৰ মিঠা সুবাস
ঢালি দিছিল মৃত্যুময় হৃদয়ত
অনুভৱৰ জীপাল ভালপোৱাক

সপোনৰ ঠিকনা তুমি

►► প্ৰিয়ংকা শইকীয়া
দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

তুমি যেন মোৰ বাবে এক
সপোন হৈ পৰিছা,
নাজানো, এই সপোনৰ স্থায়ী ঠিকনা বা কি?
এয়াও নাজানো, এই সপোনৰ পৰিধি বা কিমান বিশাল....
পোৱা নোপোৱাৰ দোমোজাত মই আজিও অপেক্ষাৰ কোলাত,
যেতিয়া নিজানত মই অকলশৰে
সময় পাৰ কৰোঁ
ক'ব নোৱাৰাকৈয়ে মুখত এটি
হাঁহি বিৰিঙি উঠে
কোনে জানে, সেই হাঁহিৰ আঁৰতো যেন তুমিয়েই আছা।
প্ৰতিটো পল অধীৰ আগ্ৰহেৰে
বৈ আছোঁ,
কিয় জানা?
সপোনক এক বাস্তৱ ৰূপ দিবলৈ
মই আশাবাদী..
তুমি যেন হৈ পৰা
মোৰ সপোনৰ স্থায়ী ঠিকনা,
শেষ ঠিকনাও যেন তুমিয়েই....
চিৰজীৱনলৈ।

অপেক্ষা

►► অনামিকা হাজৰিকা
দ্বিতীয় বার্ষিক

মন্দিৰ-মছজিদ চৰ্চা গুৰুৰ বহুত হ'ল
আহাঁ আমি এখন ঘৰ সাজোঁ।

য'ত দৰিদ্ৰ নিপীড়িত সকল থাকে মৰমেৰে
মিলি যায় য'ত,
ভজন-কীৰ্তন, নামাজ-কোৰাণ সকলো,
ধৰ্ম-কৰ্ম বহুত হৈ গ'ল
এতিয়া বহুধৰণৰ কাহিনী শুনাওঁ,
সত্য, অহিংসা দেশখনক
মানৱীয়তাৰ পাঠ পঢ়াওঁ।
হিন্দু-মুছলিম শিক্ষা বহুত ললোঁ
আহা এতিয়া, মানুহ হৈ দেখুওৱাও।
ঘৃণা, হিংসা প্ৰবঞ্চনা এৰি দিয়া
প্ৰগতি পথত খোজ বঢ়োৱা,
আমি বহুতে আপোনজনক হেৰুৱালোঁ
এতিয়া আমি একলগ হওঁ
ক্ষত্ৰিয় ধৰ্ম, ভাষাৰ কাজিয়া এৰি
সকলোৰে মিলি একলগ হৈ সমাধান কৰোঁ।
আহাঁ আমি ঈদ, দ্বিপাৰলী, ত্ৰিসমাচ
মিলি পাতেঁ।

নীলাখাম্বৰ চিঠি

আধালিখা পৃষ্ঠা

► গীতাঞ্জলী শইকীয়া
ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

প্ৰতি,

মৰমৰ আলোক

এই ভালে আছ।

কিমান দিন যে হ'ল তোক নোসোধা। ডায়েৰী খন আজি আকৌ মেলি লৈছোঁ। আজি বৰ মন গৈছে জান, সজীৰ আখৰে জিলিকি থকা পাতত মৰহি যোৱা অতীতটোক চুই চাবলৈ। সেই যে চিঞৰিছিলোঁ সদায়। এইভালে আছ? কলেজৰ গেটত তই যে সদায় কৈছিলি “পাগল”। তই বুলিলেই কলেজীয়া দিনৰ এটা সোণবৰণীয়া পৃষ্ঠা। লৈ যায় অতীতলৈ। আমি যে একেলগে খোজ কাঢ়িছিলোঁ কলেজত। ডিমাপুৰ মাৰ্কেটত যে তই মোৰ হাতত ধৰি লৈছিলি। ভিৰৰ মাজত হেৰাই যাওঁ বুলি...। সকলোৱে কৈছিল, “বন্ধুত্ব নহয়, এয়া তহঁতৰ প্ৰেম”। কিমান যে ভাল লগা আছিল সময়বোৰ।

লাহে লাহে মোৰ হৃদয়ত জুমুৰি দিছিল এক অজান অনুভৱে। কিন্তু ভয় হৈছিল কিজানিবা তই মানি নলৱ। যদি মই ভৱাৰ দৰে তই ভৱা নাই। কেণ্টিনত যেতিয়া আন কাৰোবাৰ সৈতে তোক দেখিছিলোঁ বুকুখন বৰকৈ বিষাইছিল। কিন্তু মই সহ্য কৰিছিলোঁ, কাৰণ তোৰ সুখতে মই সুখী। এফালে বন্ধুত্ব আন ফালে প্ৰেম। মই তোক হেৰুৱাব বিচৰা নাছিলোঁ। অৱশেষত মই এদিন কৈ পেলাইছিলোঁ তোক, যি হয় হ'ব ভাবি। কিন্তু শপত খুৱায় লৈছিলোঁ তোক। আমাৰ বন্ধুত্বৰ বেলি নুডুবে যাতে। কিন্তু, তোৰ ফালৰ পৰা আহিছিল এটা মাথোঁ বুজা নুবুজাৰ হাঁহি। বুজি পোৱা নাছিলোঁ, সুখৰ নে তাচ্ছিল্যৰ হাঁহি। হঠাৎ তই গহীন হৈ গৈছিলি। বুজিছিলোঁ, উপলব্ধি কৰিছিলোঁ আমাৰ প্ৰেমৰ সফলতাৰ গাত আউজী লাগি আছে এটা ডাঙৰ প্ৰশ্নবোধকৰ চিহ্ন। আমি যে আছিলোঁ সমবয়সীয়া। তই কৈছিলি সম্পৰ্কৰ নাম নিদিওঁ, কিন্তু তোক মই সদায় ভাল পাই আহিছোঁ, পাই যাম মৰাৰ আগমুহূৰ্তলৈকে। যদি সফল নহয়ো আমাৰ প্ৰেম, তোৰ নাম লৈয়ে মৰিম। থিক্কাৰ জন্মিছিল জীৱনক লৈ। পায়ো হেৰুওৱাৰ ভয়ত। বুজিছিলোঁ মই। বৰ্তমান সমাজত এটা চাকৰি নথকাৰ বাবেই কিমানৰয়ে সপোন আধাতে হৈ শেষ হয়। তই ভয় খাইছিলি। ময়ো বৈ আছিলোঁ। এদিন তই জীৱনত সফল হবি আৰু অৰ্জুনে দ্ৰুপদীক জয় কৰি লৈ যোৱা দৰে মোক লৈ যাবিহি। কিন্তু তই হেৰায় গলি। যি ভিৰৰ পৰা মোক বচাই আছিলি প্ৰতিদিনে। সেই ভিৰত তয়ে হেৰাই গ'লি। মই বৈ আছোঁ আজিও তোৰ বাবে। আনে কয়

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

মই পাগল হ'লোঁ। কিন্তু মই বৈয়ে থাকিম। তইতো
জান মই পাগলা নহয়। তই সোঁ সৰগৰ পৰা নামি
আহিবি আৰু মোৰ এই হাত খনত ধৰি লৈ যাবিহি।

ৰাতিবোৰ আহে আৰু যায়। কুশলে আছ
নে তই? খং উঠাবলৈকে প্ৰতিদিনাই কিমান বাৰ
যে সুধিছিলোঁ তোক। ভগৱানৰ চকু লাগিল চাগে,
সেয়ে খবৰ লব নোৱাৰাকৈ তোক লৈ গ'ল। তই
যিদিনা চকুযুৰি নেমেলোঁ কৈ গুচি গলি সিদিনাৰ
পৰা ময়ো কেৱল জীয়াই থাকিব লাগে বাবেই
জীয়াই আছোঁ। তোক দোষ নিদিওঁ। তই কেৱল
সময়ৰ পুতলা হলি। খং উঠে। মনত পৰে তোলৈ।
চাই ৰঙ আধালিখা হৈ পৰি থকা পৃষ্ঠা কেইটালৈ।

সপোন এটা আছিল— ভাবিছিলোঁ পূৰ্ণ কৰিম দুয়ো মিলি।

কিন্তু তই...। থাকক দে, আৰুনো কিমান কি লিখিম।

ইতি

তোৰ পাগলী

(পুনঃ শুন আকৌ, মোৰ এইবাৰ পঢ়া শেষ হ'ব। চাকৰি এটা নিবিচাৰি সোনকালে দগি ফাৰ্ম এখন খুলিম।
আৰু নাম দিম "শান")

* প্ৰত্যেক মানুহৰ জীৱনলৈকে কিছুমান সংকটপূৰ্ণ সময় আছে,
তথাপি আমি এই ভাবি সান্ত্বনা লভিব পাৰো যে সংগ্ৰাম
যিমনে কঠিন হ'ব জয়লাভো হ'ব সিমনেই গৌৰৱময়।

— টমাছ পেইন

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

নীলা খামৰ চিঠি

►►আদিত্য ভৰালী

দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

মৰমৰ,

আশা কৰোঁ ভালে কুশলে আছা। প্ৰায় এবছৰেই হ'ল তোমাক নেদেখা আৰু তোমাৰ খবৰ নোপোৱা। সেই যে ব'দে ধৰা দুপৰীয়া লগ পাইছিলোঁ শেষ বাৰৰ বাবে। যাওঁ বুলিও নকলা একেবাৰে গুছি গলা মনে ঢুকি নোপোৱা অজান দেশলৈ।

তুমি যোৱাৰ পাছত এজাক বৰষুণ নামিছিল হয়তো তেতিয়াই মোৰ মন অজানিতে ভাঙি গৈছিল। বৰষুণৰ বাৰ বাৰণিত তল পৰিছিল মোৰ কান্দোনৰ শব্দ। তুমি যোৱাৰ পাছতো যেন তোমাক মই পাহৰিব পৰা নাছিলোঁ। হৃদয়ৰ কোনোবা এখিনিত বৈ গৈছিল তোমাক পোৱাৰ হেঁপাহ। সেই বাবে চাগে সদায় চকু যায় গাঁওৰ কেঁকুৰিটোলৈ— কিজানিবা তুমি অঁহা দুটি ওঁঠৰে মিচিকি হাঁহিটো লৈ।

ক'ৰবাত মোচৰ খাই যায় বুকুখন। অন্তহীন অপেক্ষাৰে আজিও আছোঁ বৈ। এতিয়াও ভয় লাগে বৰষুণ আহিলে। কাৰণ নিচুকাব নাজানো নিজে নিজক। কুচি মুচি বহি পৰো কোনোবা চুকত আৰু নিজক নিজে কওঁ ব্যৰ্থ প্ৰেমিক তই, ব্যৰ্থ তোৰ জীৱন।

ধনশিৰি আজিও আছে বৈ,

বুকুত মোৰ বেদনাৰ কথা লৈ।।

ইতি

তোৰ সপোন

বৰদোৱা

পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

২০২১ চনৰ ৩ জানুৱাৰী তাৰিখে গোলাঘাট দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বিভাগীয় প্ৰধান ড॰ জ্যোতিময়ী ভট্টাচাৰ্য বাইদেউ আৰু ড॰ জয়ন্ত দত্ত ছাৰৰ তত্ত্বাবধানত আমাৰ বিভাগৰ পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ ২০জন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ক্ষেত্ৰ ভিত্তিক অধ্যয়নৰ সূত্ৰে নগাঁও জিলাৰ বৰদোৱা থানলৈ বুলি ভ্ৰমণ কৰিছিলো। নগাঁও জিলাৰ পৰা ১৮ কিঃ মিঃ নিলগত অৱস্থিত বৰদোৱা থান অসমৰ এখন পবিত্ৰ তীৰ্থস্থান। ১৪৬৮ খ্ৰীষ্টাব্দত মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শ্ৰী বটদ্ৰৱা থানখন প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। এই বৰদোৱাৰ আলিপুখুৰী নামে ঠাইতে মহাপুৰুষজনাৰ জন্ম হৈছিল। শংকৰদেৱৰ শৈশৱ, কৈশোৰ আৰু কৰ্মজীৱনৰ স্থলী হিচাপে অসমৰ জনমানসত বৰদোৱাৰ বিশেষ মৰ্যাদা আছে। এই থানখনে ২৮৬ বিঘা মাটি আগুৰি আছে।

আমি মহাবিদ্যালয়ৰ সমীপৰ পৰাই ৰাতিপুৱা ৬-৩০ বজাত যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। সেইদৰে আগবাঢ়ি গৈ আমি কাজিৰঙাৰ দোৱাৰ বুঢ়াপাহাৰত অৱস্থিত হালধিবাৰী বুঢ়ী আই থানৰ ওচৰত আমাৰ বাছখন দহ মিনিট মানৰ বাবে ৰৈছিল। তাত আমি সকলোৱে আই গোসানীৰ থানত সেৱা আগবঢ়াই আকৌ আমি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলোঁ। ৰাতিপুৱা যিহেতু সকলোৱে একো নোখোৱাকৈয়ে বাছত উঠিছিলো সেইবাবে আমি সকলোৱে জখলাবন্ধাত অলপ ৰৈ পাতল আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। পাঁচ ঘণ্টামান জোৰা যাত্ৰাৰ অন্তত আমাৰ সকলোৱে উচ্ছাস উদ্দীপনাৰ মাজেৰে বটদ্ৰৱা থানত উপস্থিত হ'লোঁ। থানৰ মূল তোৰণৰ সমীপতে থকা এখন বিপনীৰ বিক্ৰেতাই আমাক যথেষ্ট সহায় কৰিছিল, যিহেতু আমি বহু দূৰ অতিক্ৰম কৰি আহিছো সেইবাবে হাত-মুখ ধুবলৈ তেখেতৰ ঘৰলৈ নি সুব্যৱস্থা কৰি দিছিল। তেখেতৰ বিপনীতে চাকি-বস্তি আৰু শৰাইৰ বাবে সকলো সামগ্ৰী ক্ৰয় কৰি মূল তোৰণেৰে সকলো সোমাই গ'লোঁ। এক ভাষাহীন প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যৰ মনোৰম দৃশ্য অতিকৈয়ে উপভোগ কৰিলোঁ। ভাবিছিলোঁ নামঘৰত প্ৰবেশ কৰিয়েই চাকি-বস্তি নিজ হাতেৰেই জ্বলাম কিন্তু নামঘৰ পৰিচালনা সমিতিয়ে আমাক অনুমতি নিদিলে। বৰ্তমান ক'ৰোণা মহামাৰীৰ বাবে সম্ভৱ আমাক অনুমতি নিদিলে। মূল নামঘৰৰ সন্মুখতে থকা কাৰ্যালয়ত চাকি-বস্তি, শৰাই-সঁফুৰা অৰ্পণ কৰিলোঁ। কিন্তু এটা কথাই আমাক বাৰুকৈয়ে আঘাত কৰিলে সেয়া হ'ল, শৰাই লোৱা ব্যক্তি গৰাকীয়ে শৰাইৰ খৰচা আমাৰ পৰা দাবি কৰি লোৱাৰ দৰে ল'লে। যিহেতু এখন ধৰ্ম স্থানত এজন ভক্তই তেওঁ নিজৰ ইচ্ছা মতে অৰ্চনা অৰ্পণ কৰে। বটদ্ৰৱা থানখন যিহেতু এখন ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান, ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানত পইছা দাবি কৰাটো কিমান যুক্তি সংগত আমি বুজি নাপালোঁ।

তাৰপিছত ছাৰ-বাইদেউ আৰু নামঘৰেৰে এজন বয়স্ক দেউৰীৰ তত্ত্বাবধানত বৰদোৱা সত্ৰৰ ভিতৰত থকা গুৰুৰ ব্যৱহৃত পাদনাদ গৃহ চালোঁ। তাত থকা ছশ বছৰ পুৰণি শিলিখা গছজোপা চাবলৈ গ'লোঁ। এই শিলিখা জোপাৰ তলতে বহি শংকৰদেৱে সাহিত্য চৰ্চা কৰিছিল বুলি জনশ্ৰুতি আছে। গছজোপাৰ সমীপতে থকা মনিকুটসহ কীৰ্তন ঘৰটো চালোঁ। তাৰ পিছত মূল নামঘৰৰ পূব দিশে থকা পুখুৰীটো চাবলৈ গ'লোঁ তাত

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

অসংখ্য মাছ-কাছ আছে। পুখুৰীটোৰ পাৰতে আমি সকলোৱে মিলি দুকপিমান ফটো উঠিলো স্মৃতি ধৰি থোৱাৰ স্বার্থত। পুখুৰীৰ পাৰৰ পৰা আমি চিধাই ৰমাকান্ত মুক্তিয়ার আঁতে বহা ঘৰ, সভাপতি/ সাধাৰণ সম্পাদক বহা ঘৰ আৰু পুথিভঁৰাল চালোঁ। সেই ঠাইতে ক্ষুদ্ৰ সংগ্ৰাহলয় আছে। তাত শংকৰদেৱৰ সময়ৰ বহুতো সামগ্ৰী সংৰক্ষিত হৈ আছে। সেইদিনা কিবা বিশেষ কাৰণবশতঃ সংগ্ৰাহলয়টো বন্ধ আছিল, সেইবাবে দৰ্শনৰ পৰা আমি বঞ্চিত হ'লোঁ। সেই বাটটোৰ দেৱাল বিলাকত বিভিন্ন ধৰণৰ চিত্ৰ অংকন কৰি থোৱা আছে, তাৰে ভিতৰত — সাগৰ মন্থন, শ্ৰী কৃষ্ণৰ ছবি ইত্যাদি। এই চিত্ৰসমূহে সেই ঠাইৰ সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি কৰাত অৰিহণা যোগাইছে। তাৰ পাছত আমি আকাশীগঙ্গা সৰোবৰ চাই আহি নৈমিষা ক্ষেত্ৰলৈ আহিলোঁ তাত বেৰৰ ওপৰত বহুতো শ্লোক লিখা আছে। তাৰ পৰা আহি আকাশীগঙ্গা কাষতে থকা সাংস্কৃতিক মঞ্চৰ ফালে আগবাঢ়িলো, তাত নেগেৰা নামৰ অনুষ্ঠান চলি আছিল কিন্তু সময়ৰ অভাৱত আমি সেই অনুষ্ঠানত বেছি সময় উপস্থিত থাকিব নোৱাৰিলোঁ। ইয়াৰ পিছত দুই বাজি ত্ৰিশ মিনিট মান বজাত আমি সকলোৱে নামঘৰৰ পৰা ওলাই আহি বাছত বহিলোহি। তাৰপিছত আমি আহি আহি জখলাবন্ধাত দুপৰীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলোঁ। তাৰ পিছত আমি সকলোৱে আহি নিশা আঠ মান বজাত দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মুখত উপস্থিত হ'লোহি।

এনেকৈয়ে আমাৰ বৰদোৱা অভিযুখী যাত্ৰাৰ অন্ত পৰিছিল।

* জীৱন বুলিলে কেৱল খাই-বৈ জীয়াই থকাটোকে নুবুজায়, মানৱ মনৰ ইচ্ছা-আকাংক্ষাবিলাক সুপথেৰে পৰিচালিত কৰি ইন্দ্ৰিয়সমূহক কাৰ্যক্ষম কৰাই মনৰ অনুভূতিবোৰৰ বিকাশেৰে মানৱীয় গুণসম্পন্ন হৈ চলাটোহে প্ৰকৃত জীৱন।

— জ্যাঁ জেক ৰুছে

দেৱৰাজ ৰয় মহাবিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

ষষ্ঠ বান্ধাসিকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নাম ঠিকনা

ক্রমিক নং	নাম	ফোন নম্বৰ	ঠিকনা
১)	অম্বৰ দাস	৯৩৯৫০১৯৪৪০	যোগনীয়া, জেলমনি
২)	দীপক বৰা	৬৯০১৩২৬২৮৯	বেবেজীয়া গাঁও
৩)	সীমান্ত দাস	৯৩৬৫০৯৮৫৪০	বকলাই
৪)	বেদাঙ্গ ভূষণ হালৈ	৬০০০৫৩৩৮৪৫	গুৱালটুপ গাঁও
৫)	নিয়ন কুমাৰ তাঁতী	৯৬৭৮৯২২২৩৬	পানজান, সৰুপথাৰ
৬)	উজ্জল ফুকন	৯৩৬৫৬৫৬২০৬	কুমাৰপাটী, গোলাঘাট
৭)	শিশিৰ বৰা	৬০০০৭০৫৮৪০	শিয়ালেখাতী গাঁও
৮)	ৰাজীৱ বৰা	৭৬৩৬৮২২৪৫৭	কছাৰীহাট, বনগাঁও
৯)	দীপু গগৈ	৮৮২২১৬৭৩৬৪	মোচৰভঙা গাঁও, কাছমাৰী
১০)	ৰক্তিম জ্যোতি নাথ	৯১০১৭৯০২৯৯	শাওতলী, নাথ গাঁও
১১)	মানস প্ৰতিম শইকীয়া	৬০০০০৫৩৫৮৩	বৰটিং নাওশলীয়া
১২)	দেৱজিৎ দাস	৯৩৬৫০৯৮৬৭৭	বকলাই
১৩)	পুলিন বৰা	৯১০১৪৩৮২৪৮	কমাৰবন্ধা
১৪)	মিতুপৰন বৰা	৬০০১৯১৮৬৬৩	যোগনীয়া, গনকপুখুৰী
১৫)	ৰজি আফৰিণা আহমেদ	৯১২৭৪৯৬০০২	আমোলাপাটী, পাঁচআলি
১৬)	জোনমনি বৰ্মন	৬০০০৭০৬৯০২	নাৰায়নপুৰ, মেৰাপানী
১৭)	গীতাজ্জলী শইকীয়া	৭০৯৯৩৫৫৬২৬	কাকডোঙা, পছচোৱা
১৮)	সুমন গগৈ	৯১০১৯৬১৪৯৫	বৰটিং নাওশলীয়া
১৯)	অৰ্চনা সন্দিকৈ	৮৮২২০১৭১৩০	মইনাপাৰা, গোলাঘাট
২০)	পম্পী গগৈ	৯৮৬৪৯৭৬৪২৭	বেঙেনাখোৱা, গোলাঘাট
২১)	চুমচুম শইকীয়া	৬০০০১২৪৩১৮	বেতিয়নী, গোলাঘাট
২২)	প্ৰাৰ্থনা শইকীয়া	৮১৩৩৮৮৬২৩৫	কালুজান গাঁও, জামুগুৰি
২৩)	কৰবী কটকী	৬০০২৭৩২৪৪৮	নতুন আমোলাপাটী, গোলাঘাট
২৪)	অৰ্পণা ৰাজখোৱা	৮৮২২৮২৬৭২৬	হালোৱা গাঁও, গনকপুখুৰী
২৫)	চন্দ্ৰমা বুঢ়াগোহাঁই	৯৫০৮৫০৬৪২১	নৰাকোঁৱৰ গাঁও, গোলাঘাট
২৬)	স্বপ্নালী কছাৰী	৮১৩৫০২১৬০১	তিতাবৰ, যোৰহাট

২৭)	পূজা গগৈ	৮৪৭১৯১০৪৯৬	চাউদাং পথাৰ, মহখুটি
২৮)	যমুনা বসুমতাৰী	৭০৮৬৫০৫১৪৮	হেৰহেৰি গাঁও, বৰপথাৰ
২৯)	শ্যামলিকা বৰা	৬০০১৪৩১৪৮৯	বেতিয়নী কাকতি গাঁও
৩০)	পূজা দাস	৯১০১৭৭৬৭৬৩	উদয়পুৰ, মেৰাপানী
৩১)	উপমা ঠেঙাল	৬০০১৭৮৭৮৯৯	চাউদাং পথাৰ, মেৰাপানী
৩২)	পূবালী শইকীয়া	৬০০০৭৯১৩৪৩	ৰাইদঙীয়া, গোলাঘাট
৩৩)	জিমলী বৰা	৬০০১২৯৩১৯৮	শেনচোৰা, পদুমনি
৩৪)	মিনাক্ষী কলিতা	৯৩৬৫৯৬৬৫৭১	এলেংমূৰীয়া গাঁও
৩৫)	ইভাৰাণী হাজৰীকা	৯১০১২৪০১১৩	এলেং মূৰীয়া, গনকপুখুৰী
৩৬)	মৌচুমী গগৈ	৬০০১৫৫৯৯০৭	ঢেকীয়াল
৩৭)	ৰাখী বৰা	৬০০১২৭৭৯০০	ৰাইদঙীয়া
৩৮)	নৱনীতা বৰা	৬০০০৩৬৮৭৮৫	যোগনীয়া
৩৯)	বিপাশা চৌধুৰী	৮৭২১৮২৬৪২৪	হাবিয়াল গাঁও
৪০)	গীতাত্ৰী বৰা	৬০০২৪৭২১৩৮	গনকপুখুৰী
৪১)	চিমিকংকনা বৰা	৬০০০৮৫১৩৪৩	দোলাখৰীয়া
৪২)	পল্লবী শইকীয়া	৮০১১৬৬৯৯৯৭	শিয়ালেখাতী
৪৩)	বীতামনি শইকীয়া	৬০০২০৯৭৫২৯	মাউত গাঁও, যোৰহাট
৪৪)	প্ৰণামী বৰা	৮৬৩৮১৬২৪৭৮	গোহাঁই গাঁও
৪৫)	মনালিচা বৰা	৯৭০৭৮৩১৮০৯	নৰাপাম, বনগাঁও (বৰ্তমান আশ্ৰম নিবাসী)
